

# דיבור 2018

אסופת פרוזה ושירה  
בוגרי 'מנשר'

העלילות, הסיפורים והשירים, הדמויות והמקומות  
הם פרי דמיונם של הכותבים, וכל קשר בינם לבין המציאות  
אם קיים, הינו מקרי בהחלט.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן, להפיץ.  
ספר זה, או חלקים ממנו בשום אמצעי אלקטרוני,  
אינטרנטי, אופטי, מכני - או אחר  
ללא רשות בכתב מ'מנשר לאמנות'  
כל הזכויות שמורות ל'מנשר לאמנות בע"מ' (חל"צ 557)

דימוי על העטיפה: אדווה רז. סטילס מתוך וידאו, "בשם האב", 2018  
עיצוב: הלל אהרוני  
דפוס: ע.ר.

מסת"ב: 978-965-91760-5-2



רח' דוד חכמי 18, תל-אביב 6777818

03-688-7090

minsharart@minshar.org.il

## על מחזור הבוגרות ועל המחלקה

שש כותבות צעירות שקדו ארבע שנים על לימודי פרוזה, שירה, תסריטאות, מחזאות, עיתונאות, כתיבה מסאית, ביקורת תרבות ועוד. התוצאות לפניכם.

הייחוד של מחלקת הכתיבה ב'מנשר' אינו רק בהיותה בית ספר לכל מקצועות הכתיבה, אלא גם בהכללתם של לימודים מעשיים מתחומים אחרים: אמנות, צילום, משחק, קולנוע ועוד במערכת. לימודים אלה מקנים כלים שאינם מבוססים רק על שפה וחשיבה מילוליים, דפוסים לשוניים שהתעצבו על ידי הנרטיב המקובל; אלא מאפשרת גם חשיבה במונחים צורניים ומופשטים - תפישה חושית, ייצוג של דימויים ורגישות שקדמו לרכישת השפה, תפישות אחרות של מציאות, של היוצר, וכן שיח מעניין ומאתגר עם עולם האמנות, התרבות והתיאוריה העכשווית.

הכתיבה הקלאסית ראתה את תפקידה לייצר נרטיב הגיוני המבטא סדר ברור ולכיד, עם דמויות ברורות ומובנות, כתיבה שמשקפת נאמנה לחברה את מה שהיא כבר יודעת ואת מה שהיא רוצה לדעת על עצמה. הכותבות הצעירות, שבאסופה זו, שואלות ומתלבטות בבעיות של מציאת שפה פרטית, לעיתים על סף האלם, מנסות לחשוף צופן פרטי בפואטיקה של כתיבתן, שאלות על האני הכותב והמספר והאפשרות לביטוי המורכבות של מה שנתפס כ'אני' בעידן הנוכחי של תמונות מרצדות, טקסטים סותרים וקולאזים של משמעויות.

הטקסטים בספר עוסקים במגוון רחב של נושאים: נשיות, מגדר, אחרות, ילדות, זוגיות, אבדן, חולי, כאב, אבל, מקומיות ואוניברסליות, ספרות בדיונית ואפוקליפטית, וכמובן סקס וחיפוש אחר הגדרה עצמית.

זו כתיבה שלוקחת סיכונים, לא תמיד קלה לעיכול, ספרות של אי-נחת עצמית, חברתית ופוליטית, וטוב שכך.

**תודות למורים שלימדו את הסטודנטיות במהלך השנים: ענת לוין, ערן צלגוב, עינת יקיר, אוריאל קון, אוריין מוריס, ליאור גרנות, עילי ראונר, עדילי ליברמן, דקלה קידר, הגר ינאי, יעל חזן-לוי ז"ל, ונועם פלג.**

**תודה מיוחדת למנחת סמינר הכתיבה, עלמה כהן-ורדי, שעבדה עם הסטודנטיות על הטקסטים לספר זה.**

**תודה גם למורי התסריט ממחלקת קולנוע: יסמין ששון, ליאור נשר, אורנה לוי, עומר תדמור וקרן ידעיה, ולכלל המרצים במחלקות האמנות, צילום, אנימציה ותקשורת חזותית.**

**רונית ידעיה, ראש מחלקת כתיבה**

## תוכן עניינים

7-30	בר פסח
31-49	גליה גבריאל
50-68	קרן פריידנרייך
69-108	נויה גופמן
109-134	אילה פופקו
135-163	חגית טגפאו



## בר פסח

### האימפריה של עמי

שישה ימים אחרי השבעה היא התגלגלה במדרגות. היא לא היתה בטוחה איך זה קרה. רגע אחד היתה פְּקומה שנייה, שתי צלחות אספה שמה, אלוהים יודע ממתי, ורגע אחר כך, על הרצפה ככה, קומה ראשונה. כל רגל תפסה זווית אחרת. הלכו הצלחות של אמא שלה. את הנפילה עצמה לא זכרה. יספרו לה ששכבה רק כמה שניות, אבל לסיגי היה נדמה ששכבה שם הרבה. הרבה מאוד. כמה שניות נמתחו לכמה שעות, והגלגלים שלה בראש, שערב אחד החליטו לעבור גם לרגליים ולדחוף אותה במדרגות, פתאום הם לוחשים לה, "אולי כמה שנים שכבת שם. אולי." מה שיפתיע אותה יותר מכול כשתראה את הרגע הזה בראשה שוב ושוב בימים הקרובים, כשתמלא סירים חמים של אוכל, כשתצטופף באוטובוס, כשתתחנן לעידן שיאמר אמא, רק אמא, רק משהו, הוא שהמנוחה לא הפחידה אותה יותר.

"לא מפחדת," את זה היא רצתה לצעוק, לעמוד ברחוב ולצעוק, "סיגי אליהו לא מפחדת. יכלה לשכב שם עוד, יכלה, תאמין לי, יכולתי," וגם אם סיוון או אליאור או קובי או עידן צריכים אותה, היא עדיין תשכב שמה, כמו שעמי הלך לשכב, והם לא יכולים להצטרך ממנו משהו. סיוון הגיעה, צווחה, "אמא, אמא, את בסדר? תרימי את הראש, יש לך דם בראש," וסיגי רק ביקשה, "שקט, שקט רגע," לשמוע אם

גם עידן צועק אמא, אבל מהקומה למעלה - דממה של בית קברות. היא תיפול שמה, ועידן לא ידבר. אבא שלו מת, ועידן לא מדבר. בן ארבע ולא מדבר.

למכשפה של הקפה היא הלכה, לקחה שתי לגימות מרות. ההיא הפכה את הכוס, ראתה את אליאור עדיין בקיוסק, ראתה את קובי עדיין בכלא של הצבא, ראתה את סיוון עדיין מבולבלת. "ומה עם עידן?" שאלה סיגי והעיניים שלה דמעות. המכשפה של הקפה נתנה לה ידיים, גרומות עם טבעות, ולחשה, "עדיין לא." שתי המילים האלה כמו קללה על הראש של סיגי, "עדיין לא", "עדיין לא", "עידן לא". במקום עמוק בתוכה ידעה שזה מה שקורה כשאת עושה עוד ילד כבר לא מאהבה.

אז, בלילה של המדרגות, סיוון הרימה את הראש של סיגי. הניחה תחתיו מגבת רטובה, ניקתה את שברי הצלחות.

"אני מתקשרת לאליאור."

"לא, סיוון. הוא עסוק."

"אז לקובי, אמא."

"מה הוא יכול לעשות?"

"צריך להתקשר למישהו. את נפלת על הראש."

והקול של סיגי עולה כשהיא אומרת, "לא צריך אף אחד." אבל סיוון עקשנית, מהיום שנולדה. יצאה מהבית, חזרה עם נחמה מקומה ראשונה. ונחמה, "השם ירחם, סיגי, ככה, על הראש?" כל אחת מהן תפסה אותה בצד אחד, סיוון העגולה, נחמה המקלון, הרימה והובילה אותה עד לכיסא במטבח. הצמידו לאחורי ראשה מגבת חדשה. נחמה מבוהלת, "איך זה קרה?" סיגי ענתה, "לא ראייתי את המדרגה. תעלי לבדוק מה עם עידן, כפרה." סיוון עלתה.



נחמה נשפה אוויר ואמרה, "תאמיני לי, סיגי, היה לך מזל, מזל גדול. זה מה שחסר להם עכשיו, לאבד גם אמא. ההורים שלי, סיפרתי לך, מתו באותו יום. אמא כמה שעות אחרי אבא. בחיי, לא ידעתי אם לצחוק או לבכות."

"לשניהם היה סרטן, נחמה."

"סרטן, דום לב, מה כבר ההבדל? מי שמת מת." זה לא נכון. ביום שסיפרה לעמי שהיא בהיריון, חתמו שניהם על חוזה בלתי נראה, הם ואלוהים. אמרה שהיא לא רוצה תינוק בגיל עשרים, ושיש דרכים, לא חייבים להרוג. עמי אמר, "את משוגעת, זה חיים." היא אמרה, "חיים, אני יודעת, אבל אני לא יודעת להיות אמא."

בחוזה אצלה, הלא כתוב, היו המון סעיפים: לעזוב את ההורים, לעבור לגור איתו, להתחתן, ללדת ילד, לבשל, לנקות. להיות לבר. להביץ, מהר מאוד, שאין יותר סיגי. יש אישה לבעלה, יש אמא לתינוק, רגליים שבורות מרוב עייפות, יש אותה מתקשרת לאמא שלה, בוכה בלילות, וזו צוחקת, "אני הייתי בת שבע-עשרה." ובחלק של עמי, באותו חוזה, רק שני סעיפים: להרוויח כסף ולהיות.

שנה לתוך החיים שלהם, עמי קנה קיוסק מְפושט רגל מסומם. ידע לספר לכל העולם על הבונבון החדש שלו, והוא לא התכוון לאליאור. ידע לומר, מתי שהתחשק לו, "אנחנו צריכים עוד ילד," והיא היתה חייבת. ידע לבקש. ידע לדרוש. ידע לצעוק. להיות הוא כנראה לא ידע, לא עד הסוף.

עכשיו אין יותר הסכם. אחד מְפּר, השני מופר. אבל ארבעה ילדים זה לא כמו בהתחלה, שהיא היתה רק סיגי, לא אמא של, לא אישה

של, רק אמא של עצמה, אישה של עצמה. לא רצתה אף פעם להתחתן, לא רצתה אף פעם ילדים. אז אלוהים בשמיים סידר לה עונש, ילד שלא יקרא לה אמא.

נחמה ניצרה אותה. היא לא הרגישה שנרדמה.

“לא להירדם. מסוכן עכשיו עם הראש.”

“איפה סיוון?”

“יצאה.”

“לאן יצאה בלילה?”

“להביא מרווה. נטהר את הבית.”

“ממה נטהר?”

“סיגי, זה לא סתם. קודם עידן, אחרי זה עמי, עכשיו הראש. זה

הבית הזה.”

אבל סיגי יודעת שזה לא הבית, זו היא עצמה. אותה צריך לטהר.

באגדות עתיקות השדים תמיד עשו עסקאות. חיים בעד חיים, מוות

בעד מוות, קורבן בעד קורבן. היא הקריבה את עמי, היא הקריבה

את הדיבור של עידן. את עצמה הקריבה. מה עוד נשאר?

ביקשה מסיוון ונחמה לצאת מהדירה. את עידן שישאירו. הבעירה

במחבת את המרווה, עברה לאט בין החדרים. קומה שנייה. החדר

של אליאור וקובי. החדר של סיוון ועידן. החדר שלה ושל עמי.

מבואה. מדרגות, איפה שהיה עוד דם. קומה ראשונה. מטבח. סלון.

עידן ישב על הספה, הסתכל עליה. ראתה על הפרצוף שלו שהוא

לא מבין, פוחד.

כשהלהבה נגמרה, סיגי לקחה ובפה שלה הכניסה את המרווה.

לעסה.

חמישה-עשר ימים אחרי השבעה הוא מצא את קייט. בפחים  
מאחורי הקיוסק. העמיס שלוש שקיות כתומות, זבל של כל השבוע,  
ואיך שהוא בא לזרוק, קלט אותה. לבנה לגמרי, הפוכה ממנו,  
קטנה, רועדת. ייבבה כאילו רצתה לדבר איתו. אסף אותה אשכרה  
מתוך הפח. ריחרחה את הידיים הגדולות, ייבבה שוב, נצמדה לגוף  
שלו, ניסתה לטפס, "מצחיקה, לאן את עולה? ! אני אקרא לך קייט,  
בגלל קייט מוס. וואלה, את קייט מוס."

כבר שנה הוא בקיוסק, מאז שאבא עשה לו שיחה על מה גבר צריך  
לעשות. "עסק משפחתי זה לא צחוק," אבא אמר כשהם ישבו ממש  
כאן, הוא בצד אחד של הדלפק ואבא בצד שני, "ואני רוצה שהעסק  
הזה יישאר לדורות. וכשיהיה לך בן, אליאור," אבא התלהב חופשי  
והרים את האצבע שלו כמו מורה לחשבון, "גם אתה תיתן לו את  
הקיוסק."

אבל מי החליט בכלל שיהיה לו בן? ! מי החליט שהוא רוצה  
קיוסק? ! כבר ים זמן הוא רוצה ללכת ללמוד.  
ללמוד. הצחיק את עצמו. גם את אבא. אמר לו, "בי"א פרשת, אז  
איך תלמד? ! להפעיל קופה אתה לא יודע, אז איך תלמד? ! איפה  
ללמוד, בתל אביב? ! עם כל המג'נונים עם החצי שיער אדום? ! אה,  
אליאור? ! קפה הפוך שמה שלושים, פה עשר, איך תשלם, תגיד  
לי, איך? ! שתיים ועוד שתיים אתה יודע? ! אנגלית? ! חוץ מאיי  
לאב יו, מה אתה יודע? ! יש אנשים שהיו מתים לקיוסק. עסק, בגיל  
עשרים ושתיים, מתנה מאבא'שך, ואתה אומר לי ללמוד? ! יופי.

אולי עדיף שאני אמות."

ככה אבא היה. נסחף.

הוא הניח את קייט בארגז בירות ריק מהמחסן. את הארגז שם

מאחורי הדלפק, לידו. רצה לתת לה אוכל. לא ידע מה היא אוכלת.  
בטח לא תפוצ'יפס וכל החרא בקיוסק.  
צלצול פעמון.

אליאור מסדר את עצמו, מוריד את הקפוצ'ון. זה זיו, ילד קקה  
מהבניין, קומה ארבע. קקה אמיתי. תמיד יורק מעבר למעקה למטה  
על כולם.

"אליאור, אפשר מסטיקים? מלא מסטיקים אני צריך."  
"קח."

"גם מצית אני צריך. אפשר מצית?"

"הי, קקה, רוצה לראות משהו?"

אליאור עשה סימן שיבוא מאחורי הדלפק.

"יא גנוב, מה זה, כלב?"

"כלבה. קייט מוס."

"מאיפה לך שהכלב הזה נקבה?"

"ככה מרגיש לי."

"יא מטומטם, תבדוק לו בין הרגליים."

"כלבה אומר לך. די כבר."

"אפשר לגעת?"

"קודם לך תקנה בסופר אוכל של גורים. שני סוגים."

"למה שתיים?"

"למקרה שאחד היא לא תאהב."

"מה תביא לי?"

"מה אני אביא לך? כאפה אני תכף מביא לך. יאללה, לך."

היא תהיה אחלה תוספת למשפחה. עידן יעוף עליה. הוא כבר  
רואה את הקטנצ'יק הזה מתחיל לקפוץ ולצייץ, ככה הוא עושה

שהוא שמח. גם סיוון תאהב. אמא פחות. היא לא עצמה מאז אבא. שרק התחיל כל הקטע עם הקיוסק, אמרה שתעזור לו שהוא יוכל ללכת ללמוד. אמרה, "אפשר לבקש מירדן, הבן של נחמה, שיהיה כאן." לא קרה. לא הפתיע אותו. כשבגיל ארבע-עשרה חזר הביתה בשלוש בבוקר, אחרי שהיה בלמטה של הבניין עם אורטל אלון, אבא חיכה בסלון, מילה לא אמר, הכניס לו שתי סטירות, שלח אותו למיטה. אמא ניגשה אחרי שעה, נכנסה למיטה, לחשה לגב שלו, "זה לא יקרה יותר." גם בזה היא שיקרה. צלצול פעמון.

סיוון הגיעה, התרגשה, "זיו לא שיקר שיש כלב," ואליאור מתקן, "כלבה," וסיוון, בצחוק, "למי קראת כלבה?!" באה מאחורי הדלפק, נבהלה, "אוי, אליאור, היא לא יכולה להיות בתוך ארגז. הרימה אותה בידיים כמו תינוקת, והכלבה באטרף, בהתלהבות, נובחת, מכשכשת בזנב, מלקקת לה ת'פרצוף. נראה לי אני צריכה לקחת אותה, נכון, קוטג'?"

"מה קוטג' קייט מוס."

"קוטג' לא רוצה לחיות בתוך קיוסק."

"בוא'נה, רק אוכל יש לך בראש."

סיוון צוחקת. שניהם צוחקים. אבל בלב אליאור לא צוחק. בכלל לא. חושב רק על מתי היא תיקח את הכלבה ושוב פעם יהיה כאן ריק. "שתמצא לה כלבה אחרת, משל עצמה. חסרות כלבות? דווקא יכול להפתיע את אורטל, תכף יש לה יומולדת," אבל סיוון מבטלת, "אורטל לא אוהבת חיות. אתה אמור לדעת." "מאיפה לי. בחיים לא דיברנו על חיות." "ועל זה שאתה רוצה ללמוד דיברתם?"

”לא.”

העיניים של סיוון מוזרות עכשיו, כאילו הולכות לבכות. ”מה יש, סיוון?” היא עושה לא עם הראש, מצמידה אליה את הכלבה. לתוך הפרווה שלה נזולות לה הדמעות. ”סיוון, מה קרה פתאום? תביאי את הכלבה.” אליאור שם אותה בחזרה בארגז. סיוון מחביאה את הדמעות עם הידיים. ”מה, סיוון? את רוצה שאני אשים תְּשֵׁלֵט?” היא עושה לא עם הראש, אבל קטן, אז זה אומר כן. אליאור מוציא שלט חצי קרוע עם ”תכף אשוב” ומדביק לדלת של הקיוסק. אחר כך מושך את סיוון למאחורה, איפה שהארגזים והיציאה לפת. כשאורטל באה, לפעמים הוא היה עושה את זה ושם תְּשֵׁלֵט. לפעמים גם כשאמא באה והיה להם לדבר על משהו חשוב. לפעמים גם סתם, כשהיה לבד ורצה להרגיש שאף אחד לא יכול להיכנס לו בְּלִבָּד שלו. אבא שנא שהוא עושה את זה. אבא היה יכול להתפוצץ על כזה דבר. ”אתה מטומטם?!” הוא היה אומר לו, ”אתה סוגר את המקום בשביל לדבר עם אורטל? בשביל לשבת לבד במחסן? בחיים שלי, אליאור, לא שמעתי על כזה דבר. ואם מישהו בדיוק יבש לו בפה, רוצה קולה? אז הפסדת לקוח, חביבי, לך תדע כמה לקוחות. אתה ועסק, ביחד זה לא טוב.” אבל איך הוא יכול להסביר לאבא ששם כן היה לו טוב, במאחורה, במחסן, איפה שהדברים לא יפים על מדפים, איפה שהם לא מסודרים בשורה טיפ-טופ, איפה שהם בלגן, איפה שהם עדיין חיים, מעורבבים בתוך ארגזים, איפה שלא צריך סדר, איפה שאין חוקים, איפה שיש מגורה חצי עובדת, איפה שהדביק לעצמו מה שרצה על הקירות, פתקים של אורטל, ציורים של עידן, פוסטרים של זמרים. איפה שהחזיק לו ספרים של לימוד, איפה שלדברים אין

מחיר. סידר לו שתי כורסאות עץ שסחב עם ירדן, סידר לו שולחן קפה קטן, קומקום, חלב עמיד, כוסות מהבית. "דוגרי, אומר לך, זה משוגע, מאה איש יכולים לעבור, לראות ת'שלט, לדפוק בדלת של הקיוסק, לעקם ת'פרצוף, מה תכף אשוב, והוא בכלל במחסן, שותה קפה הפוך. תכף, יעני עוד מעט." אשוב זה לחזור. אבל מהמחסן הוא לא חוזר, אפילו כשהוא בקיוסק, אפילו כשהוא ברחוב, אפילו בבית.

סיוון התיישבה על הכורסה. אליאור הכין לה קפה כמו שהיא אוהבת. היא אמרה, "אתה תיקח את קוטג', כלומר את קייט מוס." אמר לה, "בסדר." התיישב מולה, עישן. רצתה גם. לא הסכים. החליפו ביניהם מילים, אחר כך סיוון היתה צריכה ללכת. יצאה דרך הדלת של הפחים.

קייט נבחה.

אליאור שם רגליים על השולחן, הדליק עוד סיגריה ושתה את הקפה שסיוון לא טעמה.

עשרים ושמונה ימים אחרי השבעה היא נסעה לתל אביב. לקחה איתה את הילקוט הוורוד של הבית ספר. הכניסה מחברת, בגדים וארנק. היא קיבלה שלושים שקלים מהבייביסיטר על הילדים של שוש. עברה אצל אליאור, נתן עוד מאתיים, מהקופה של הקיוסק. לא רצתה לקחת. התעקש, "קחי, אם היה לי הייתי נותן עוד." היא ידעה שזה נכון.

בהלוויה של אבא ביקשה לומר קדיש. לא נתנו לה. אליאור אמר. כשחזרו לבית, אמא שלה משכה אותה הצידה, השאירה לה סימנים של ציפורניים על הזרוע, צעקה עליה, "איזה רעיון מטומטם!

השפלת אותי מול כולם ! הרב היה שם, המשפחות ! לא חושבת בשכל שלך, את !” והיא לא ידעה איך להסביר, בפה מתבלבלות לה המילים, שהיא מרגישה כמו חתיכה לא שייכת בפאזל, החתיכה הפגומה, יש אחת כזו בכל קופסה, זו שלא מתחברת לשום חתיכה אחרת.

בשבעה השתדלה לעשות הכול כמו שצריך. קנתה בורקסים מהמאפייה, לקחה שתייה מהקיוסק, תיקנה עם נייר דבק כל מודעת אבל של אבא שראתה בדרך, הביאה לאמא תרופות, העלתה שמיכות מהמחסן.

אחרי השבעה כולם חזרו לעניינים שלהם, וכששאלו אותה איפה האחים שלה, היתה לה תשובה קבועה, מוכנה מראש: “עידן בחדר, אליאור בקיוסק, קובי בכלא, אבל אל תדאגו, כלא של הצבא.” ואיפה היא? לפעמים בחדר, לפעמים בקיוסק, לפעמים מבקרת בכלא. סיוון בכל מקום. סיוון של כולם. לסיוון אין מקום. כשהיתה קטנה, בגיל של עידן, אמא עוד הלבישה אותה בבגדים של האחים שלה. “מזל שאת בת,” היתה אומרת, “כי אם הם היו בנות ואת בן, לא הייתי יכולה להלביש אותך ככה.” ליום הראשון בכיתה א’ היא לבשה שמלה בפעם הראשונה. אבא קנה לה במיוחד. כבר אז היתה רחבה ועגולה, ילדה שמנה, ילדה בטטה, ועם השמלה עליה הרגישה עוד יותר נורא. האחים שלה צחקו. אבא שאג שיפסיקו. היא הלכה לבית ספר ברגל, עם קובי, אבל כשהוא נכנס בשער, היא חמקה וברחה. ישבה במאפייה עד אחת ורק אז חזרה הביתה, הלבישה חיוך וסיפרה לאמא כמה היא אוהבת את המורות.

היא עברה קרון ועוד קרון. הרכבת צפרה. אנשים הביטו עליה,



סורקים את כל כולה. פחדה פתאום, פחד נורא, אולי היא מכירה מישו מהם, אולי מישו מהם מכיר אותה, ועוד פעם תצטרך להסביר מה היא עושה ואיך היא בכלל יכולה. אבל את זה גם לעצמה לא הצליחה להסביר, אז אם מישו יודע ויכול לומר לה, במקומה, אז בבקשה.

עידן והיא חלקו חדר. בכל בוקר היה מתעורר לפניה, מחליק מן המיטה ומתחיל לצייר. זה מה שהוא עשה רוב הזמן. לפעמים הציורים היו נעימים, כמו חלומות, ולפעמים כהים ומבולגנים. כששאלה אם זה בגלל אבא, היה מהנהן במרץ ונוגע בעיניים, והיא הבינה שהוא רוצה לומר, "אני עצוב." כשיחק בחיילים או דינוזאורים או בובות פרווה, בלי קול הם היו מעבירים שיחות שלמות, חיים שלמים. סיוון חשבה שיש בזה משהו מקסים. לפני שנתיים הוא גילה את האור. היה מצביע על המתג בחדר או על המנורה ודורש מסיוון להדליק. היא היתה מכבה ומדליקה, מכבה ומדליקה, ובכל פעם שהאור נדלק, עידן היה צוחח בהנאה, גם אחרי אלף פעמים, והעיניים שלו היו זוהרות. סיוון שאלה את עצמה אם זה מה שאלוהים התכוון שיקרה לבני אדם כשיראו את מה שברא. היא אמרה לעידן, "זה אור. קוראים לזה אור." הוא הביט בה, חייך ולא חזר אחריה, אבל זה היה בסדר, מפני שהוא הבין. אבל הוא יתעורר הבוקר ויתפלא לאן נעלמה. היא קיוותה שהוא זוכר את מה שאמרה לו לפני כמה ימים, כשישב וקישקש על דפים לבנים. "יש לך עולם שלם, עידני, ואתה יכול לקחת אותו איתך לכל מקום, ואתה יכול להיות בו מתי שמתחשק לך, " היא לחשה כשהעבירה יד בשער הארוך, "הלוואי שגם לי היה עולם משלי."

בתגובה הוא צייר לה כוכבים.

היא התיישבה בניגוד לכיוון הנסיעה, ליד חלון. התרווחה והניחה את הילקוט לידה. חייכה.  
כרטיס רכבת לתל אביב עלה חמישים ושבעה שקלים הלוך חזור.  
שלה היה רק הלוך.

## אוטובוס

יהודה עלה אחרון. תמיד הוא עולה אחרון. לא מספיק גם לאכול וגם להשתין. לא מסתדר עם זמנים. התיישב בשורה 7, טור ימין, מושב א', מאחורי ערן וליאור, והכריז, "יאללה, אפשר לצאת."  
אז יצאנו.

שנייה אחת הם לא ישבו בשקט. דניאל התחיל לשיר ולמחוא כפיים. אורי השתעל, התכנס בתוך המעיל שלו וניסה לישון. יהודה וליאור התחילו מלחמת במבה-ביסלי שנקטעה כי לא היה מספיק ביסלי. אמיר היה תקוע עמוק בפלאפון שלו, העביר תמונות. בטח של בנות, בטח ערומות. אחר כך הפלאפון עבר ממושב למושב, מכיסא לכיסא, מיד ליד, משריקה לצחוק, ליללה, ל"וואו" וגם "מי זאת?", "איזה מכשיר!" ו"מה המספר שלה?" עד שהוא הגיע אלי. "סליחה", אמיר קרא ומיהר להגיע מהקצה של האוטובוס, אבל כבר ראיתי. אפילו התחלתי להתרגש.  
"חברה שלך?" שאלתי.

הם צחקו, שאגו מצחוק. הוא נהיה אדום כמו סלק. הושיט יד לפלאפון למרות שעדיין החזקתי אותו, ואז בלע רוק ומילמל בשקט, "חברה שלה."

חייכתי והחזרתי לו.

שון חילק מהעוגיות של אמא שלו. "למי ששואל, זה פרווה," הוא הבהיר, "אבל כולכם חוטאים, אז אל תזיינו את המוח." שוב גל של שאגות צחוק והעוגיות עוברות גם הן. מהר יותר מהפלאפון. גם הן הגיעו אלי, במצב של עוגייה וחצי פירור, אבל אמרתי "לא, תודה" והצלחת עשתה אחורה פנה.

הם דיברו על המשחק, על בנות, על הזקן של דניאל. "אתה בדאעש או בצה"ל?" הם אמרו. כבר חודש הם מכנים אותו דאעש, והוא, מצידו, רק מגרד בזקן ועונה בקול עבה, "תרגיעו. צומח לי מהר." לפעמים נדמה לי שאם לא היינו כאן, אם לא היינו ככה, אני והוא יכולנו להיות חברים טובים. עכשיו הוא צועק, "דויד, תגביר!" ודויד, הנהג אוטובוס שלנו, מגביר את הווליום וכולם שרים ביחד, אפילו דויד. כולם חוץ ממני.

אני שם אוזניות ומגביר עד שאני כמעט לא מצליח לשמוע אותם. אני מסתובב, עובר למושב א', זה שליד החלון, ונשען. נוף של חול. דויד מביט בי דרך המראה. העיניים החומות והגדולות שלו רואות לי לתוך הנשמה, ואז הוא מחייך. חיוך קטן, מבויש. לא של שמחה, של משהו אחר.

בפעם הראשונה שדיברנו, הייתי תינוק, בטירונות בסך הכול. חודש בסיס, יומיים בית. אפילו כשאתה בבית אתה רוצה הביתה. עצרנו באיזו תחנת דלק, וכל המחלקה ירדה. בהתחלה שאלתי אותו שאלות רגילות, ניסיתי להעביר את הזמן. שאלתי מאיפה הוא וכמה ילדים יש לו, והוא ענה בקצב שלו, כאילו אין לנו רק עשר דקות מדודות על השעון, וכשהוא סיים ולפי הנימוס היה צריך לשאול אותי מאיפה אני, שאל במקום זה, "מה כואב לך, אה?" ואני, מרוב

הלם, לא הגבתי. לא ידעתי איך.  
עכשיו זיהיתי את אותו המבט, את אותה שאלה אצלו בעיניים,  
שרוצה לדעת מה כואב כבר שנתיים וארבע. כבר שנתיים וארבע  
אין תשובה. כבר עשרים וחצי אין.  
בהתחלה שנאתי אותם. כל אחד מהם. את יהודה הכי שנאתי. כבוד,  
שמן, ערימת תלתלים מגולחת. לא יודע לנווט, לא לקרוא מפה.  
לא מחזיק שני סיבובי ריצה בלי להקיא. את אמיר שנאתי בגלל  
הבחורות. את ליאור בגלל שהוא נגרר. את ערן כי הוא שקט כמו דג  
מת. את אורי כי גם אם קטיושה תיפול באמצע החדר הוא ימשיך  
לישון. דניאל שכונה, עומרי ערס, שון חופר. את ניצן בגלל הפטור.  
את ג'ייסון בגלל המבטא. את איתמר כי הוא לא עובר שבוע בלי  
לשבור או לנקוע. את תום כי הוא רוצה להשתחרר על נפשי.  
אחרי חודשיים תום יצא.  
אחרי ארבעה חודשים התחלתי לאהוב.  
בשלב מסוים נרדמתי. כשהתעוררתי המדבר היה רחב ואדום.  
הורדתי את האוזניות. שקט. נרדמו גם. דניאל התיישב לידי. ידעתי  
שזה יבוא. הוא לא מצליח לישון בנסיעות של הבוקר.  
"אתה יודע שעד סוף הנסיעה הזקן צריך לרדת," אמרתי.  
"יודע," אמר ולא הסתכל עלי, "קטע, לא? אתה מתחיל נסיעה עם  
זקן ומסיים בלי זקן."  
"קטע."  
"גם בסופ"ש היה לי קטע," הוא אמר.  
"מה? עם מי?" התפלאתי, כי מאז שאני מכיר אותו, הוא בטוח  
שזאת שזרקה אותו בתיכון תתקשר.  
"לא כזה קטע," הוא צחק, "לפני ים זמן מצאתי תעודת זהות,

בתחנת רכבת בעכו, על הרצפה. של איזה סבטלנה. בלי כיסוי,  
בלי כלום. בנרות חיפשתי את המספר שלה. בסוף מצאתי. אתה  
מקשיב?"  
"מקשיב."

אפילו דויד הקשיב, אבל רק עם העיניים.  
דניאל המשיך, "התקשרתי. אמרתי לה, סבטלנה, נשמה, התעודה  
שלך אצלי. אמרה לי שתבוא. לא באה. שנה לא באה. שישי בערב  
אני מקבל טלפון. מספר חסוי. חשבתי זה מהבסיס, הקפצה,  
מלחמה. בסוף סבטלנה. רוצה לקחת את התעודת זהות שלה.  
באה אלי. חמודה דווקא. צבעה את השיער מאז ה... תעודת זהות.  
בתעודה היתה ג'ינג'ית. בשישי בלונדה. עזוב." דניאל מניח את היד  
שלו על הכתף שלי ולוחץ. ככה הוא מספר סיפורים, לא ברור אם  
לך או לעצמו.  
"נו," אמרתי.

"שמתי את התעודת זהות אצלי בתעודת זהות כדי שלא תלך  
לאיבוד. מעל הספח שמתי. אז אני בא להוציא את התעודה שלה,  
ומה קרה? כל כך הרבה זמן התעודה אצלי, שהשם שלה התקלף.  
לא הכול. הרוב, אבל. אני מוציא את התעודה, ועל הספח שלי, על  
הניילון, נשאר השם שלה, נשאר סבטלנה. קטע, לא?"  
אני מגחך, "קטע. ביזבזת לי שתי דקות מהחיים עם הקטע."  
הוא פורץ בצחוק ודופק על המושב, "דויד, זה לא קטע?" ודויד  
מחייך ומאשר, "קטע," ולי יוצא, "והיא התקשרה?"  
"סבטלנה?"  
"לא. הדר."

ידעתי את התשובה. סתם רציתי להכאיב. הוא קם וחזר למקום שלו.

נתקל ביהודה בדרך אלי. אי אפשר לא להיתקל ביהודה, הוא הרי בכל מקום, מזכיר לך את כל מה שלא בא לך להיות.  
”אה, יהודה?” אני מתחיל, ”איך עבר הסופ”ש?”  
יהודה מהנהן, ”עבר טוב, עבר טוב. רציתי... אה... יש מצב לעצירה? לא הספקתי לאכול.”  
תמיד זה ככה. אני לא מתרגש. עצירה אחת בשביל כולם, ועצירה שנייה בשביל יהודה. גם לי לא תזיק עצירה, אז אני קורא, ”דויד, ילו?” ילו זה לעצור.  
דויד מודיע, ”עוד שתי דקות.”  
”מלך, יהודה זורק וכמעט נופל בדרך למקום שלו.  
אני קם, נעמד מולם, מכחכח בגרון ופותח, ”יאללה, יפהפיות נרדמות. בוקר טוב!”  
הם עדיין מקופלים לתוך עצמם, חצי ישנים, כמו ילדים. משפשפים את העיניים, מותחים איברים, מסדרים את המדים. רק את ערן מנערים עד שהוא פוקח עין כחולה אחת.  
”תאמין לי, אני אומר, ”זה שקראו לך ערן היה טעות.”  
הם צוחקים. גם הוא.  
אני מגביר את הקול, ”הפסקה אחרונה לפני שמגיעים לבסיס. עשר דקות. נשקם עליכם. בלי איחורים, בלי ציוצים. לא רוצה לשמוע, אני רעב, צריך פיפי, קקי, לא דיברתי עם אמא שלי. כל מה שאתם צריכים, אתם עושים עכשיו, ברור?”  
”ברור!” הם עונים.  
”עוד דבר אחד, אני מסתכל על דניאל, ”להוריד זקנים, יש? פחות דאעש יותר סבטלנה.”  
הם נחנקים מצחוק. דניאל מסתפק בחיוך.

”יאללה, זזתם.”

הם יורדים מהאוטובוס במהירות שיא, כמו עכברים במעבדה שפתאום נפתח להם הכלוב. מסנוורים מהאור של השמש, מהחום, אחרי שעות ארוכות בחושך של הנסיעה. הפעם דויד עצר ממש בפתח של המרכז המסחרי. ככה אין אופציה להסתבך. אני נשאר על האוטובוס. תמיד נשאר. מביא סנדוויצ'ים מהבית, ועם הפיפי אני יכול להתאפק. אני קם, שם עלי את הנשק וניגש לדויד, נשען בזרוע אחת על גב המושב שלו. יש לו וילון צבעוני שמכסה רק את החלון הצידי שלו, בובות ודובים, דיסקים של מוזיקה מזרחית.

הוא אומר לי, ”רד גם. יעשה לך טוב.”

אני עונה, ”אתה כבר מכיר אותי.”

דויד נאנח. כנראה מאוכזב ממני. לא אומר יותר כלום. פותח את הדלת מהצד שלו, זורק משפט עם המילה קפה בתוכו, הולך. בהתחלה אני מחפש מי שכח נשק, למי נפל החוגר, מי איבד כומתה. בהתחלה אני בודק למי מסריח מהתיק, מי השאיר פה גרב, מי זרק במבה, מי אפשר לדפוק לו שבת טוב-טוב. אחר כך אני רץ. ספרינטים בתוך האוטובוס, הלוך ושוב, הלוך ושוב, ארבע שניות מהספסל האחורי לדלת. ארבע וחצי. מה, אני נהיה איטי? עכשיו הכי מהר. שלוש שניות. אני כבר מזיע.

ואז אני מתיישב אצל דויד. מזיז את ההגה כמו ילד בן שלוש שאבא שלו שם אותו בפעם הראשונה באוטו לבד על המושב, ולמרות שאין לו מושג שמתחת לרגליים שלו קיים עולם שלם, גז וברקס, הוא בטוח שהוא יכול לנהוג. לא רק לנהוג, להזיז הרים. ממלמל לעצמי שטויות נוסח דויד. חמש דקות ילו, עשר דקות ילו, שתי

דקות ילו, שבע מאות דקות עד הבית. איזה חיים אלה. להסיע אנשים ממקום למקום, לראות אותם עולים, יורדים, נעלמים, ורק אתה, באותה נסיעה. הנשק כבד לי. אני קם, יוצא מהכיסא של דויד, מוריד את הנשק. חצי שעה ניקיתי אותו בבית, הבריק כמו הרצפה אחרי שאמא שלי עושה ספונג'ה. חמישי לא יצאתי. שישי יצאתי. בארון נעלתי אותו. ככה זה הולך. בתור עמדתי, במועדון. אף אחד לא יודע למי יש נשק בבית. אף אחד לא מדמיין בכלל. כשאתה רוקד זה אחרת, החום נכנס לך בתוך הדם, הוורידים מתנפחים, אש של חיים, אבל אתה כבר מזמן לא, כמו כדור אתה עף ומתפרק כמה שניות אחר כך. קליע נפרד מתרמיל. אתה נפרד ממך. מה כבר ההבדל. שניכם יכולים להתחבר, בירייה. זה לא לוקח הרבה, רק לחיצה, אני מכוון בדיוק לרקה, זה קר, נו, תלחץ, תלחץ, מה יש לך, מי מפחד מהאיש הרע? בטח לא אני. בטח לא אתה. יהודה דופק על הדלת של האוטובוס. נגמרה ההפסקה.

## פלאות

הם מביאים מישהי חדשה. הם גוררים אותה למרכז הסלון, לידי, ועכשיו היא צריכה לשתות. היא מדברת אלי, אבל אני לא שומעת שום דבר. הם נותנים לה כוסית, ממלאים לה. היא שותה לקול שריקות וצהלות ויללות וצעקות. היא שוב פונה אלי, הפעם נוגעת עם היד, והראש שלה מתכופף עד שהוא כמעט נוגח בשלי ואומרת,



”מתי הולכים הביתה?”

אני מחייכת, ”רק הגעת.”

היא פורצת בצחוק.

יש בה משהו מוכר, אבל אני לא מצליחה להבין מה או מאיפה. היא

בלונדינית, עם שמלה קצרה. יש לה רגליים יותר יפות משלי.

אני שואלת, ”איך קוראים לך?” אבל את המילים שלה בולעות

הרבה מילים אחרות, וניר תופס אותה ומציע לה לעשן. אחר כך

יהיו לו עוד הצעות.

כולם מתחילים לרקוד. מתחככים, מתפרקים, חלק נעלמים. אני

מרגישה עקצוץ נוראי. בעלת הבית נגעה בי עם סיגריה. היא אפילו

לא מעשנת.

”מטומטמת,” אני צווחת, והיא עושה כאילו היא מנשקת לי את

הפצע. מישהו שאני לא מכירה נופל עליה, והגוף שלה דוחף את

שלי. הפעם אני מתחמקת מהסיגריה. הוא שוכב על הרצפה ויוצא

לו רוק מהפה. בעלת הבית פוקדת על שני בנים לסחוב אותו החוצה

ומוסיפה, ”לא מעניין אותי לאן, רק שיעוף מפה.”

אני יודעת שזה לא הזמן המתאים, אבל אני בכל זאת שואלת,

”תגידי, מי זאת ההיא שהיתה כאן?”

כשהיא עונה רואים שהאודם נמרח לה על השיניים, ”מי? היו

הרבה.”

”הבלונדינית.”

אבל היא לא זוכרת. היא ממהרת אחרי שני הבנים שסוחבים את

הבחור המעולף.

אני עולה לקומה השנייה. הרצפה מכוסה בשתייה, בכדורים,

בעטיפות, בדברים שאנשים שכחו. אני רואה ארנק מעור, טבעת,

גומייה. אני לא זוכרת כמה זמן אני כאן. המדרגות לקומה השנייה אינסופיות. נדמה לי שאני רואה רעמת שיער בלונדינית חומקת לתוך אחד החדרים. קשה לי להבין מה בה מסקרן אותי, אבל היא אחד מהאנשים האלה, ככה נדמה לי, שיכולים להיות החברים הכי טובים שלך במשך שנים, ואז, באנג, ביום אחד את מגלה שאין לך מושג מי הם.

אני מכירה את הדרך לחדר הראשון מימין, השירותים האדומים. הגודל שלהם כפול מגודל החדר שלי. מישהו נמצא שם. הוא צועק, "הלו, מה נסגר?!"

אני טורקת את הדלת וממלמלת, "מצטערת." החדר הבא הוא של בעלת הבית. הוא עצום, מלכותי. יש לה מיטה זוגית גדולה, מדף לקים, חדר ארונות. דורי נמצא שם. אנחנו רק ידידים. הוא קורא ספר על המיטה. אני מחייכת כשאני רואה אותו. הוא לא.

"שתית?" אני שואלת כשאני מבחינה בכוסית ריקה על השטיח לידו.

"קצת," הוא מודה, "לא משהו שמים לא יכולים להעביר." הטרמפ שלי הביתה מחוק.

אני מתיישבת על קצה המיטה. יש לה ריח טוב, של בשמים ופרחים.

"ראית את הבלונדינית הזאת?"

"איזו בלונדינית?"

"זאת, חדשה כאן. נראה לי שאני מכירה אותה מאיזה מקום, אבל

אני לא מצליחה להבין מאיפה."

הוא מהנהן, אבל לא נראה לי שהוא מקשיב.

"היא מזכירה לי מישהי, " אני אומרת.  
"איזו דמות?" הוא שואל. פתאום הוא מקשיב.  
הוא לא עונה. אולי לא הייתי צריכה לדבר. אני מגרדת את המיטה עם הציפורניים. למרות שבעלת הבית תמיד מספרת לכולם שהמיטה שלה עשויה מעץ מלא, הוא מתפורר בקלות. דורי שוקע בספר שלו. אני לא רוצה להפריע. אני קמה ויוצאת. פתאום הכול עולה לי. בהתחלה שתיתי רק פעמיים. זה הפך לתחרות שתייה עם ניר ואז לתחרות עם בעלת הבית. אחר כך הם הושיבו אותי, הייתי חייבת לנוח, ונתנו לי עוגת קצפת וקוקה קולה, ונרדמתי, ובחלום הייתי ילדה קטנה שאמא שלה מעירה אותה בשבת בבוקר לצאת לטייל. אמא שלי לא העירה אותי בשבת כבר שנים.  
אני מחפשת את השירותים. הם היו כאן לפני רגע. אדומים, נכון? אני נופלת, והראש שלי שלי נחבט ברצפה. אני שומעת בום. מישהו צוחק או צועק, אני כבר לא יודעת. אני קמה ונופלת. אני קמה שוב, הפעם אחרי שזיהיתי את הידית של חדר השירותים. היא אחרת. עגולה יותר, זוהרת יותר. לא חשוב מי נמצא בפנים. אני מגיעה והדלת נפתחת. אני סוגרת אותה ומתנפלת על האסלה.  
רק כשאני מסיימת אני מצליחה לשמוע את הבכי. הוא חלש ומזכיר לי את הכלב שלי שמייבב כשאני מתכוונת לצאת מהבית כי הוא כבר יודע שהוא הולך להישאר לבד ואין לו מושג אם אני אחזור. העיניים שלי זזות לאט, לאט יותר מכפי שאני רוצה שהן יזוזו, אבל לפי הרגליים אני מייד מזהה. הן מוטלות לצדדים, שרוטות. השמלה שלה קרועה ומלאה כתמים. דמעות גדולות ושחורות נוזלות לה על הפנים, בגלל האיפור. השיער הבלונדיני שלה פרוע.  
"הי, " אני לוחשת, "לא ידעתי שאת מהבנות שבוכות בשירותים."

היא מרימה אלי מבט.  
"מה קרה?" אני שואלת. אולי הגבתי בצורה גועלית.  
"אני רוצה הביתה," היא מגמגמת.  
"מה עשו לך?" אני שואלת, זוחלת אליה. לא אכפת לי במה אני  
נמרחת. "השמלה שלך, הרגליים שלך."  
היא פולטת יבבה עמוקה וממשיכה לבכות, ואז תופסת בשערות  
שלה ומושכת אותן.  
"אליס, די!" אני צועקת למרות שאני יודעת שזה לא השם שלה.  
אני לופתת את הזרועות שלה. יש עליהן סימנים כחולים. אני  
אומרת, "את רוצה לחזור איתי ועם דורי? את רוצה שנצא מכאן  
עכשיו? את רוצה שנהיה חברות?" את השאלה האחרונה אני לא  
שואלת. כשאני קמה, היא לא באה אחרי. היא כבר לא בוכה. פשוט  
יושבת שם, כמו כלום.  
גם אני הייתי ככה פעם. החלק הכי קשה זה לצאת.

## סימונה I

הנה תכף, סימונה/ הנה את/ עולה לגג, סימונה/  
הנה רוח בפנים/ את רואה אפילו ציפורים  
שבלילה לא רואים/ מי ימצא אותך בבוקר/  
מי יחבר את כל החלקים של/ אח, סימונה/  
מכאן רואים הכול/ רק לא את/ סימונה/  
את רוצה ללחוש לדגים הרחוקים/ לחול היס/  
לצדפים והרוחות הבודדות/ תכף אני באה/  
חכי לי/ כששמש תזרח מהצד השני/ ותאיר  
את הגב השבור שלך/ ותאיר מפרקים  
פרוקים, פירורים ודם/ רק אז יבואו  
לאסוף אותך.

## סימונה II

ובלילה סימונה מופיעה בחלום  
ודורשת ממני לוותר, לא פחות,  
ואני אומרת, לא, סימונה.  
סימונה בשמלה וצוחקת,  
אדומה ולבנה, לוקחת אותי להתנדנד.  
הנדנדה של סימונה כחולה כמו עיניים.  
מכל הדברים שהיא עשתה  
אני שוכחת.

\*

יש לי עצם בכתף.

בכל יום אני בודקת עד כמה היא בולטת  
וככל שבולטת היא יותר – אני מרוצה יותר  
וככל שבולטת היא יותר – העולם טוב אלי  
וככל שבולטת היא יותר – אני, אני יותר  
ובכל בוקר אני מניחה שתי אצבעות  
וטופחת שלוש פעמים על עצם המזל.  
בולטת. בולטת. בולטת.

## גליה גבריאלי

### חומות חמר

השמש בוהקת בְּלֶבֶן עָכוּר וְעוֹמֶדֶת בְּקוֹ יִשְׂרָאֵל עִם הַמְּנוּף שֶׁל מֹשֶׁה מֵהַפְּלֶאֶפֶל. הוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּגִלְגֻלַת הָעֵקוּמָה שֶׁעַל הַגֶּג כִּדִּי לְהַעֲלוֹת וּלְהוֹרִיד סַחֲוֶרָה לְדוֹכֵן שְׁלוֹ הָאֵפוֹף זְכוּבִי-אָדָם שְׁתוֹקְעִים עַל הַבּוֹקֵר. אֲנִי יְכוּלָה לְהַסְתַּכֵּל בִּהּ יִשְׂרָאוֹת. הָעֲנָנִים כִּמוֹ מִמְרַח חֵיטוּי מִשׁוֹחַ עֲבוֹת עַל פְּנֵי הַשָּׁמַיִם, וְמָה שֶׁכָּאֵן נִשְׂאָר כָּאֵן.

אוֹתָהּ הַשֶּׁמֶשׁ מֵתַכְסֶה בְּפֶרֶדֶס כִּי כִּבְר שְׁלוֹשִׁים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה, אֲבָל רַק עֲכָשִׁיו אֲנִי מִסְתַּכֵּלָת, חוֹשֶׁבֶת עַל כּוֹח הַהִתְמַדָּה וְעַל אֵיךְ שֶׁכִּשְׁהִידִים שֶׁל מֹשֶׁה יִתְעַיְיפוּ מִלְמִשׁוֹךְ בַּחֲבֵל קְדִימָה וְלִמְטָה, יִבּוֹאוּ יְדִים אַחֲרוֹת לְמִשׁוֹךְ בְּמִקְוֹמוֹ. כִּנְרָאָה הֵבֵן, שֶׁהוּא רַק בֵּן שְׁבַע-עֶשְׂרֵה אֲבָל עוֹבֵד בְּדוֹכֵן שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה יוֹתֵר מֵהָאָבָא הַנֶּכֶה שְׁלוֹ, שֶׁלְדַעְתִּי מִשְׁאִיר עַל הַצְּוֹאָר שְׁלוֹ אֵת הַמֶּתְקֵן שֶׁקִּיבֵל בְּבֵית הַחוֹלִים יוֹתֵר מִמָּה שֶׁצָּרִיךְ כִּדִּי שְׁנַעֲלִים עֵין מִכָּל הַצִּינּוֹרוֹת שֶׁהוּא מֵעֲבִיר לָנוּ בְּגִינָה וְעַד לְדוֹכֵן. זֶה וְהַטְּרוּפִיּוֹת שֶׁזְרוּקוֹת בַּחֲצֵר.

אִם לֹא הֵייתִי רוֹאָה אוֹתוֹ גֵּר מֵאַחֲרֵי הַחֲלוֹנוֹת הַצְּהוּבִים בְּבִנְיָן שֶׁמְמוּל, הוּא הֵיָה נֹחֵשׁ לְעוֹד אֶחָד מִחֲתוּלֵי הַרְחוּבוֹת הַזְּקֵנִים שֶׁמִּחְפְּשִׁים. הַשִּׁיעָר שְׁלוֹ זְרוּק וְלִבָּן. הַפְּנִים שְׁלוֹ חֲרוּשׁוֹת קִמְטִים. אֲנִי גַם לֹא בְטוּחָה שֶׁהַבְּגָדִים שֶׁהוּא לוֹבֵשׁ עֲשׂוּיִים כִּמוֹ שֶׁבְּגָדִים עֲשׂוּיִים, עִם חוֹרִים לִידֵים, לְרֹאשׁ וְלַפֶּלֶג הַגּוֹף הַתַּחְתּוֹן. הוּא תְּמִיד נֹרָאָה חֲנוּט בְּכַד אַרְוֶךְ וְחִסֵּר תִּפְר.

כִּשֶׁהוּא עוֹבֵר עִם הַמְרִיצָה שְׁלוֹ אֲנִי יוֹדַעַת, כִּי כָל הַגִּלְגָּלִים שֶׁל מֹשֶׁה חוֹרְקִים. וְלֹא מִשְׁנָה לוֹ אִם עֲכָשִׁיו שַׁעַת אַחֲרֵי הַצְּהַרִים אוֹ חֲמֵשׁ

לפנות בוקר, אם אמצע הלילה או שבת.  
אני שמה יוטיוב על פסנתר ישן שנרמס תחת גלגלי המנוף כשמשח  
מוריד עוד ארגז. כנראה הגוף מפמפם בי שאריות אחרונות. הדימום  
המתזורי של התאווה לא היה חזק מספיק להכריע אותי, בטח לא  
בבני ברק, איפה שהתינוקות נפלטים מבטן האוטובוס אל הספסל  
בתחנה, הנקבות להרבעה, הזכרים לתפוקה ושקיות של במבה,  
חרוזים דביקים בשרשרת חסרת תכלית של ייצור המוני. אני עובדת  
אחרת לגמרי. אני לא יודעת בדיוק על מה, אבל זה בטח לא יהיה  
כרוך בהמתנה מייגעת לקצבת ילדים וכרעיים של שבת.  
העשן שלי נשאב בין לבין. סוגרת חלוץ וחושבת שאולי זה כמו  
שאומרים על המוות, על איך שהבלוטה בחלק האחורי של המוח  
מפרישה סם משכר כדי לרכך את המעבר. אולי זה מה שמתחולל  
בי כשאני שומעת פסקול של סרט אהבה ישן. כנראה זאת תקופת  
מעבר שבה חרמנות צורבת חלציים זה כבר לא מספיק, אז הגוף  
דופק גיל שש-עשרה בפעם באחרונה.

אתמול משה השאיר את השער בין הבניינים שלנו פתוח, כך  
שיכולתי להגיע במהירות אל התחנה ומשם לעבודה. הוא התעסק  
במחסן הכלים שלו, שהיה פעם חדר הזבל של הבניין ולא ברור מתי  
ובאילו נסיבות הוא ניכס אותו לעצמו. לאף אחד גם לא אכפת. לא  
אכפת גם כשהקבלנים קודחים להם בלילות, פורמים את הכבישים  
הלוך ושוב, והשפכים פוקעים משברי האספלט. השכונה הזאת  
היא גווייה רצוצה שכבר אי אפשר לינוק בה דבר. משה קלט אותי  
עוברת ונהם בשקט לשלום, או ככה נדמה לי. אני רק שמרתי לא  
להיתפס בין הקוצים במעבר וחתכתי לכביש הראשי. הנסיעה על  
ציר ז'בוטינסקי והחוצה תמיד מרגישה לי כפול, כאילו שאני חוזרת



בו בזמן, והרצף הליניארי שמדברים עליו הוא שמועה זרה בעולם שבו הכול אותו דבר.

הגעתי למשמרת שלי במתחם הסטרילי של נווה צדק והתיישבתי על המדרגות בכניסה.

הלדים זרחו בנורות פנינה על לוח המודעות, ופני אל לוע הרחבה המובילה בסופו של דבר אל הים. שיממון מופתי. אני כל כך מוכשרת בלא לחשוב קדימה, ממש כמו שמטיפים במאמרים להתעלות רוחנית על איך שהכאן ועכשיו, רק שאצלי זה כמו לא להסתכל למטה. הישרדות נטו.

גירדתי לאט את שארית הגלידה שנשארה לי והתעלמתי מכאב בטן מצטבר. מתוך אותו הלוע התבררה דמותו של נגן הרחוב שבא מדי ערב ושואל אותי מתי ההופעה נגמרת. לפעמים אני שוכחת שאני עובדת שם ונותנת לקפה ולסיגריות עם גליה המלצרית להעביר לי את הזמן בדיבורי ציפורניים ובכמה מילים עם גברי שמשחק בטלפון.

בפעם הראשונה שראיתי אותו עוד הייתי חדשה פה. בא, שאל מתי נגמר, מתי מתחיל, אחר כך הסביר שמנגן פה ליד. מאז החלפנו כמה מתכונים של מרק. סיפר איך מלקט סודות מנשים מבוגרות שנכנסות לחנות סירים שהוא מוכר בה ביום, איך חולטים כרוב ניצנים כדי להוציא את המרירות עד הסוף, ואיך שזה יוצא בובה, אבל לא הקדשתי לזה.

אתמול הוא התקרב בג'ינס והסתכל. ניסיתי לחשוב על משהו מצחיק להגיד אבל לא יצא לי, אז זרקתי שהמופע בסביבות השעתיים, והוא ענה שצריך לשים תמונות של החיוך הזה על העמודים ברחבה. הוא הסתכל מסביב.

”פה הייתי שם אחת, פה, פה ופה,“ וכל התוספות שתקעתי  
השתוללו בתוכי כמו קליעים חכמים.  
”שיאיר ת’כול.“

עטופים ומקורמלים ומפוצפצים. חתיכות שוקולד מאובנות שאיבדו  
את הטעם של החום הטבעי גרמו לי להרגיש את המעיים שלי  
נמתחים בגלגלת שמשה מושך ומושך ומושך עד שנתקע לו, ולא  
ברור מתי אני אלמד כבר. האמת היא שתמיד ידעתי שיש לי חיוך  
טוב. ועוד לא ממש חייכתי כמו שאני יודעת איך לחייך את החיוך  
הבאמת טוב שלי שאני יודעת.

הוא חייך גם, צפון בתוך כובע הקפוצ'ון שלו כאילו נשמר מכיזוב  
הזרקורים של מיִשה.

עברתי על התווים שלו. הוא נראה בגילי וכמו הילד ההוא שגדל  
איתי מבת שבע ועד ביצפר ”קוממיות“, החילוני היחיד בבני ברק.  
השמועות אומרות ששמו את בת שבע בכלא, כי היא היתה לא  
בסדר עם הילדים בגן. הלוואי שיכולתי לראות אותנו ילדים בסרט  
נע, משחקים בחצר של השכנים, והאחים הגדולים שלנו מרימים,  
שוכרים, דופקים מסמרים ובונים סוכה לתפארת שלא באמת ישבנו,  
בה כי זה היה על יד הזבל של השוק ואבא אמר שהיינו צריכים  
לחשוב על זה קודם. הייתי גם רואה איך יום אחד גירשתי אותו  
מהבית וגילגלתי אותו בכל המדרגות של המקלט, כי לא ידעתי איך  
עושים את זה הפוך. הייתי רואה איך פרץ בבכי אחרי שהלכתי ואיך  
שלא נפרדנו כשהם עזבו את השכונה.

הוא מזכיר אותנו. אותה הסקרנות בעיניים. אותה ערנות חיה.  
הוא התיישב לידי והסתכל למעלה. אמר שלא תמיד הפנסים ברחבה  
עובדים, ואם אני יודעת איך מסדרים.

"מישה צריך לשים ת'טיימר על חורף, " הוא הבעיר את הסיגריה וגם את שלי. סוככתי על הלהבה כאילו שהיא יכולה לחמם משהו בחוץ של נובמבר. והוא סוכך על שלי. על הידיים כלומר.

"איך בבני ברק?"

"מתמרנים. איך בסירים?"

"מסתרסרים, " הוא חייך, שאף, וגם אני. אמר שזה רק הגיוני שחיוכים כאלה רואים רק בחושך, ואני הרגשתי את הוורידים נרָפְסִים בתוכי כמו רכבות דוהרות עד למעלה ושורקות לי בראש. התבלבלתי לגמרי.

הוא קם בזהירות ושאל אם ארצה טרמפ לתחנה אחר כך. אמרתי לו שהיא ממש פה ליד.

"מה שבא לך, מצידי בכיף, " אמר, התרחק והמשיך להסתכל ככה. הוא לקח את הדברים שלו והתמקם במקום הקבוע, הטיל מטבעות על הבר, ישב וניגן.

הערב התמלא באנשים שהגיעו לראות את המחול החדש שמציג אצלנו, אבל אני שמעתי רק את המלמולים של גבריאל המאבטח, שמעשן עם הטלפון ופתאום שואל אותי שאלות כמו אם צריך דרכון כדי לטוס לאילת ומה זה ביומטרי. הסתכלתי עליו מגנן בשולי המעבר, פורט לפרוטות בין אנשים מתעסקים, חתולים זקופים מתרסקים תחת ירח ושוכחים בין הקרבות.

"לא נראה לי, גברי, בוא נפתח אולם."

"ומותר לנסוע למצרים? תבדקי לי אם מותר לנסוע למצרים. תעשי

רגע גוגל: האם... מותר... לנסוע... למצרים... סימן שאלה."

הוא פשוט לא יודע כלום, גברי. הוא נע עם התנועה, מעט קדימה ולאחור, אוחז בזרועה של הקלאסית כאילו התחוללו שניהם

בריקוד נטול חוזים אוניברסליים.

”אפשר, אבל יש אזהרות מסע חמורות.”

גבריאאל לא הקשיב ומילמל בחזרה לטלפון שמה יהיה עם רינה. הדלקתי סיגריה.

”היא רואה שאני מחובר, נכון?” לקחתי שאיפה חזקה מדי.

”גם אני רואה שהיא מחוברת. למה לא גבריאאל, מה שלומך?”

גבריאאל, מה נשמע? עם כל העולם היא מתכתבת, אבל איתי לא!”

השתעלתי משהו כמו חמש דקות בהפסקות. גליה באה וביקשה

תמונה ליד.

אין ספק שאני צריכה להסתובב עם אוזניות בעבודה, לשים לי איזה

משהו ולהתפלל לחללית ההיא שתבוא לקחת אותי או שלפחות

תחזור לבקר בחלומות. כל דבר, העיקר שיעזבו אותי בשקט.

הזווית הזאת עשתה לגליה מצח בוחק, אז צילמתי עוד עשר כאלה.

בסך הכול זאת אשמתי שאין לי את האמביציה ואת הכישורים

הדרושים לצאת מפרדס כץ ולמצוא עבודה שמכניסה קצת יותר

מכמה שקלים.

מצד שני, מתאים לי לעבוד יומיים בשבוע ולא להיות מאלה

שמשתלם להם לקום בבוקר, לשחק איתם בארוחות צהריים

בשיחות על כלום כאילו שלא גזרנו על עצמנו חמישים שעות גלות

שבועיות במשרד משוכלל עם נוף לים.

בפרדס כץ, אם בא לך ים, אתה נוסע לים. ואף אחד לא מחכה

ממך לבשורה. ואם אני רוצה להרגיש יפה, יש את הבחור מגרעני

עפולה שמעריץ את המדרכה שאני דורכת עליה וברור שאם רק

אתן לו סימן הוא ייתן לי את הירח. אפשר לקטוף לימון אורגני

מהעץ שאבא שתל ולהתעורר באחת-עשרה בבוקר. אם מסתכלים

לפרדס כץ בעיניים, היא יום כיפור ארוך בתוך עולם שוחק לסתות. בסך הכול אני סולחת לה, אבל מתישהו אני אתפוצץ ואגיש תלונה מסודרת על כל שירי השבת הפיראטיים שהם תקעו על הגגות בשכונה. כל האמסלמים והאלפרונים, כל הצדיקים האלה שהתקינו צופרים על דעת עצמם, מזכירים לי את הערסים ב"קוממיות" שהיו משתלטים על השיעור. אני מפנטזת על צופרים משלי. רק שהייתי שמה כפול. הייתי שמה רועם. הייתי שמה אישה. שתרעיד את פרדס כץ ותוציא ראשים ממסילות חלון חלודות. שתזעזע את הזכוכיות הצהובות והכלבים הרדומים שלהם. שלא יבינו מה. "חומות חמר" הייתי שמה. "חומות חמר" של מרגלית צנעני. לגמרי. ומתישהו אני גם אשלח למר נתנאל נחום, מנהל אגף התברואה של העירייה, את כל התמונות שאני מצלמת ושישים איזה פח במקום עוד קופות צדקה שחוסמות במעבר וכבר אין איפה לעמוד בתחנה. בחודש שעבר דפקתי אחת עם הראש, ישר בשפיץ של הברזל. חארות. ספרתי שבעים ושתיים כאלה בצומת אחד. מאז הוסיפו את החדשות עם הילד הבוכה. פרסומות שקטות לרעב. שלא לדבר על העכברושים שמטיילים למשה על העגלה של הפלאפל. לא מזמן קלטתי אחד שהסתכל לי לתוך העיניים, הוא נתן לי לצלם כמה שרציתי. הוא הסתכל לי בתוך העיניים ולא נראה שהיה בו שום דחף להימלט על נפשו הביבית. המשכתי לצלם, אפילו התקרבותי, אבל החרא לא פחד. החרא אפילו לא מיצמן. אמא אמרה שזה שנים ככה.

"אני יש לי שאלה," גבריאל המשיך.

"למה רק אנחנו, הבנים, כמו רומיאו אנחנו בוכים ובוכים, ולבנות לא אכפת? אין אהבה בשבילכם? זה צעצוע בשבילכם הוא ישב

על הבטון המצולק מכתמי קפה לצד כוס מלאה בדלים בין הכניסה ליציאה, בין גליה לביני, ולא היה לי שום רעיון לתשובה הגיונית בשבילו.

”ברור שיש,“ גליה אמרה ועברה תמונה תמונה. הוא הרים את הטלפון שלו ואמר שהוא פונה לפייסבוק.

המבטא האוזבקי עיווה את הבעות הפנים שלו וגרם לו להישמע כמו בּוּשְׁרִי, המשפחה התימנית שלי מצד אמא. לא בגלל המבטא, בגלל הנודניקיות.

”אני רושם שבחיים שלי לא ראיתי איזה אישה שמרוב אהבה... וואה וואה... תולה ת'עצמה. למה לא ראיתי דבר כזה, למה? אני שואל שאלה לציבור, שאנשים יענו לי.“

”אתם נשואים כבר חמש-עשרה שנה, גבריא! היא נסעה לשבוע! תתעשת על עצמך ובוא לפתוח אולם!“

מה שאמרתי לא יצא לי אמין, כי לא באמת כעסתי כי לא באמת אכפת לי. אבל חשבתי שהוא צריך איזה נייעור תוך כדי שהבנתי שזה ממש לא נכון להגיד ”תתעשת על עצמך“. אם כבר, ”תתאפס

על עצמך“ או ”תתעשת“, נקודה. טעויות מהסוג הזה מרגיזות אותי. גבריא! אמר שהוא לא מבין איך אנשים מסתובבים בלי כלום ועיקם את הפרצוף כאילו שאכל משהו מקולקל.

”איך אפשר בלי אהבה? אהבה זה אלוהים. אלוהים זה אהבה בתוך הלב שלי. אהבה זה בית, זה פרנסה, טיפשה, טיפשה, עד שלוש בבוקר מחוברת.“

הוא הדליק עוד סיגריה והסביר שהוא מתחיל לדבר לעצמו בלילה מרוב שהוא משתגע.

”את, בחיים לא היה לך דבר כזה?“ הוא שאל אותי. ”את כבר בת

שלושים וחמש, לא היה לך?" הוא שאל אותי ולא הזיז את העיניים. פתאום נחת עלי שהוא באמת כואב. הוא לא סתם מתבכיין כמו איזו דמות סטריאוטיפית מסדרה ישראלית עם מוח פרימיטיבי ודיבור שבור. כלומר הוא כן, אבל זה לא סותר. המחשבה הזאת הפתיעה אותי, אשכרה התחלתי לחשוב שאולי התאבנתי.

"שלח לה לב בוואטסאפ!" גליה זרקה והעבירה אצבעות בשיער. היא נעמדה על יד העץ. הפעם היא הכניסה את הבטן, אבל הצוואר שלה היה שפוף ממאמץ. היא הניחה את הידיים על המותניים העבות שלה ושירבבה שפתיים מבריקות. בפירוש הפריים הכי מכוער שיצא לי לתעד. גברי צעק לה, "חמור יודע מה הערך של זהב?" והעיניים שלי נדרו שוב אל המנגן ברחבה שישב הרחק מאחורי גבה של גליה.

גבריאאל פנה אלי ודחק, "חמור יודע מה הערך של זהב?" וחיכה לתשובה רצינית. האמת היא שזה הצחיק אותי. האמת היא שגם צחקתי. גבריאאל הסביר שאין לה שכל, זרק ת'סיגריה והלך לכניסה לאולם. אבל גם נשנקתי, כי אין לי את התנופה של פעם, כשהצחוק היה מתגלגל מאליו. היום הצחוק שלי הוא אחר לגמרי. הוא אפילו לא צחוק, הוא כיווץ חד-פעמי ואילם. ושיעול. החזרתי לגליה את הטלפון שלה והלכתי אחרי גבריאאל, שלא הפסיק עד שהמופע נגמר. בחיים שלי לא שמעתי קומביניציות כל כך מגוונות של קללות ודימויים מיוסרים במשך שעותיים ורבע רצוף, בלי חשבון, גם תוך כדי שהקהל חלף בינינו. זה מצא חן בעיני.

כשהאחרונים התפזרו, סימנתי לגברי עם היד שהוא יכול ללכת, וטיפסתי כבד במדרגות אל האולם הריק. המושבים נחו עירומים בהמתנה אדישה לרוטציה הבאה. כיביתי עלינו את פנסי השירות,

גשר התאורה, אורות העבודה. ניגשתי אל דלתות ההיכל משם יכולתי לראות מעל את השטח כולו. בית הקפה, וגבריאל הולך הביתה עם ראש קבור בסלולרי. הוא עבר על ידו מנגן. זוג אחד רקד בסמוך, וגברת אחת ישבה ממול ואכלה סנדוויץ' ירוק. אהבה כמו שמדברים עליה קיימת רק באי-ממשות שלה. הידקתי היטב את הידיות זו לזו כשסגרתי. כמו שהסבירו לי בהתחלה. בסיוטים שלי אין עליה ואין פחד. אני הדופק. אני הצעקה. אני ארוכה ונמתחת עד שכל הווייתי מתפקעת לכדי ערות. אני תמיד סקרנית לדעת למה זה קורה בימים שבסדר. ואולי זה בכלל לא ממני. קמתי מהמיטה כדי לא לישון יותר הלילה, ושמעתי את משה ממלמל כל הדרך למחסן, שאם כל כך מפריע לה עטלפים מתים מתחת לחלון, שתדע איך לבקש. ראיתי אותו מוטל כשעברתי, זה היה מראה חריג באור היום. הוא נראה צעיר. שכב על הגב ואסף את יריעות הכנפיים אל החזה הפרוותי שלו בראש זקוף כאילו שרכש כבוד למותו. מעולם לא ראיתי פגר אציל, ועוד בחצר העלובה הזאת. איזה סוף גרוע. גם אותו צילמתי.

**מוקדש לתומי ונקרט,**

**המחולל מסוזן דלל**



## לוטרת הים

לוטרת הים היא יונק ימי קטן יחסית. משקלה נע בין ארבעה-עשר לארבעים וחמישה קילוגרמים, ולעורה שכבה עבה של פרווה מהצפופות ביותר בעולם החי. אף שהיא מסוגלת להלך על היבשה, לוטרת הים מעבירה את רוב זמנה על חופי האוקיינוס הפתוח, שבו היא יכולה לצלול במהירות לקרקעית ולמצוא מזון שמורכב בעיקר מחסרי חוליות ימיים, כגון: רכיכות שונות, סרטנים ולעתים גם דגים. הלוטרה לוכדת את הטרף שלה בדרכים מיוחדות. כך, למשל, היא תשתמש באבנים ובסלעים כדי לנפץ את שריון הטרף שלה או את קונכייתו. הזנב קצר, עבה ושרירי. בכפות הרגליים טפרים הניתנים לשליפה ולהסגה. כפות הידיים קשיחות, מה שמאפשר לה ללכוד טרף חלקלק.

לוטרת הים ידועה ביצרה האכזרי ללכוד את כלב הים בטפריה, להטביע את ראשו במים ולספק את חשקה המיני שעה שהיא אונסת את היונק במשך שעות גם לאחר שנחנק למוות. אני סוגרת בזה אחר זה את כל החלונות ובוהה בבשורה האלמותית כי ייתכן שנפלת קורבן לזיוף תוכנה. הגב שוקע אל תוך עצמו, כי אתמול היה לילה, והלילה עוד פורט על הוורידים ורוטט בין החוליות.

הייתי מספר שתיים על הספסל מימין. ליקקתי בוטנים מהשיניים ומצצתי את המלח מהיין. טבלתי אצבעות במאפרה, שיחררתי פחמן מפויח במקומות שצריך וצחקתי בקול רם. אדומה ויפה, היא קולחת בשנינותה ומלהיבה את השולחן בדיוק מרשים. הוא צוחק, אז אני נקרעת, ובפארק השעשועים הזה

היצורים בי משתוללים לכל איברי הגוף, עד שרכבת אחת מאיטה ונוחתת לאט, כף יד על ירך. אנחנו נוגעים.

בחלון הקטן שבשירותים הלילה עוד טרי כמו הלבן בעיניים. כמו נערת בית ספר משולחת רגליים עטופות עור נטול חבלות. אני רוצה להיות. כמו שהבנות רקדו אז בהפסקות צהריים. אני מורחת את עצמי על השפתיים, מותחת פס עמוק בעיניים, חוזרת לשולחן המתפקע בגרורות של צחוק, ובתנופה משיקה כתף לשלו.

מלצר מוזג לנו עוד. אני משתהה בחיכוך הדל בינינו ויונקת חיים שלמים של ביחד דרך כתפיים. מגלגלת עוד סיגריה, לופתת חזק, עוד קצת, את הרגע. עוד קצת. מהדקת היטב ושואפת את הטינופת בין האצבעות שנפלו לי בחלום ואתה לקחת אותי לבית החולים והן התאחו כל אחת לא במקומה וחשבתי מי יאהב אותי ככה. המלצרית אומרת שמקפלים כי מאוחר ותעברו אל הבר, ואני הייתי זקוקה לכוס מים להטביע בה את ראשי ולצלול ברכות המופתית של השקט. אבל אתה עוד מתקרב. תתקרב, תתקרב. כי המוח רווי, ויש לחץ ברקות. תתקרב עוד...

אמרת שאתה הולך לאכול דג מלוח וחוזר בעוד עשר דקות. ומי יאהב אותי ככה.

עצמתי עיניים, ברמן שם לי "וואלס2", ביקשתי מאלוהים להיות לי הלילה במיטה.

הוא אמר את זה ככה: "אני לא רוצה יותר", אבל עבר כבר שבוע, ותקוות הלילה אחרת, בפנים היה חמים, והמוזיקה לא מוותרת. לקחנו עוד והתמקמנו על כיסאות העץ שנשאו אותנו אל החלק

האחורי של הלילה, שטויות על הבר. כשחזר מהמטבח הוא חייך אלי שבע. יעלי רקדה מייקל ג'קסון, והמשכנו לצחוק למרות שרציתי להפסיק, כי הטאר חימצן את הריריות וכבר לא היה מאין לגייס את התנופה.

קמתי לשירותים ומרחתי עוד על השפתיים, הנימים בחלל של העיניים התפקעו כמו אדמה לא מיושבת.

אם רק הייתי מסתכלת, אז, על הגג, שבו הקשת זרחה על הפיגומים. אבל לא הקשבתי לאבא, ואמא היתה נרגשת כי זה לא קורה הרבה.

ובחלון הקטן הזה השמיים מתעוררים באור כחול וסינתטי שמזכיר לי לפרמט את החומרה.

עם הצלילים גם האורות חלשו וגם הצחוק גווע. ישבתי צמאה כשסיפרת בריגוש אינטלקטואלי על האונס האכזרי ביותר של הטבע וקיווייתי שלא רואים עלי.

### **שם לא טוב לאקט חסר תועלת**

העורבים צורחים מעלי כאילו שיש להם משהו דחוף לומר. בפעם האחרונה שהתעוררתי מהצווחות האימות שלהם ומשמש היתה אצל סשה, בערך בשעה הזאת, הוא ישן, ואני לא הבנתי על מה כל המהומה. הכנפיים שלהם הטילו צלליות משוגעות על הקירות שלו תוך כדי תעופה פראית.

קמתי והתלבשתי. הערתי אותו וביקשתי שיעזור לי להזמין מונית כי נתקעתי בלי מזומן. הוא אמר שגם לו אין, אז יצאתי. בכספומט

של הקיוסק לא היו שטרות, ובגילו לא היה כספומט. הגעתי עד לעזריאלי בנעליים קשות ובמעיל צמר ושנאתי את הדרך הזאת שעשיתי כבר פעמיים-שלוש בחיים שלי, אבל עכשיו שנאתי אותה הרבה יותר. אנשים הלכו רגיל.

שוטר אחד מצץ שוקו בשקית, והכספומט האחרון שניסיתי אמר שאין לי אפשרות למשוך יותר. בזמן הזה הספיקו לחלוף איזה שתיים-שלוש מוניות שירות, והיו חסרים לי רק ארבעה שקלים. הסתכלתי על המדרכה, אולי מישוהו הפיל משהו, וחשבתי על הקבצן הנואם של השופטים, שאני תמיד זורקת לו כמה, אבל לא התחרטתי יותר מדי. הדלקתי עוד סיגריה, ולא נהניתי ממנה. העקבים שלי היו גבוהים מדי, ולמרות הקור השמש שרפה לי בגב. הלכתי עשרים דקות, אולי חצי שעה, אבל זה הרגיש ארוך יותר. איך שנכנסתי למיטה של סשה, חשבתי על טרנספורציה קוונטית ועל האפשרות הפוטנציאלית להעביר חלקיקי אטום ממקום למקום בלי כל התהליך של לזוז. מישוהו פעם אמר שתינוקות עושים את זה, כי עוד אין להם מערכת אמונות מגבילות של בן אדם בוגר, ובגלל זה אימהות לפעמים מוצאות את הפעוטות שלהן על מדף גבוה מרוחים בשוקולד.

בקיצור, רציתי להיות במיטה שלי.

אני וסשה יצאנו פעם, והתמזמזנו פעם, וכמעט שגם שכבנו פעם, אבל הזקפה שלו לא החזיקה מעמד כי הוא לא יכול עם מי שהוא לא אוהב. היה לו גב רחב, והוא נעל נעליים סגורות לכבוד הדייט שהוא במתחם שרונה, שנראה כמו מארזי יפהפה של הקיא הישראלי, דשא סינתטי וכוסות צוחקות. השמיעו את הפסקול של

”הסנדק”, וזה הלהיב אותי. אמרתי לו רגע, והקלטתי בטלפון עד שנגמר. הרגשתי כמו כל הגברים בעולם יחד במעמקי הבטן ועד לקצות האצבעות.

המשכתי לסחוב את העיניים על המדרכה. אפילו לא אגורה. חציתי את הכביש וחשבתי על ישראל כץ. איחלתי לו לשכב עם סשה במיטה ושסשה יכניס לו ידיים מתחת לחולצה מבלי שהוא אפילו נישק אותו קודם. וישראל רק היה רוצה לישון כבר, וגם סשה רק רצה להתכרבל, אבל עניינים מתחממים, כי ככה זה כששני אנשים בודדים באותה מיטה.

וסשה מעסה לו את הפטמה, ונעים לו, לישראל, אבל גם מרגיש באסה, כי הוא לא בטוח אם זה מוציא אותו זול, בגלל שבזמן האחרון הוא הבין שיש קודים מסוימים בין בני אדם, ושללכת עם מישהו הביתה אוטומטית עושה אותך סוג ב'. איחלתי לו להרגיש סוג ב'. וגם פתטי כשהוא גונח. והוא אפילו לא שואל את עצמו למה הוא שוב נכנס למיטות מחורבנות תוך כדי שמגעיל לו מהצרבות ומהגרעפסים של יותר מדי גינס, והוא מרגיש כבד בהליכה על דרך מנחם בגין עד שהוא מגיע לעזריאלי ואין לו קו חמישים ואחת שייקח אותו הביתה כי זה יום שבת מזוין! העורבים שותקים עכשיו. אמא יורדת במדרגות. אני מסתכלת עליה מתרחקת בשביל של הבית, מחזיקה את התיק שקנתה בפירת רבי עקיבא בשלושים וחמישה שקלים, ואני חושבת שאם היא תמשיך לקנות כאן, אנחנו לא נשתנה לעולם.

## בְּמָקוֹם זֶה,

שמתתי על עצמי עוד כבלים  
של אהבה.  
זה מצחיק.  
תעזוב, הכול בינתיים,  
הכול ביניים.

חיפשתי קובייה  
בין כל הקוביות  
לקרוא לה בית,  
במקום לעזוב את זה,  
להבעיר מדורה משלי.

למי יש כוח לבנות,  
הם החריבו הכול,  
שרפו לי את הכפר.

\*

אם רק היו סוגרים את הרוח בבשר  
לפני שהתפצלתי,  
לא הייתי צריכה להוציא ראש מתוך חלון,  
לדמיין היכן החתיכה האחרת משוטטת  
ולקנא.

## בחיים אחרים אני חתיכה

אחת

שהשאירה אותם אצלי בראש.  
נערי השכונה,  
מפוצצים בקבוקי וודקה בחצר,  
אומרים שלא יצא מזה שום דבר.  
ואני כמו כלב שמירה,  
נובחת רק מתוך שינה,  
שוחקת שיניים.

כותבת בדיחות בתור לרופא

על איך שאני משתעלת לתוך מפית נייר  
ובודקת שאין בה סימנים של דם,  
ויענק'לה צוחק עם השוט האחרון.

היא לוקחת את הטוב שלה ממני,  
והכלבים משלמים כרטיס כניסה.

בחיים האלה אני מתחברת לאנטנות בזמן הפרסומות,  
מאותתת גלים סדירים על המוניטור.  
שום דבר מיוחד.

\*

כנראה שעוצמות השמיים הן בעצמות החלולות מחוסר סידן שלי,  
מתרסקים בקלות מתוך ענני עונה קצרה כל כך  
מלהיבים ציפייה וקורסים,  
עד המהומה הבאה.

כאילו מסתגלת,  
מקבלת,  
נותנת לחלומות אימה לקרוע את כל הדלתות פתוח.  
אני האלוהים ששולח את חיות הפרא לטרוף בי,  
וכך תמיד היה.

כשהלב נשבר בשכחה,  
השמיים מפילים כוכב על חשוני,  
בדיחה של סופרי הגלקסיות  
ושאר המאורות, הם לא מעורבים בכלל.  
"אהבה כמו שאוהבים בה, קיימת פאי-הממשות שלה בלבד",  
הם חותמים על הכריכה האחורית,  
הנרקיסיסטים.



## אני לא אמות

לעולם.

אני פשוט איעלם יום אחד

וביום אחר אחד

אתעורר בתוך מה שהיה פעם הבית,

אפליק על המצח הרוחני שלי

ואשאל

איך לעזאזל שכחתי.

## קרן פרידנרייך

### פרפטום מובילה

המיגרנה של דין מתחילה ביום רביעי בבוקר. יכול להיות שאם היתה תוקפת אותה בערב, הדברים היו מתנהלים אחרת, אבל היא מתעוררת בבוקר עם גרון סגור ולחץ מאחורי גלגלי העיניים, פעימות שקטות, מוטרדות, שלא משאירות מקום לדבר מלבדן, והיא מחליטה להישאר במיטה.

היא מזיעה למרות שחורף בחוץ וקר. השעות חולפות, הסדין שלה נעשה לח, והיא לא מסוגלת ללמוד או לקרוא או לאכול. גם כשהיא עוצמת את העיניים, אורות המציאות צורבים את השמיים, צורבים את הרטינה, את החשכה המוחלטת של הגוף.

חייבת להיות דרך לתאר את המיגרנה, את החושך שהיא מטילה על הגוף: כוח שאוסף אותך אליו בידיים בטוחות, מיומנות. כשאמא שלה סבלה ממיגרנות, היא תיארה את ההתקפים כמו גלים, כמו נחשולים, אבל עבור דין התחושה שונה. היא לא מצליחה לייצר דימוי מהעולם המוכר לה. הים, השמיים, העיר בשעת העומס כשהרחובות מקרקשים וצוהלים בשל עומס המכוניות - גם הם לא כמו הכאב של דין, המיגרנה כשהיא מתחילה. אולי היא כמו פצצה לגרון, אולי כמו סופה שמכסה את שדה הראייה.

היא רוצה להרטיב מגבת במים קרים, לפרוש על המצח ולו רק

בשביל האשליה של נחמה, אבל לא מצליחה לקום. היא שוכבת במיטה. משהו מכווץ לה את הגרון, ודין מבינה שבכתה. היא לא חושבת שתצליח להירדם ככה, ממשיכה לספור את הנשימות שלה, מתחילה מאיפה שהפסיקה, ואולי זה קרוב מספיק.

\*

בחלומות של דין היא בת שלוש-עשרה שוב וצמאה מאוד.

המיגרנה מלווה אותה אל תוך החלום, נוכחת למרות שלא היו לה מיגרנות כשהיתה בת שלוש-עשרה. הנה מה שכן היה לה כשהיתה בת שלוש-עשרה: חצ'קונים וכאבי מחזור איומים, חולצות בהדפסה עצמית של "מטאליקה" ו"לד זפלין" ו"בלו אויסטר קולט", קולקציה של נעלי "ואנס" וילדים אלימים בכיתה.

בחלום היא מנסה לקום מהמיטה ומועדת. הרצפה קרה מאוד. היא חושבת, אולי אם אבכה חזק מספיק, אמא תבוא לחבק אותי, אבל היא לא מצליחה לבכות. זה לא אמור להפתיע אותה, אבל זה כן, זה כן. היובש בעיניים נורא כמעט כמו היובש בגרון. דין משתהה שם, בקצה של מיטת הנעורים שלה. היא כמעט משוכנעת שכבר היתה בחלום הזה בעבר. יש צורה בפנינת החדר, בזווית העין שלה, שדורשת תשומת לב, והיא מנסה לפענח אותה מבלי להסתכל. החושך הוא כמעט מסה: יש ערך לנפח ולמשקל שלו. כמו מה שלא קיים, ובכל זאת מחזיק בכוח כבידה משל עצמו, כמו חור שחור; הגרביטציה לעולם תהיה מסתורית ומרתקת ומכניעה;

המשיכה האינסופית היא תמיד פנימה, פנימה. דין יודעת שהיא צריכה להבין משהו, אבל היא יודעת שכאשר תיישיר את מבטה אל הצורה, היא תתעורר. היא כל כך צמאה. החדר חשוך. הדלת רחוקה ממנה מאוד. היא נכנעת, מובסת, לצורה שאין לה פנים ולגלקסיות שמשתקפות בשחור שמאחורי העיניים, וכשדין מתעוררת היא לא הוגה שום קול, רק מתכווצת על המיטה ותוהה איך בכלל נרדמה עם המיגרנה.  
היא כל כך צמאה.

\*

היא לא קמה מהמיטה. היא חוששת שתנסה ותיכשל, והמיגרנה לא תיתן לה הזדמנות נוספת. אולי ההתנגדות היא לא בהכרח ספונטנית, לא מתפרצת מן הגוף שלה ברצון ובעוז, אולי היא משהו שצריך לתכנן, ואולי דין כבר הוכנעה מבלי ששמה לב, וכל שנתר לה כעת הוא להיסחף למעמקים.

היא חשבה שמחלות מתאפיינות בשינוי. היא טעתה. המיגרנה לא צריכה להשתנות, ואין דבר שצד אותה. דברים חיים משתנים כדי להסתגל, אבל המיגרנה לא צריכה להשתנות. יש בדיחה על גורילה ששוקלת מאה טון, שדין מעולם לא צחקה ממנה. היא חשבה שזו בדיחה די עלובה, מובנת מדי, אבל היא שוכבת על הגב, ודבר לא מרגיע אותה, את מהלומות המיגרנה בגוף שלה כמו תוף מלחמה, הפלישה של הכאב אל הגוף שלה כל כך אבסולוטית וכל כך אוטונומית, ודין רואה את ההיגיון שבפשטות שמצאה בהומור

ההוא, ואולי זה ההכרח שבמובן מאליו שנעשה לה ברור. אולי זה הצורך להגיד לעיתים את מה שכבר ידוע מראש.

כי המיגרנה היא לא באמת סופה או עשן, היא פנימית ואינטימית ופיזיולוגית מאוד, יבשה מאוד. אבל אין דרך לתאר כאב, ודין כבר ניסתה וניסתה, וההסבר נותר לוקה בחסר, נותר עמום ומרוחק, כי מעל לכול כאב מבודד ואי אפשר לחלוק בו.

\*

רוב הזמן דין רוצה לעשן. הסיגריות מלוות את החיים שלה כבר שנים; הן לחלוטין חלק מהאישיות שלה, טבועות כמו ברזל מלובן באימגיים שלה על עצמה. היא לא יכולה לחשוב על רגע משמעותי בחיים שלה שלא היה מעושן בקצוות, שלא זכור לה דרך הריח של עשן, הלובן החמקמק של הסיגריה, הגירוי שמעורר השפשוף בגרון. היא לא ממש נוסטלגית (היא לא רוצה להיות נוסטלגית), אבל יש זיכרונות שהיא משחזרת בעיקר דרך תחושות, דרך המוצקות הברורה של הגוף שלה, החספוס הזה בגרון, התחושה, לא בדיוק ארצית, של העשן בתוך הגוף, הניסיון הנואש של הבשר החם והרטוב לסגור בתוכו את רוח הרפאים. הדרך שבה העשן פוגע בשיניים, בענבל הגרון, לא אמורה להיות כה נוכחת, כה פיזית, אבל דין זוכרת שהיא כן.

אחד מהזיכרונות המוקדמים ביותר שלה הוא של חום. כשהיתה בת חמש בערך, פרצה שריפה בדירה שבקומה מתחת לזו שבה

גרו. הם לא ראו את העשן, אבל הם הרגישו את החום. היא זוכרת שהתעוררה מיוזעת במיטה הקטנה שלה, הגב שלה נדבק לסדין, השערות למצח שלה והרגישה חסרת אונים ומבולבלת, עד שאבא אסף אותה בזרועותיו ונמלט מהדירה. דין זוכרת את הנשימות הלחות שלה כנגד הכתף שלו ואת צווארון החולצה שלו, מקומט, לפות בין אצבעותיה. היא זוכרת את אמא רצה במדרגות מאחוריהם. דין זוכרת את צבעי הסירנות כנגד הבניין המושחר, קקופוניה של לבן וכחול ואדום, ואיך הלילה היה קר אבל הבניין פלט חום ויובש. היא זוכרת בכי וכמה שונה בכי של מבוגרים מבכי של ילדים. היא זוכרת את לחישות השכנים סביבה, כשכולם עמדו ברחוב והביטו בלהבות עולות ושואגות. את ההתנשפות הכבדה של אבא באוזן שלה. בסרטים אירועים כאלה נראים דרמטיים ומהירים, אבל דין יודעת שזה לא באמת ככה. שאנשים נאלמים, המומים, כנגד הטרגדיה. שאין מה להגיד, ושלאחר מכן עוברים הלאה. שהשריפה בחוץ מוחלטת ומהפנטת. היא זוכרת את הפיזיות שבלצפות באכזריות הזאת, כי כשהאש כבר גבוהה ומסנוורת, התוצאה קבועה.

והחום הזה מלווה אותה לאורך כל חייה, דרך חודשי הקיץ וקול הנפץ של זיקוקין די-נור ואקדחי פיקות תמימים בחנייה של הבניין כשהיתה ילדה, ומחבלים מתאבדים בתחילת שנות האלפיים ואפילו דברים בנליים כמו אח דקורטיבית במסעדה או מדורות ל"ג בעומר. זה לא פחד שמשחק אותה, אבל זה משהו שתמיד יושב בכבדות באחורי המחשבות שלה, לפיד של חשש שהיא נושאת איתה, אחד הדברים היחידים הקבועים בחיים שלה.

\*

כשהיא פוקחת עיניים החדר נראה שונה. לוקח לה זמן להבין שזה קשור לאור. אחר כך מתברר לה שהגיע הבוקר, אבל היא לא בטוחה של איזה יום. זה לא מטריד אותה כי זה קרה לה בעבר, היא יודעת שזה מהלך של המיגרנה, עוד צעד בהתקפה שלה. כשהתחילו המיגרנות דין היתה בת שבע-עשרה ובדקה באינטרנט מה מקור התופעה. עכשיו היא חושבת שלתאר את המיגרנה כ"התקף" זה תיאור עלוב, כי המיגרנה לא מתקיפה, היא כובשת: חיל פרשים המורכב מחייל אחד, חסר פנים, חסר זהות. המיגרנה היא צל שבלתי אפשר לצאת מחסותו: זו לא התקפה אם היא לא נפסקת.

מלחמות מתנהלות בהפוגות, אבל המיגרנה — היא לא זקוקה למנוחה.

דין מתהפכת על הבטן. היא מזיעה והיתה רוצה לקום, אולי להתקלח, והיא שוקלת את זה, אבל היא לא בטוחה שעכשיו הזמן הנכון. היא מבשלת את זה, את המרד, למתוח את הרגליים, להפעיל את השרירים: ליישר את הגב ולצאת מן החדר ולהפוך את הגוף שלה לשמיש שוב. אבל הרצפה נראית לה רחוקה מאוד. חיים שלמים עטורים מאבקים רצחניים נפרשים בין קצה המיטה לתחילת הרצפה, והיא לא יודעת איך להתחיל את הדרך למטה, או מהי הדרך הנכונה הראויה לעמוד בזרם האגרופים.

הראש שלה כואב כל כך שהוא מקבל עומק משונה, כמו להביט דרך גליל, רק שהעין פונה פנימה, אל חלל הראש שלה, היכן שהמיגרנה דלקתית וזורחת באור חזק, והחדר נדמה חשוך ושטוח לעומת המרחב שבין המצח לעורף. היא בוהה באצבעות הפרושות על הסדין הלח. הן נראות שלוות. למודת ניסיון, היא זכרה להסיט את הווילונות כשהמיגרנה החלה להתדפק על דלתה, אז, ביום רביעי, וכעת האור שמסתנן מבעד לבד הקנבס מאיר את החדר בגוון אדמדם. היא מניחה שהשמש שוקעת, אבל זו גם יכולה להיות הזריחה — אין לה מושג איך נראית הזריחה, היא מתרחשת מהר מדי, דין תמיד ממצמצת ברגע האמת ומפספסת אותה.

\*

הקירות בחדר שלה לא באמת לבנים: הם צבועים בגוון אפור של לבן, היא לא יודעת איך לקרוא לו או אם יש לצבע שם. היא בוהה בקיר. עבודת הצביעה לא מקצועית, ניתן לראות את מריחות המברשת. כשהיא עוצמת את העיניים, היא יכולה לראות גם את הקיר וגם את המיגרנה, סגסוגת של הלבן האפרפר והאדום-כתום-ירוק של המיגרנה. האש תמיד מסוכמת במילים מסוימות למרות שכל מי שראה אש בחייו, יודע שהיא הרבה יותר מורכבת מהן, שהיא לא רק חמה או מנחמת או כתומה וכחולה ומסוכנת.

גם המיגרנה היא כזאת: כוח עתיק יומין שההיקף שלו כה רחב שאי אפשר לקלוט אותו, כי בלתי אפשרי לתאר את המיגרנה, כי היא לא נכנעת לשפה.



היא חושבת שהצליחה לפענח את המיגרנה, זאת אומרת נדמה לה שאם תמשיך בקו המחשבה הזו, תבין משהו בנוגע אליה, אולי תצליח לשנות את מאזן הכוחות, אבל הוורידים המנופחים שלה לא מותירים מקום למחשבות, היא סך כולה המיגרנה שעוטפת אותה, אבל לא כמו עור ועצמות, יותר כמו עשן הסיגריה שדין משתוקקת אליו, או כמו המלח שנותר בשיער ועל השפתיים אחרי ביקור בחוף הים.

\*

בחלום היא מחויץ לאוטו של אמא במקום שאסור לעצור בו מחויץ לטרמינל 3, והיא מצליחה לחבק את דביר לפני שהוא לוקח את כל המזוודות שלו ועוזב.

היא לא מסתכלת עליו, אבל היא מחבקת אותו חזק, קצוות מהשיער שלו נוגעות בפה שלה, והיא מתפרקת בזרועותיו של אחיה הקטן, והוא רך ונענה למגע שלה. היא יודעת מה היא רוצה להגיד, משהו שיצחיק אותו, משהו שיהיה ראוי לזכור. היא משתהה עוד רגע בחיבוק שלו, והוא מריח כמו השמן המטוגן מהפלאפלייה שאכלו בה לפני שיצאו מתל אביב, וגם כמו הקיץ האחרון שבילו יחד בנגרייה של אבא, שלוש שנים לפני שמת, ריח של נסורת ועץ וכלי עבודה מתכתיים וחמים.

בחלום היא יודעת שלא כך קרו הדברים. היא יודעת שמה שקרה

באמת הוא שהם שתקו רוב הדרך לנמל התעופה, והיא הרגישה שהיא אמורה להגיד משהו, אבל לא ידעה מה, והבינה עד כמה היא לא מכירה את דביר. כשהם יצאו מהאוטו היא לא עזרה לו לפרוק את הציוד שלו, רק נשענה על הדלת והסתכלה בזמן שערם מזוודות על המנשא, והיא מעולם לא אמרה לו שהיא לא באמת מאשימה אותו.

היא מוטרדת גם בחלום. הראש שלה כואב גם בחלום. הנוף מתחלק יפה לכחול בלי עננים ולגבעות עכורות, השמיים הם יריעה של תכלת בהיר ומסנוור, ודביר הוא חלל בוער של געגועים, ודין מסתכל עליו מסתכל עליה, והם לא שותקים, הוא לא מתייך, כי בחלום יותר משהוא מתרגש לעזוב את הארץ, הוא עצוב לעזוב אותה. היא יודעת, גם בחלום, גם במיגרנה, שכל זה לא קרה, שדין שתקה רוב הדרך והם לא התחבקו, שהוא רצה שתסיע אותו לנמל התעופה, אבל יותר מכול רצה להמריא כבר, לחוש את הגלגלים ניתקים מן האדמה, להגיע לניו יורק, לקום בבוקר בעיר אחרת וללמוד בה ולבלות בה, לצאת לדייטים, לחיות חיים שהם הכי שונים שאפשר מהחיים שלו בארץ.

השרידים של דין נמוגים עם כל שעה שחולפת, המיגרנה כמו מכבש על הראש שמתפשט לכל חלקי גופה, והנה, עוד רגע הגוף שלה יתבקע, עוד רגע והיא -

\*

חייבת להיות דרך לתאר את הכאב הזה. הנה ניסיון נוסף, בגלל שאין לה ברירה, לא באמת: זה כאב לבן, סוג-של, לבן מספיק בשביל להיות שחור, אם זה הגיוני. אבל זה חייב להיות הגיוני, כי זה העניין עם צבעים — לבן הוא היעדר כל צבע, ושחור הוא כל הצבעים כשהם מתרחשים בבת אחת, וכשחור של הכאב שלה יש ירוקים וכחולים ואדומים כהים וצהובים שרופים, ואחרי כמה זמן החלקים בעיניים שלה שקולטים צבעים קורסים תחת העומס והכול, השולחן עמוס הספרים, ארון הבגדים שעליו תלויות שתי חולצות לגיהון, השידה ליד המיטה ומנורה כבויה ועט ללא דף, וכל חלקיק בחיים שלה מקבל גוון עכור, כמו כתם שמתפשט וזולג ומתקבע על גלגלי עיניה. כשהיא מתעוררת היא תוהה אם באמת ישנה או שפשוט איבדה את ההכרה. פעם קראה סיפור על גבר ששרפו לו את העיניים בברזל מלובן, וכשהוא מספר על כך, מתוך העבר, הוא שמח שהתעלף לפני החלק הגרוע ביותר. היא חושבת על זה עכשיו, האם באמת יש חלק גרוע יותר? האם התופת הוא המשכיות הכאב או רק החרדה מפני החלק הגרוע יותר?

החושך גורם לחדר להשתנות שוב, והיא רואה במטושטש, בספומטו: הרהיטים והחפצים מתמזגים זה עם זה, שחור וחום וכחול וחום כהה יותר מהקודם, ודווקא החללים שביניהם (מה שהיה לבן אם היינו ציירות) נדמים חדים, הפינות משוננות. יש שם למקומות האלו, *horror vacui*, דין יודעת את זה. אבל האימה היא לא בדיוק מפחידה; דין מתנחמת מדברים מוכרים. לא שאימה היא דבר מוכר. פחד יכול להיות ממריץ ויכול להיות ראוי, אבל הוא אף פעם לא רצוי, ובכל זאת דין מזהה את התחושה, דין

מכירה את הגוף שלה כשהיא פוחדת. אולי המיגרנה היא הצללים הרחוקים שנמרחים על קירות החדר, חומקים כשדין מצמצמת את עיניה כדי להיטיב לראות אותם. כי אלו לא החוקים שהם פועלים לפיהם, הפיזיקה שמוכרת לדין לא תעבוד כאן; הצורה הטבעית של המיגרנה היא הטשטוש, ניתן לראות אותה רק ממרחק, רק באופן שגוי, ולא משנה כמה פעמים ובאילו דרכים דין תנסה לכפות עליה את ההיגיון שמוכר לה, המאמצים שלה נותרים חסרי משמעות. המיגרנה התקיימה גם לפני ותתקיים גם אחריה.

\*

היא משתעלת. משהו תקוע לה בגרון. היא נחנקת, מוצאת את עצמה רוכנת על הברכיים, המזרן שוקע תחת משקל הגוף שלה, הראש שלה שמוט בין כתפיה. היא מניחה את ידה כנגד הקיר הצונן. דין משתעלת ומשתעלת, והמיגרנה היא גם בכיווצים של השרירים שלה, במורד הבטן ובמעלה הגרון, עד שהיא מרגישה שכל שריר בפנים שלה רוטט במאמץ. העפעפיים שלה מרפרפים כמו חרקים שהונחו על גבם. היא שולחת אצבעות לתוך הפה ומנסה לשלוף החוצה את מה שחונק אותה. הציפורניים שלה חופרות בתוך הבשר, והיא עיוורת כנגד הדופק שהולם בראשה ובחזה שלה, והיא דוחפת את האצבעות הלאה, עמוק יותר, פולטת קולות מחרידים שמהדהדים בכל המיטה סביבה, וזה תהליך ארוך וקשה, אבל לבסוף היא מצליחה לירוק את זה החוצה, בוהה בכף ידה, שואפת ונושפת בנשימות לחות וריריות.

היא בוהה בשן הארי על כף ידה הלבנה, עלי הכותרת מעוכים ורטובים ויפים. הפרח נראה כמו יצור חי, עיקש. שן הארי מתפתל על האצבעות הפתוחות שלה. אולי הוא גולם ובקרוב יבקע, היא מהרהרת מתוך מהלומות הכאב, שוב כמו כלי שמכה בתוף, העור מתוח יתר על המידה ותכף ייקרע.

\*

מחניק בחדר, אבל אין לה כוח לפתוח את החלון. היא מתהפכת אל חלק יבש יותר בסדין. האטומים באוויר נושאים גם הם את המיגרנה, אז היא נושפת אותה החוצה ונושמת אותה פנימה במחזוריות אינסופית. אולי הדרך היחידה לגבור על המיגרנה היא לפתוח חלון, לפתוח דלת, לנשום אוויר לא משומש ולשם שינוי נעים, כאילו שאַת זה שבמיטה דין כבר ביזבזה, וכעת כל מה שנשאר הוא המיגרנה, כבדה ותמירה מעל מה שנותר מדין, כהה ובעלת קווי מתאר ברורים, ובכל זאת רק סוג של רפא. הגוף של דין מאבד צורה, מאבד תוכן. היא מודעת לתהליך. אולי רק המשמעות נשארת, הלב שדופק מסונכרן למיגרנה, הריאות מוסיפות להתרחב ולהתכווץ, הקפלים במוח בוערים וזולגים זה לזה. דין מאבדת את הקווים הברורים של הגוף שלה, הצורה אחידה אבל חסרת גבולות, מריחות צבע, חומר שנערם והושלך הצידה, העור שלה והעצמות שלה והשיניים שלה מעורבבים יחדיו, והמיגרנה, דין יודעת, היא הדבר היחיד ששומר את כל החלקים האלו קרובים, הדבר היחיד ששומר אותה מלהתפזר לאלפי חלקיקי-דין לאורך המיטה. המיגרנה היא הסבל שחוותה והמילים שמעולם לא אמרה והלובן

הבוהק של קצה הסיגריה כשהיא מניעה את ידה באפלה, שהוא  
לרגע אחד האור החזק ביותר על פני האדמה.

\*

כשהיא עוצמת את עיניה, כשהיא שוכבת במיטה, אין אדם בעולם  
שהיא רוצה איתה יותר מאמא שלה. אבל זאת הקללה של המיגרנה:  
היא יודעת כבר שנים שאמא שלה לא תבוא. לפעמים, בחלומות  
שלה, היא בוכה ואמא שלה באה לנחם אותה, היא אומרת לדין,  
”אל תבכי, מתוקה, את המתנה שלי. את הציפור שלי. דינה, אל  
תבכי. אני לא אעזוב אותך.” אבל דין חולמת את אמא שלה אחרת  
כבר שנים. אלה הסיוטים הגרועים ביותר שלה.

לפעמים היא חושבת על אמא שלה כעל קליפה של זיכרון שדין  
מייחסת לה, יצור כלאיים בין מה שהיא למה שדין היתה רוצה  
שתהיה. היא רואה אותה בסופראימפוזיציה מעוותת, ואין לה יכולת  
לתקן את זה. אולי המסקנה היא שבני אדם הם יצורים קטנוניים  
ואנוכיים, ודין פשוט היתה צריכה משהו וסירבה לא לקבל אותו.  
אבל אומרים שגם שעון מקולקל מדייק פעמיים ביום, ודין לא  
דיברה עם אמא שלה פעמיים ביום כבר שנים. רוב הזמן, אין  
מה לומר. רוב הזמן היא שוכחת לחשוב עליה. אבל היא חושבת  
עליה עכשיו, והמיגרנה מניחה לה לעשות את זה, כסוג של היתר  
לְסִקְרָמֶנְטְ האחרון של דין. היא תוהה אם היא באמת גוססת. למען  
האמת' היא חשבה שמוות הוא משהו ארעי, אבל הוא תהליך ארוך  
ומייגע. אפשר למות לאורך זמן, אפשר למות לנצח, אפשר למות

כל החיים. כשהיא חושבת על אמא שלה, היא מבינה את זה קצת יותר.

ובכל זאת אם יש דבר שהיא יודעת על המיגרנה, זה שהיא קנאית, ודין לא מופתעת כשהיא פושטת עליה שוב, זורחת ופורחת בתוך דין. היא לא מתנגדת. זה בתוכה עכשיו, העשן השמנוני שכיסה את הקירות, הצורה חסרת הגבולות ההיא ליד מיטת הנעורים שלה, ההלמויות מאחורי העיניים. זה בבטן שלה, בחזה שלה, וכמו דיו זה נע בתנועות מעגליות פנימה ותכף יגיע לליבה. זה בתוכה עכשיו, בבטן שלה.

\*

גם אם יש עוד רגע, עוד אורך למיגרנה ולזרועות שהיא שולחת בדין, היא הוכנעה כבר מזמן. אולי בהתחלה. למעשה, מעולם לא היה לה סיכוי. כשהיא ממצמצת, הריסים שלה נדבקים ונפרדים. היא לא מפסיקה להזיע. המיגרנה הפשיטה אותה מכל הזהויות שלה דרך הזיעה הזו, כל חלק מהתרבות שלה שהופך אותה למי שהיא, לדין, לאחות, לבת, לאהובה או מאכזבת או בוגדנית, לציפור של אמא שלה, לדינה, רק דינה. כל מה שנשאר זה גוף, חילוף חומרים, איברים פועמים, והכול מتركז לדחף אחד — השאלה האמיתית היא איך לדעת שאת לא כבר משוגעת. שאת לא קופסה, ארון קבורה, גוף שלא זו. היא ממשיכה להשתעל ולהזיע על המיטה. היא מבינה עכשיו, היא לא יודעת, היא לא יודעת, מעולם לא ידעה.

## Hamarita (The Hero's Fatal Flaw)

.1

רק אני והכלבים ערים בשעה הזאת, מוכיחים כנגד כל הסיכויים שאנחנו פראיים וקיימים: הם רצים ונובחים, אני מתפתלת ומעשנת. כמעט שבוע שלא שתיתי בו הונצח בסוף שבוע אמוציונלי במיוחד. באתי אליך כי ביקשת שאבוא, ואחרי שהלכתי הרגשתי איכשהו יותר מפורקת ונטושה משהרגשתי כל החורף. אמרת שאני עוזרת לך ואמרת שאתה מתגעגע לאקסית שלך, ואז מצאתי את עצמי בסופו של יום ראשון: שתיים בלילה, חמש שעות עד שאני צריכה להתעורר שוב, ערנית לגמרי ועייפה מאוד מאוד, והמחשבה על סוף הלילה נעשית מופשטת, סוג חדש של אופק: את יודעת שהוא נמצא איפשהו, אבל זה פטה מורגנה, הוא מתרחק ככל שאת מתקדמת.

אחר כך הגיעו העורבים.

פעם חשבתי שלא היה בכך דבר שלא ראיתי, אבל ממך למדתי להיות מופתעת ומאוכזבת בו זמנית, ואני לא בטוחה שבשלב הזה להתיימר לדעת לקרוא אותך לא יהיה היברים.

.2

במובן מסוים, זאת היתה אלכימיה, The Law of Equivalent Exchange החוק הראשון אומר שעל מנת ליצור, משהו שווה ערך מוכרח להיחרב. זאת משוואה, לא יותר, לא פחות; מאזניים, חילופי דברים.

הכרחתי את עצמי להסתכל עליך בזמן שדיברתי. אמרתי, "יש לי



רגשות כלפיך, "ואמרת, "אתה עושה לי רע," והמילים לא שינו  
בך דבר. הפה שלך ישב בקו עקום, חד ויבש, כאילו מעולם לא היה  
שם משהו אחר. ישבת על הכיסא במרפסת שלי, מאוזן על הרגליים  
האחוריות, כפות הרגליים שלך כנגד הקיר כדי לשמור על שיווי  
משקל, הברכיים שלך מקופלות. נראית גדול מדי עבור הכיסא,  
עבור המרפסת, עבורי. כל מה שיש לי להציע לך משומש ורקוב  
ומזערי, ואתה הבטת בי באינטנסיביות, העיניים שלך ברקו, נראית  
כמו מי שמוכן לכבוש את העולם, זאת אומרת, לא היה בך שום  
צורך בי. אמרת, "בחודש האחרון הרגשתי הכי פחות לבד מכפי  
שהרגשתי כבר שנים, ובזכותך".

.3

הדבר הגרוע ביותר  
הוא שאפשר להתגעגע אליו  
גם כשהוא קרוב.

.4

התעוררתי מיוזעת ונשארתי ככה כל הבוקר. אפילו לא היה לי חם  
במיוחד. התעוררתי בתחושה של גועל, והיא המשיכה איתי, משהו  
בדוק הזיעה היה אלים כמעט. זה לא מפסיק, זה לא מפסיק, זה  
לא מפסיק. התגשמות הסיוט במציאות תמיד מפתיעה: ההפרדה  
אמורה להיות מדויקת מאוד - היית חושבת שאם חלקים יופיעו  
במציאות, הם יהיו גסים מאוד, ברורים מאוד, אבל גם שעות אחרי  
שהתעוררתי, רסיסים מן הסיוט הוסיפו לטפטף אל תוך היום שלי,  
מעין מאוזוליאום אדיר ופתאומי לדבר שנשאר חי עמוק בַּבפנים

של הגוף. אבל זה לא חד באופן שחותך, זה קורה בשקט, מחליק מבעד לתפר הכסוף שבין הסיוט ליומיום, ואז זה נהיה מעוות, בלתי נסבל וחרישי. במשך קרוב לחצי שעה שכבתי במיטה ולא ידעתי מה לעשות עם הגוף שלי. אבל הייתי צריכה לדעת: הדברים שחיים בצללים יודעים היטב כיצד לעוות את הצורה שלהם, ואולי אין להם צורה מלכתחילה, וכל הנוזליות הזאת היא חלק מהאימה. באותו הערב הסתכלתי על עצמי במראה בשירותים בעבודה, וכל דבר לבן בהשתקפות שלי: החולצה, העיניים, השיניים, נראה צהבהב וקצת חולה. בפעם הראשונה מאז דצמבר האחרון רציתי שתלך. הכול כבר קרה, והכול כבר התפרק, והכול משוחזר עד לאין קץ, ואפילו המילים לתיאור הריקבון נשמעות לי כמו קלישאה (כמו משהו שפס מן העולם).

5.

ביום שני התקף המיגרנה שלי נמשך עד הבוקר שלמחרת וגרם לי להתהפך במיטה לאורך רובו של הלילה. כבר שנים שאני לא ישנה טוב: הפרדוקס הוא שבדרך כלל קל לי להירדם עם המיגרנה. יש משהו ייחודי בכאב הזה, בספציפיות של הגוף: איכשהו הפיזיולוגיה מעוררת קלאוסטרופוביה ובאותו הזמן נעשית מופשטת, הדבר היחיד שמהדהד בין האוזניים הוא הכאב, ובכאב קל לשקוע.

לפעמים זה כמו משחק, כמו הרפתקה. אני אומרת משהו, או מרגישה באופן מסוים, או מגיבה לדבר ספציפי תמיד באותה הצורה, וזמן-מה לאחר מכן אני מבינה שגם התגובה הזו היתה, בסופו של דבר, תוצאה של אותם האירועים. לפעמים זה כמו לנסות להרכיב פזל מבלי לדעת

מהי התמונה המלאה : את חושבת שסיימת ומרגישה שהשלמת את המלאכה, ורק אחרי חודשים את מוצאת חלק נוסף, מתחת לספה, מאחורי הארון, בין הבגדים, ואת מבינה שהתמונה גדולה ומורכבת הרבה יותר ממה שחשבת. וזה הדבר, זאת הסיבה שעינוי סיני נחשב איום כל כך : זה לא הכאב המתמשך, לא בדיוק, זה התסכול שבידיעה שעוד עתיד לבוא. זה מה שמוציא אנשים מדעתם, לא הכאב עצמו, אלא הדבר שקורה לך בעקבות הטלטלה. והדבר שבני אדם פוחדים ממנו יותר מכול הוא חרטה, ובסופו של דבר, אני מרחמת בעיקר על עצמי ומתחרטת רק על כל הפעמים שהייתי צריכה לנשק מישהו, ושתקתי במקום.

.6

אבל חודש יוני היה כמו שיעור מאוד מהיר בפנטזיות וב- Be careful what you wish for אמרתי שאקבל אותך בחזרה בכל מחיר, ואז הבנתי שטעיתי בחישוב גובה המחיר שתבקש. זה לא היה בדיוק ככה, נכון ; אני אאפשר לך את חסד הספק, אבל לקחת ממני בכזאת קלות, זה היה כל כך מוכר לפתע, הדיכאונות שלך נראו לי כמו הדבר הכי קריטי בעולם, כל הודעה ששלחת לי כמו מכת חשמל, כמו סכנת מוות, והרגשתי כל כך רע כל כך הרבה פעמים, אבל אז עמדנו ביחד במטבח שלך וחלקנו קאפקייק לוטוס מ"רד וְלוֹט", ואיכשהו זה היה שווה את כל שאר הערבים באותו השבוע, ששכבתי בהם הרוסה ומותשת במיטה. וניחמתי אותך בטלפון, היסטרי ומבולבל ומתגעגע לאקסית שלך. קיבלתי את מה שרציתי, ואז הבנתי שזה בכלל לא מה שאני רוצה, ואני מקווה שאתה לא מאשים אותי על כך.

עברו שמונה חודשים מאז שהייתי במיטה שלך, וביוני, כשניסיתי לדבר על זה, ביקשת שאפסיק. אמרת, "לא הצלחנו להתמודד עם זה." אמרת, "אני צריך אותך בחיים שלי יותר ממה שאת חושבת." אבל זה מעולם לא היה נכון, וכשאמרתי לך את זה, אפילו לא ניסית לסתור אותי. אמרתי, "אתה לא צריך אותי, לא באמת," ואני זוכרת את המצמוץ המופתע שלך ואת האופן שבו נשענת הרחק ממני. בדיעבד אני חושבת שנראית פגוע, אבל באותו הרגע היית כמו פסל שיש מולי: קפוא לחלוטין בתנוחה הלא-מעוניינת שלך, חצי מהגוף שלך בכלל לא פנה לכיווני והמבט שלך לא הצליח להתביית על נקודה אחת, אבל עלי לא הסתכלת לרגע, והמילים שנשפכו ממני היו איומות, השאירו חללים בוערים בפה שלי, שום דבר לא נשמע לי נכון מספיק. אני יודעת שהשיחה נמשכה פחות מחצי שעה, אבל היא הרגישה כמו נצח: הזמן התחיל לנוע אחרת, לא דחוס יותר, אלא מרווח מדי וחסר כוח כבידה, הזיכרון מרגיש חצי-מטושטש וחצי-נצחי. נצח, הדבר המופשט והמכאיב הזה שאנחנו לא מסוגלים להפסיק לרדוף אחריו. אני יודעת שרעיון הנצח הוא בלתי אפשרי עבורנו כמו שהעין האנושית לא מסוגלת לראות את כל השמיים בבת אחת, אבל נדמה לי שהוא מגיח לפעמים, ברגעים מסוימים: ברווחים שבין השניות, במשפטים שנותרים שלמים לחלוטין בזיכרון שלנו, באופן שבו לפעמים הלב זוכר, משהו צורב את עצמו לקירות הפנימיים של הגוף שלנו ונשאר איתנו. הגוף לא זוכר את הכאב, אבל הטראומה נשארת.

## נויה גופמן

### נחשים

בכל פעם שעשיתי אמבטיה, היה שם נחש. זאת אומרת, בסוף האמבטיה. הכול התחיל כשאמא הוציאה את פקק הגומי הלבן ותנועת המים יצרה אותו. הוא הסתלסל לו תחילה באיטיות ואז במהירות מופרזת עד כדי טירוף, כאילו אמר את מילותיו האחרונות לפני שנעלם. כשהייתי ילדה, תמיד נהניתי לצפות בקסם הזה, היום - אולי כשיש לי זמן פנוי.

ערב, אני ושני האחים שלי באמבטיה. רועי, אחי הגדול, מתעלם ממני, ואור, התאום שלי, מסתכל עליו אבל מלטף לי את השיער. השיער שלי עדיין חלק לגמרי, עוד לא באו ההורמונים של גיל ההתבגרות שקילקלו הכול. פרט לשיער, אנחנו כמעט לא משחקים יחד, ההורים והגננת פיצלו אותנו לשני גנים כי חששו שאם נהיה באותו גן, ניפגע חברתית. אני אוהבת להתקלח. את המים אני אוהבת. יש להם מין תכונה כזאת, להשכיח את הידיעה שבעצם אני סובלת עם אור ורועי. ושהרעיונות שלי למשחקים לא מעניינים אותם. אבל אני שונאת את הקטע של הלפני ואחרי, כלומר, להכין את התחתונים-מכנסיים-חולצה מקופלים על המיטה ולוודא, תמיד לוודא, שיש מגבת, אחרת רצים לחדר בקור אימים, ואז, כשכבר כל כך נעים תחת זרם המים החמים ויש תחושת נחת, וצריך להפסיק את הכול בכזאת חדות, עם המגבת שמייבשת והבגדים שמייצגים את החזרה

לשגרה, ולחזור שוב לחדר של שלושתנו לבד ולשחק עם ברביות, שבניגוד לציפיות של סבא וסבתא משני הצדדים, אני לא מצליחה למצוא בהן עניין. אבל נחש המים המסתלסל הוא הסמל הכי עצוב לסוף המשחק שלי במים.

הכול זריז ומהר כל כך. אמא דוחקת בנו למהר להתפשט, למהר להיכנס, להסתכן, להישטף ולהתלבש חזרה. כאילו היא מפספסת את כל הרעיון שבלעשות אמבטיה, למשל, שאפשר להשיט את הברווזון הצהוב ולתהות אם אי-פעם יצלול למים, או לצלול בעצמך ולפתוח עיניים ולראות אם אפשר לראות גם בלי משקפת. האחים כבר סיימו להתלבש ורצים לשחק בסלון, ואני נשארת לבהות בנחש הזה. אני רוצה באופן כמעט נואש לדעת איך זה קורה. רוצה להבין את פשר התופעה, אבל אמא כנראה ממהרת להכין את ארוחת הערב, כי נכנסנו למקלחת קצת מאוחר מהרגיל. היא צועקת עלי לקום ולשים מגבת, אבל אני לא שומעת אותה. היא צועקת שוב, הפעם העיניים שלה גדולות ועצובות. אני לא מוחה. אני קמה ומקבלת לתוך היד שלי מגבת מקופלת, כורכת אותה בעדינות על הגוף שלי, שזז, גם בלי כוונה. אני הולכת לחדר שלנו, כלומר, שלי ושל אור ושל רועי. הם לא שם, ואני מתיישבת על הרצפה, ברווח הקטן שבין ארון הבגדים למיטה שלי, עדיין עם המגבת עלי, תקועה בשלב המקלחת ורוצה לבכות אבל זה לא יוצא, רק האחורה של הראש מתחיל להתכווץ ולכאוב. עכשיו אני מבחינה בגושי שערות מתחת למיטה שלי. גדולים

ובצבע חום, מהולים באבק שוודאי הסתתר שם זמן-מה. אני זוחלת אל מתחת למיטה, ובדרך נופלת לי המגבת, ואני עוצרת לרגע להסתכל עליה ומסתובבת חזרה וממשיכה לזחול, עד שמגיעה לגוש ענקי של שערות, שאני מחזיקה אותו ביד כמו כדור צמר נעים למגע, מתחילה להוציא שיערה אחר שיערה מתוך הכדור החום וללפף אותן על כל אחת מאצבעות ידי לכדי נחשים קטנים, שהפעם אינם עשויים ממים,

שכל הזמן הזה, מתברר, היו מתחת למיטה שלי ואפילו לא ידעתי. אחר כך אני מלפפת את הנחשים גם על עמודי המיטה. כל אותו זמן אני מתחת למיטה שלי, ערומה ומשחקת בנחשי שערות. גם כשנדמה שאני שומעת רעש מבחוץ, זה לא מפריע להמשיך במשחק המרתק הזה. אני זוכה לקבוע באיזה קצב יסתלסלו הנחשים שלי, לאט או מהר, והפרט שאולי הכי חשוב הוא שהם לא נעלמים מעצמם, כלומר ללא הכנה מוקדמת. בניתי לי ממלכה.

עובר זמן, ואמא קוראת לכולנו לרדת למטה לאכול. גם הפעם אני מתקשה להיפרד מהנחשים. האחורה של הראש מתכווץ לו שוב בקצב מסחרר, והתמונה של אמא פותחת את הדלת ונבהלת וצורחת למראי, ערומה מתחת למיטה, מרעידה את כפות ידי, והיא שולפת אותי משם ומנקה ממני את הלכלוך בגסות, תוך שהיא נגעלת וזורקת לי בגדים מהארון שאלבש. המחשבה הזאת, רק היא בלבד, מביאה עימה עווית של קור.

יש קופסה קטנה, מרובעת, שחורה, בפינת השטיח הגדול הטורקי שיש לנו בחדר. אני שולחת יד לבדוק ורואה שיש שם מספיק מקום כדי לשים בה את כל הנחשים. אני מורידה את כולם מעמודי

המיטה, גם את אלה שעל האצבעות, ודוחפת אותם עמוק בפנים.  
אחרי זה אני ניגשת לארון לבחור בגדים ועושה זאת באיטיות-מה.  
מרד של גיל חמש.

שוב אמא צועקת שנבוא ומיד אחרי זה נאנחת. אני שומעת  
ומתארגנת בזריזות, מניחה את קופסת הנחשים מתחת למיטה  
ויורדת לאכול ארוחת ערב.

## איתי

הורדת הכול וזרקת על הרצפה. את מזכירה לעצמך להתכסות עוד  
רגע.

איתי נכנס לחדר ואוסף את הגוף שלך מהשמיכה, סורק אותך  
בעיניים שלו ברצינות איטית, ואת מסתכלת עליו, מחכה שיעשה  
משהו. בבת אחת הוא מושך אותך מהרגליים, עד שהגב כולו על  
המזרן. העיניים שלך זזות, בוחנות הרבה נקודות בתקרה ויודעות  
שיש חלון מאחוריך. את רוצה לגעת, ללטף לו את הזין, את רוצה  
להחזיק משהו. והידיים ממוסמרות למזרן והאצבעות נוקשות,  
מתאבנות, כי את רוצה לעשות משהו רע עם הידיים שלך. אולי  
לחנוק איתן או לקצץ את הצוואר שלו מהראש ולראות איך הדם  
נשפך כמו מזרקה.

הרי את אוהבת אותו, למרות שאת לא בטוחה אם הוא יישאר אחרי  
הפעם הזאת. את אף פעם לא בטוחה שהוא יישאר, ואת רוצה  
שילך, כי את לא יודעת אם הוא יישאר. לכי תדעי מה יישאר איתך  
כאן אחרי שכל זה ייגמר. מתפתלים אחד בשני, מתפתלים מהפחד.



כבר אי אפשר לדעת, הוא אומר שאהבה זה לא דבר קבוע, יום אחד כן ויום אחר אולי כבר לא, ואת משתגעת כי את רוצה שיאהב אותך קבוע. והוא כבר אמר לך שהוא לא יכול לספק תשובה, ואת מתעצבנת. הוא נהנה לראות אותך ככה.

עכשיו איתי מסתכל דרך העיניים שלך, מנסה למצוא שם משהו, ואת מסתכלת דרך הראש שלו. איפה הדלת. דרך מה מסתכלים. והוא כל כך קר. איתי - הוא אומר לך בדיוק מה הוא רוצה ולא שואל מה את רוצה. הוא מתחיל. את למטה. הפנים שלו איומות ועקומות, והוא צריך לעשות פה הכול. את שרועה תחתיו כמו חתולה דרוסה, מסריחה, אבל את לא יודעת את זה, כי אין לך חוש ריח. הגועל שהתחולל בתוכך עולה ממך, ואת מורידה אותו למטה, לבטן. ומתעלמת, כמו שלמדת.

את מזדקפת עכשיו, את תופסת אותו בצוואר ורוצה לנשק אותו, אבל איתי לא מרשה, זה מפריע לו להתרכז. את נזהרת מלהתקרב אליו כי כבר הזהיר אותך פעם. הוא כמו הרצפה שמלאה בריסיי זכוכית אחרי שאמא שברה משהו.

הוא רק רוצה להיכנס, להיכנס ולצאת, אלייך ושוב פעם אלייך, עד הסוף, עד שכבר אין אצלך מקום לעוד, עד שירגיש שלא צריך יותר כלום. איתי תמיד מספר לך על איך שהוא קודם כול, לפני הכול, דואג לטפל בעצמו.

הסיבה היחידה שאת ממשיכה בזה, את מודה, היא בגלל שהוא ממשיך להגיע. גם אחרי שהיית בטוחה שעזב אותך. הוא מוצא סיבות לחזור. ואת משתפת פעולה כי את רוצה, ורוצה שייגמר, שיקבל את מה שמגיע לו וייגמר. איפה הוא.

שיקבל את מה שמגיע לו. שלא סתם נסע לפה באוטו עשרים דקות.

מהמושב. שלא סתם התאמץ. ואת משתפת פעולה, והוא מבקש שתעברו לתנוחה מינית אחרת, שתעברו לדוגי.

תראי איך השמש הולכת ומשחירה, מה יש לך לספר, מי את בכלל, דברי, תגידי, תגידי.

איפה את. בואי ספרי משהו, איפה את בלילות, עומדת על שש בלילות, הוא רוצה, לאן את הולכת, איפה את עכשיו, מסתובבת, הוא שוב נכנס אלייך מאחור, למה את מכירה את התחנה המרכזית בחושך כל כך טוב. איפה את מסתובבת עכשיו, אבל אז, ברגע אחד זה נגמר. את מאבדת ריכוז, את לא שם, את אפילו לא יודעת מה המהירות של הרגע הזה, אבל הוא כל כך מהיר. פתאום הכול נראה אחרת, כאילו מעולם לא הייתם מחוברים. איתי מסתכל בך. הוא לא מבין למה את נסוגה, למה את זזה לאחור, הוא מגלגל עיניים. תראי איך הראש שלו מושפל מאכזבה. הוא כועס. מסכן.

נדמה שהוא מזיז את הראש מצד לצד, בתנועת לא, זה לא אמור להיות ככה. את רואה הכול, העיניים שלך גדלות רחב, והוא יושב שם, ואיך עשית לו את זה עכשיו. איך העזת להתנגד. דמותו של איתי מיטשטשת, וכתמים גדולים, עיגולים לא סימטריים של צהוב, צובעים את החדר, מטשטשים את איתי, משאירים אותו מאחור. עכשיו זה כבר מאוחר, הם באים, את מחפשת, איפה הם איפה הם איפה הם. הלילה אולי תישני בשטח, בטיוול של הצופים, ואז יוקל לך מעט. הרי הכרמל, מדבר יהודה, רמות מנשה, מרחבים שאין להם סוף, מדריכים עם עניבות בירוק ופס לבן מחנכים אותך היטב, רוצים לשמוע את מה שיש לך להגיד, תגידי, תגידי איפה כולם

איפה כולם. איפה אתה איפה אתה גלעד. אני מחפשת אותך כל כך הרבה, ואתה בחלומות שלי, כמעט כל לילה. אנחנו מדברים, אנחנו מדברים על הכול, ואתה בסוף מקשיב. אתה פותח עלי את העיניים הגדולות והירוקות והמסוכנות שלך. תן לי ללכת.

את כבר לא רואה. העיניים לחלון, מתעמקות בחריצי אור מבעד לתריסים. חריצים זזים. חריצים יוצרים תנועה של צללים מרקדים. על מסך של שמיים, של אחר הצהריים. יש שמש של אחר הצהריים, ואת לא מורידה מבט.

איתי חוזר וקורא לך כמה פעמים, ואת שומעת הכול. הפה לא מדבר. והראש והגוף כולו לא נעים, לא מסתובבים אל איתי כדי להגיב. כבר לא קל לעשות את זה. עדיין במופע הצללים, ואת נכנסת לזה עמוק. את יודעת, האור והצל ביחד מנסים להגיד לך משהו. מקדי את המבט עוד יותר בשחור ובצהוב, נסי להקשיב. את רוצה סיפור. למה את מכירה את התחנה המרכזית בחושך כל כך טובמה שלום עופר, מה שלום גלעד איפה כולם, איפה רעות איפה אמא איפה אבא, אבא איפה אתה איפה את רעות איפה אתה גלעד איפה אתה איפה אתה. את מחפשת אותו איפה אתה איפה אתה גלעד.

היד של איתי על הכתף, מנסה לטלטל אותך ושוב קורא לך. ועוד הפעם בשם. הוא דורש שתסתכלי עליו. הוא מתעקש, מה קרה? אבל העיניים שלך בחלון. זה כמעט מפחיד שאת לא מצליחה לענות לו, כי עכשיו את רוצה.

ויש צללים בחלון. חריצי אור הולכים ומתמעטים.

את מסובבת את הצוואר, והראש מצטרף בתנועה מוזרה שקשה להסביר, כאילו היית רובוט. והעיניים שלך נחות על מכלול הפנים של איתי.

קולטת שהפה שלו זז, מסנן מתוכו, תעני לי מה קרה? מה קרה? את מתעייפת ומאבדת את השמיעה, מה את קולטת?

איפה את איפה את אמא איפה את עכשיו. אני מחפשת אותך בלילה במטבח, אני באה אלייך, כואבת לי האוזן, אמא, את יודעת שהאוזן שלי רגישה, ואיתי צועק עכשיו, מה קרה? איפה את אמא, איפה את, איפה אתה עופר איפה אתה איפה אתה, אתה, את רוצה להגיד להם משהו את רוצה להגיד להם משהו, להגיד להם משהו. איפה המיטות שלנו איפה החדר שישנו בו שלושתנו. אני, אתה, אתה.

את במצב נורא ושוב בלי בגדים, כמו בהזיות האלה בהקיץ. מישהו מכניס אותך ומפשיט אותך וקושר אותך ומסתכל בכך אבל הוא לא מסתכל. ולפני שהכול קורה את ניצלת, מישהו אחר מציל אותך ולוקח אותך ערומה על הגב שלו. ולפעמים את נשארת שם.

ושוב הקול הזה: איפה העבר שלנו איפה הילדות שלנו איפה מה שאנחנו יכולים לדבר עליו. איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו איפה אנחנו איפה אנחנו איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו. ואת מכווצת ידיים, מצליבה אותן על בית החזה, זוחלת עם הטוסיק אחורה עד הסוף של המיטה, בלי ידיים.

איתי מסתכל עלייך מוזר, ברור שכן. צועק, מה קרה, תסבירי לי, לא מבין מה עשיתי. וכל האיברים והידיים מתקבעים בתוך הגוף, מתפוצצים בשקט, הדם מתחיל להישפך. הפה לא מוציא קול, אבל איתי מדבר. וזה חזק. הוא מדבר חזק.

איפה העבר שלנו איפה הילדות שלנו.  
איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו, את מחפשת אותם, את לא יודעת, בבקשה בבקשה.  
הוא לא מרפה. הוא מתעצבן. הוא אומר שהוא לא יודע מה לעשות ושעכשיו את חייבת להגיד לו מה הוא צריך לעשות.  
בבטן התחתונה גלים גבוהים, כמו בים, עוטפים את הגוף שלך, ואבא מבוהל. הבטן שלו שטוחה ועוצרת. מנסה למשוך אותך משם ומרים אותך, מהרגליים. ואת רוצה שאיתי ילך כבר. או שייגע בך בבטן עוד רגע. שיחמם את גופך עם כף ידו וירגיע אותך.  
מסתכלת בו כשהידיים צמודות לחזה, מנסחת: אני רוצה שתלך. הוא לא מאמין, מסרב להאמין למה ששמע ממך. אומר לך, לא הגיוני שאני צריך ללכת עכשיו. לא עשיתי לך שום דבר.  
תכבד את מה שביקשתי, את אומרת וקולך חנוק, את מתה לבכות אבל אין בכי. תכבד אותי, את אומרת, כי ככה זה. האוזניים שלך כואבות, העיניים שלך בחלון, שוב צללים בחלון, איפה אתם איפה את איפה את איפה את. איפה הגוף שלך איפה הידיים שלך איפה הרגליים שלך איפה החזה איפה הגוף שלך איפה הלב שלך איפה הגוף. איפה את איפה את, איפה אני.  
אבל אני לא מבין מה עשיתי, מה אני עשיתי מה עשיתי לך, איתי אומר לך, ובסוף כל משפט הקול שלו גבוה ומלחיץ, זה חזק מדי. ואת רוצה לתקוע אצבעות באוזניים, אבל אי אפשר, זה יעצבן אותך. והידיים שלך גם ככה משותקות, מוצלבות.  
הוא קם מהמיטה, נעמד. ראשו ברצפה ונדמה שמחפש משהו. אחר כך הוא בוהה בך. וברצפה. ושוב פעם בך.  
הוא יוצא מהדלת, סוגר לך את הדלת, האור שלך סגור, מחשיך עוד

מעט.

תראי איך השמש הולכת ומשחירה. ידייך מכווצות, ואת תוהה על ההבדל בין זה לשיתוק, רק לחשוב על זה. ולידיים שלך עוד יש כוח.

החדר שחור, ובערך חצי שעה אותו מצב. בחלון הדלת צל ארוך, דפיקה קצרה.

יש אור במסדרון וזה עדיין חשוך מדי. הנעליים של אבא עולות במדרגות, אבל איפה אבא, איפה אתה אבא, אל תלך. אנחנו קופצים על המיטה, אתה מתעצבן עלינו שעשינו רעש, אל תלך, תראה את הפיג'מה שלי, היא יפה, זאת של "רחוב סומסום", קראת לי את הסיפור לפני שעה. איפה אתה איפה הם איפה הם, עוד מעט גלעד. עוד מעט עופר כבר לא שומר עלי, לא כמו בבית ספר.

עכשיו הידיים יורדות למטה, נחות, רפויות לצידי הגוף שכעת נהיה רך.

את אומרת כן, ברעד, אבל שום דבר כבר לא ידוע. הנעליים השחורות, המצוחצחות, שרוכים לא קשורים, דופקות בקצב על המדרגות, לאט ומהר. אבא בא, מהר. זה השותף שלך. את לא יודעת אם תצליחי בכלל לקום, אבל את אומרת כן, כבר, עוד כמה דקות.

הצל מתרחק, ואת קמה ומתמתחת, מניעה קצת לפני שיהיה נמק. מחפשת בגדים על הרצפה, לוקחת מהארון. איפה האור. איפה האור איפה האור. הסיר על הגז, ריח של תבלינים, זה טוב.

כואבות לי האוזניים אמא, תעשי שיעבור. אני מחפשת אותך

במטבח, אני מחפשת אותך בסלון, זה יעבור. ממתי היית כאן, איפה הבטן שלך, מתי היית כאן מתי היית כאן, אני לא זוכרת איך נולדתי ממך, אני לא זוכרת את הבטן שלך, איפה את איפה את איפה את איפה את איפה הבית.

ואת עוברת על הכול מהתחלה, מנסה לשחזר. איפה אתה, איפה את, בואי. איפה הלב, איפה העולם, איפה אני, איזה חדר איזה מקום, איפה האור. מהלילה גלעד עובר לישון איתכם בחדר. מתי, מהלילה, גל חום, בטן תחתונה עד כפות רגליים, הנה האור, איפה איתי.

צריך לקום עכשיו, צריך להתארגן. בשמונה צריך להיות אצל קרן ואורי. קבעת איתם בייביסיטר. את זוכרת? היום. היום בערב. תשתי קפה מהר. אבל אין חלב, לא נורא, בטח יהיה שם. תלבשי את זה במקום ושימי כובע, אין לך מספיק זמן לסדר את השיער. לא נורא, תצאי ככה, את נראית בסדר, זה רק בייביסיטר. תקלחי אותו, תשחקו קצת על השטיח, ותשכיבי אותו לישון. גג שני סיפורים. ואז הוא ילך לישון.

## מינגלינג

שורה של שמלות חצי שקופות מכסה אתכן  
שלא יהיה קר.  
שהצבע הכללי יהיה שמחה פסטלית.

שורה,  
אחת שתיים שלוש ארבע חמש שש שבע,  
סך כל החלומות של אימותיכן הפריזאיות.  
זונות מזדקנות  
שביקשו עבורכן  
כלכלה שוטפת,  
מיטה,  
קרני שמש,  
מישהו להיאחז בו בעת צרה,  
אולי משהו לקרוא.

זוג של חליפות סוגר עליכן,  
זוג  
אחד, שניים,  
סך כל הכמיהות.

### סקסופון סופרן

בוקר רביעי ללא כדורים, והמוח,  
הוא שולח לך מסרים חדשים.  
אולי לא היית חייבת להפסיק,  
אולי תנסי את הלב במקום,  
שמעתי שהוא בעל תבונה.



את פותחת את דלת הבית  
(אפשר גם להביט בשמיים)  
ויוצאת ממנה לכיוון העולם.  
ובכל זאת הדף מוצף  
גלים גדולים של אותיות קטנות שחורות  
מתחברות יחדיו,  
נהפכות למילים,  
למשפטים,  
לשיר,  
ואז את יכולה לשיר.  
צליל סקסופון סופרן  
לוחש לך סוד,  
מתקרב עוד ושר -  
"שובי לביתך".

### איפה את

להתגעגע, שזה אומר המרקם הרך של כרס נפוחה  
להתגעגע, שזה אומר להעיר בלילה בשביל טיפות אוזניים  
להתגעגע, שזה אומר לשאול איך זה נראה  
להתגעגע, שזה אומר למידה לבגרות  
להתגעגע, שזה אומר לשים במרק שלושה קניידלך, שניים זה לא  
משביע  
להתגעגע, שזה אומר לבדוק בלילה שיש עוד נשימה

להתגעגע, שזוה אומר לקחת באוטו בכל שעה ולכל מקום  
להתגעגע, שזוה הצבעים המוחלפים תדיר בשערך וזה מעניין  
שאת אוהבת לשיר תוך כדי זיוף  
שמחשיך מוקדם אצלך  
שהארוחה האחרונה שלך ביום מתחילה  
ביום הבא,  
שתדעי לרקוד יום אחד ואני אראה.

## לך

שרפתי עד אפר ונשכחת בפנים  
ילדתי  
קבורה מעל פרחים.  
שפתייך לא נעות  
לא מסונכרנות  
עם מילים, אבל  
זה לא מעכשיו.  
אני זוכרת, רצית לדבר  
כמו שרצית ללמוד  
ללכת.  
אבל המדבר רחוק  
ולאן תלכי  
ולאן תשובי עם הפתעה  
בכף ירך-

## לומר לך

### לאלתנדרה פיסארניק

.1

אני שומעת. את באה  
והידית זזה עכשיו בזכותך.  
את עומדת מאחורי  
מגניבה לי בתנוך של האוזן "טיפים" לכתיבה טובה.  
כזאת שמסתכנת.

.2

תהיי משוררת מסוכנת.  
תכתבי ככה.  
ככה.  
תמחקי. תורידי.  
תשאירי את זאת,  
את החלק השני (עם הכלבה בכלוב).  
אין צורך להסתובב לאשר שזו את,  
הצל שלך מספיק.

כי אור.

אני רואה. כי כף היד שלך.

יהיה בסדר. את תצליחי. הנה. קחי משלי. אני מרשה.  
 כמו ילדות בגן. כמו ילדות. תזכרי.  
 הכנתי עוגת בוך. הכנתי לך עוגה עם בוך. עם עלים. אבנים  
 מרובעות.  
 והעיניים שלך גדולות. לא תטעמי. לא תכיני לך גם.  
 לא תרוצי לגננת להראות.

## ירדן

זה שטח פתוח.  
 ההרים - שחור  
 אנשים - שורה מזוגזגת  
 עיניים לשם.  
 "מה זה שם?" הם מצביעים  
 שתסתכלי, שמיים סגורים,  
 כחול כהה נפתח  
 ריץ'רץ'  
 נצנצים  
 צורות ברבים,  
 היית מתענגת.

והרוק נבלע פנימה עד שמגיע

יובש לחלל הפה.  
מנצנוצים יוצאים  
השמיים,  
מתחילים לירות עלינו השמיים  
דברים רעים.  
הם יורדים למטה, אל שחור משתרע.  
"מה זה ההרים?" שואלת האישה הזרה,  
עונים לה – "ירדן."  
אבל אמרה גם לפניכן, לעצמה,  
"ירדן."  
בחיים לא כמו שעכשיו, תמיד היה שלום.

## הר קרוב

המעייץ מצא חן.  
מים מחוממים משמש  
ודאי יש בהם נחמה.  
אם אפשר לטבול ערומה  
(ואם מישהו יעבור,  
משפחה עם ילדים),  
היא תצלול בפנים,  
שלא תראו  
מה היא מסתירה,  
עקבות,

חיה מן היער,  
בורחת,  
שתהיה למים ולא למאכל.

### בדרך הביתה ראיתי

ילד יושב על קצה מדרכה  
ודואג. הוא מחזיק כדור ים  
ומנסה לפוצץ אותו.  
בעזרת הידיים הקטנות.

צמד שוטרים כחול יוצא מניידת כחולה לבנה  
ומחייכים אליו. ומסתכלים.  
הוא שומר את הכדור קרוב אל החזה  
ומחייך אליהם.  
ושומר בתוך הפה שלו,  
הקטן, את הלשון שמתאווה לצאת החוצה  
כבמעשה שובבות.

ואז חוזר על הצבעים  
כמו שעשה בבוקר, במיטה.

ירוק

לבן

אדום

עוד פעם לבן  
צהוב  
עוד פעם לבן.

עוד פעם.  
ודי.

\*

תגידי לו כוכבים מתרוצצים לי בעיניים,  
תגידי לו סוסים נעמדים במקומם  
וחתולים קופצים על השמשה,  
מבקשים ממני אוכל.  
תגידי לו שהירח הפסיק לבוא,  
תגידי לו שדמיינתי אותו פעם מת  
וכעסתי על השרירים שלי, הרפויים.  
יותר מדי מחשבות במיטה ולא לצאת.  
תגידי לו שחופש לא לוקחים סתם,  
תגידי לו שהחופש שלי הוא לא סתם,  
שאני רוצה וילון במקלחת,  
שמים חמים טובים לכלי הדם.  
הילדים לא באים לשולחן,  
תגידי לו ארוחת ערב אני אוכל בחדר,  
יותר קרוב לכוכבים.

## אירוע

מבטך רכון.  
את מסתכלת עליו  
מרים אותך באוויר  
מלמטה.  
הוא קטן ממך בחמש דקות.  
עוד מעט  
תורך יהיה להרים.  
בינתיים  
את יכולה ליצור  
קשר עין  
כי זה כל מה שיישאר לך  
ממנו.  
פעם היית שמח מולי  
וליטפת את השיער שלי  
הרך  
הגנת עלי  
מבריונים בבית הספר.

הייתי רוצה ששוב תחזיק  
בנעל שלי המקומטת  
כשאני גבוהה על כיסא  
וגם לך יש זר  
אותו אחד בדיוק.



## מעץ מלא

נעצרת.

היית מימין לאורן והצמדת

את הלחי חזק

אליו

ובכית.

הוא נשף לך בעורף ולרגע

היית שוב הילדה

שקיבלה בפה

דובדבנים.

## שירה

אני יולדת תינוקת

מקומה שלושים ואחת,

שלושים, עשרים ותשע.

בקומה עשרים וארבע נזכרתי

בלידתי הראשונה,

הייתי קלילה

ואכלתי בשעות קבועות.

בקומה עשרים ושתיים התחתנתי.

ידעתי בזמנו, אני יפה.

בקומה שמונה-עשרה קיבלתי ספר של זיכרונות

מחברי לכתה.  
אחר כך לא זכרתי,  
התעוררתי,  
הרמתי שתי ידי לתפוס תינוקת, מידרדרת  
בין קומות נותרות.  
והיא נטולת פה ולא צורחת,  
אני צורחת תינוקת  
מקומה שלושים ואחת, ולה  
הכינו טרמפולינה שתיפול  
בטוח,  
מאז רק לכתוב בחושך  
היא יודעת.

### נעים להכיר

אם הוא קרא לך הכלבה  
שלו ונרטבת עוד קצת  
שנאת את עצמך משום  
כך  
היה קושר כל איבר שניתן  
לקשור בו, את הדחף להשפיל ראש  
מורכן כלפי מטה, פחדת  
למות.  
זה נגמר.

וחוזר שוב ועוד פעם  
שוב בכיתה ב' המורה מדברת  
על מפת העולם שלה,  
כי לא היית בעולם  
הזה, הרצת מחשבות אסורות  
במציאות  
הזאת, מתכווצת לכדי כד עשוי  
חרס.  
נשים בו עציץ והוא יגדל  
עד לנקודה מסוימת אבל  
לא תהיה פריחה.

אולי ראית את זה בסרט  
את שואלת מי  
אחרת איך נדע  
זה קרה באמת.  
אולי בדיתי אותך ילדה שלי מזמן שלא  
היית כאן תוחבת  
פרחים מתחת לקבר שלך

### **גם עצים**

מחר אני אלך לתקן את האופניים  
מחר אני אתן לו נשיקה בכאילו, שנייה לפני שאשים את הראש

מחר אני אחזור לגור בבית הישן שלנו  
ואברוק איפה השארתי את כל הצעצועים שלי.  
מחר התמונה שנשארה בסלון תרעד כי היא נשארה שם  
שגעת, טרֶפֶת, קקופוניה, אין על מי לסמוך  
מחר התותים על הגג יהיו למאכל  
מחר דפי הנייר ילכו למחזור (אי אפשר לשמור אותם יותר במגירה,  
שלא יצטברו).

לדעת איך משחקים עם ילדים בחצר ולצחוק מתי שצריך  
מחר אשמע את "ללה" של אלן גינסברג רק כדי להיזכר  
מחר הם יבואו לקשור את הידיים ולהגיד אל תזוזי עכשיו  
מחר הנשמה של סבא תעלה מהנר שתדליק סבתא  
שלא תשכח לכבות לפני שתלך לישון.

גם עצים מבקשים מיטה ומצעים וסדינים  
וכל זה כדי לא לישון פה  
מחר הברביות יבואו אלי שוב ואגיד להן הפעם כן,  
תנו לי להלביש אתכן ולשחק וליישר את השיער עד הסוף  
מחר ילדותי תחזור ואני אתקן.

מחר תהיה לאבא יומולדת ואתן לו נשיקה בלחי,  
מחר הם ישאלו איפה היית

שנים שחיפשנו שדאגנו ורצינו להגיד שהירח  
מחפש אותך

## רק שירי תפילה יגידו לי משהו על זה

אני איתך.  
שמעתי את המילים האלה טובעות בבטן וקשה להציל,  
מתוודה על הבדיקות על האבחנה.  
אני איתך, אתה אומר  
כשאמצע הלילה בפארק,  
ועכשיו אתה יודע על כל סוגי המפלצות  
מחולקות לקטגוריות סיפורים:  
זאת שבדקה את הידית אין-ספור פעמים, נעול  
שנמנעה מלחתוך בסכין  
שהשעון, המקרר ומכונת הכביסה משגעים אותה בלילה  
שראתה את עצמה יושבת על מצוק של הר, בזמן שהם כולם חזרו  
באוטו מסבתא.

רציתי לשאול על הרטיבות בעין ואמרתי  
בוא נלך לישון.  
שאוכל לפזר את המילים האלה שאמרת במקומות נבחרים בגוף  
ואז לחזור עליהן  
ברצף, לפי סדר, בטקס  
להחליף תנוחות כי פה לא טוב ופה לא נוח אתה ישן על הגב  
אני איתך.  
אני איתך.  
לחזור לתנוחה עוברית  
להניח ראש על בית החזה, להעיר בטעות

לסגת אל הקיר  
אני איתך  
להירדם  
לדעת איך זה מרגיש גל שינה.

### ציבור המאמינים

השלימו את החסר - זה קרה ביום  
השלימו את החסר- בשעה או בשעות  
ימים, חודשים  
היו לו עיניים ואף - השלימו את החסר  
השלימו את החסר- אולי היו כמה מהם  
ממנו. מהם.  
השלימו את החסר -  
אף פעם לא שיקרתי  
אף פעם לא שיקרתי  
אף פעם לא שיקרתי  
אף פעם לא שיקרתי  
שתמיד אמרתי אמת:  
שהשמש הפכה שחור  
צללים רקדו בחלון  
וברוח שבין הרצפה לדלת, כשיש אור במסדרון  
שעון חיכה לבוקר  
מקרר רעד מרעש שהוא עצמו הפיק

ציפורים קפאו על מתלה כביסה.  
נערה נשכבה על רצפה להרגיש את הקור.

## יונה כאילו ביד

יש דברים שאת עושה שאני לא תמיד מבינה  
כמו לבשל בעמידה, שעתיים רצוף, והברך.  
כמו לשמוע מוזיקה אינסטרומנטלית, שתגבר על השקט בראש,  
אבל בלי מילים  
בלי מילים  
ורק אז להתחיל לכתוב.  
כמו לבקש מהירח שיקדים את הירח המלא שלו בשבילך,  
כמו לחייך אל הבחור הנחמד הזה  
כל כך חזק, עד ששרירי הלחיים כואבים  
ולא להצליח לשחרר.  
להתחבק איתו הרבה-הרבה זמן, לדחוף את הראש בכתף  
לרצות לבכות לתוכה  
ולא להצליח.  
כמו לקחת בקבוק מלא במים לכל מקום  
כמו להאזין למיקסקלאוד של חן כי לרצות את הקול שלו שוב  
את יודעת שזה עצוב.  
כמו להמשיך בתוכנית עד שתסתיים למרות  
כמו לקחת יונה כאילו ביד ולשחרר מעליית גג  
כמו לצעוק

כמו להתכווץ בלי שליטה, כשמקדחה בקיר השני  
כמו להצליח אז לבכות.  
שמרגישה לפעמים  
כמו שמדברת עם השפתיים בלי קול שלא ישמעו אבל שאת תביני  
ויש עוד כל כך הרבה דברים שאת עושה  
ושאני לא מבינה  
ואני לא מבינה אני לא מבינה אני לא מבינה  
אבל מה שחשוב זה שאת מבינה.

### חילופי עונות

טוב לשבת בצד שמואר,  
חושך לא טוב לעיניים,  
"שרף אורנים" מושמע ברקע,  
להיות במטבח.  
סירנת אמבולנס מכיוון האור,  
חלון.  
למעוך עם מזלג  
בצל, קצת,  
חצי לימון,  
קוביות אדום.  
"האם את עוד אוהבת אותי",  
תבלינים תוסיפי,  
לערבב,  
"האם את עוד אוהבת אותי".



## לא החדר שלך

עין לטושה  
לעבר מנעול של דלת  
כשמפתח מסובב בתוכו.  
לא רואה את היד הכותבת  
ממוקמת  
תחת אור מנורה  
מסנוור.  
תמיד כשחשוך.

\*

הלך לעולמו משיב הרוח  
בפנים אפשר לראות מקום.  
שם ישב ילד  
הביט בתמונה  
רוח עברה עליה,  
המקום הלך ונבלע  
המקום הלך ונבלע  
בפנים אור.  
תמונה עם ניצוצות  
מראה תמונה עם ילד  
מביט בפנים והלך.

המקום הלך ונזרק  
ורוח.  
מצביעה על האיש שישב  
לצידו  
היה פעם ילד  
שישב.  
רוח  
עברה בינינו  
רצתה לומר: עצב  
למצוא מה יש בפנים, לצאת משם.  
רצית לומר: בואי נאכל.  
בואי, ניקח את הרגליים שלנו.  
נלך  
אל תסתכלי אחורה.

## מה קורה

מה קורה

- אתה בחול וממשיך לשלוח מיילים
- אני מבקשת שלא תברח
- ואתה יודע איך לגעת בי
- אפילו שאני כמעט שלא מרשה
- יש כל כך הרבה דברים שאתה לא יודע

- ועל המשפחה
- קרעת אותי ואני מפוררת על הרצפה, קמה רק בשביל משכורת
- תסמינים של דיכאון. הכחשתי
- ואני עדיין לא מבינה כל כך
- אמרת שאתה צעיר
- אבל אתה לא אוהב אותי
- יצאה לך השטות הזאת מהפה
- לא התכוונת
- למה אתה מתעקש שאתה כן אוהב אותי
- אמרת שאין לך דבר אחד טוב להגיד עלי
- אתה כותב "הופעת לי בחלום"
- להתמסר אליך, לאהוב אותך (לא סתם הוא חלם עלי)
- להשתיק. לעבור את זה בשלום

מה קורה

- אני רואה שמש הולכת ומשחירה
  - גם חריצי אור
  - מדברת עם הילדה
  - אני כבר לא יודעת איפה לשים אותה
  - שואלת איפה היא והיא עונה לי ב"איפה את"?
  - כואבת לה האוזן
  - כואבת לי האוזן
  - אני מנסה להיזכר: איך נראה החדר, המזווה, הסלון, החצר
- מאחור

- שוב חלמתי שאבא גוסס
- ואני שומעת את אמא אומרת, "זאת ברכה"
- ממששת את הקיר
- מטיחה, לא מוצאת

### שיר התרנגול

אמא שלי מדברת.  
כמו תרנגול  
בעת זריחה

מהלכת על הגג  
מודיעה שהגיע  
הבוקר.

נשארתי תחת השמיכה  
כמו פרה שיודעת:  
הגיע הזמן לחלוב אותי.

### כשהיינו שישה

תראי איך השמש הולכת ומשחירה, מה יש לך לספר, בבקשה, מי  
את בכלל, דברי, תגידי, קולך לא יימחק בחלל.

היי את שם ברקע, איפה את. בואי ספרי משהו, איפה את בלילות,  
ילדה, לאן את הולכת היכן את מסתובבת, למה את מכירה את  
התחנה המרכזית בחושך כל כך טוב. איפה את.  
הלילה אולי תישני בשטח, בטיול של הצופים, ואז יוקל לך מעט.  
איפה את. מה שלום עופר וגלעד איפה הם איפה הם איפה הם איפה  
הם איפה הם. איפה כולם איפה כולם איפה רעות איפה אמא איפה  
אבא, אבא איפה אתה איפה את רעות איפה אתה גלעד איפה אתה  
איפה אתה. את מחפשת אותו איפה אתה איפה אתה איפה את איפה  
את איפה.

איפה את איפה את אמא איפה את עכשיו. את מחפשת אותה בלילה  
במטבח את באה אליה, ליידע שכואבת לך האוזן, איפה את איפה  
אתה עופר איפה אתה איפה אתה איפה אתה, את רוצה להגיד להם  
משהו את רוצה להגיד להם משהו להגיד להם משהו. איפה המיטות  
שלנו איפה החדר שישנו בו שלושתנו.  
איפה העבר שלנו איפה הילדות שלנו איפה מה שאנחנו יכולים  
לדבר עליו.

איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו איפה אנחנו איפה אנחנו איפה  
אנחנו איפה אנחנו איפה המשפחה שלנו, את מחפשת אותם את לא  
יודעת, איפה אתם איפה את איפה את איפה את הגוף שלך  
איפה הידיים שלך איפה הרגליים שלך איפה החזה איפה הגוף שלך  
איפה הלב שלך איפה הגוף. איפה את איפה את איפה אתה,  
איפה החדר איפה הסלון איפה הזיכרונות שלנו איפה אנחנו איפה  
אנחנו חשוך כאן מדי, קשה פה מדי. ויש אור במסדרון וזה עדיין  
חשוך מדי והנעליים של אבא עולות במדרגות אבל איפה אבא,  
איפה אתה אבא, אל תלך לי עדיין, אבא שלך, אל תמות.

איפה אתה איפה אתה. אמא אותך בקושי מחפשת, ממתי היית כאן מתי היית כאן, מתי היית כאן, אני לא זוכרת איך נולדתי ממך אני לא זוכרת את הבטן שלך איפה את איפה את איפה את איפה את איפה הביית. איפה הלב איפה העולם איפה אני איזה חדר איזה מקום. איפה האור. איפה האור איפה האור.

### מכולת בלי סליחה

מה אומרים במקום, איך אפשר אחרת, אני נשבעת, תיקשרתי, לא להגיד את זה ככה, אני נשבעת, לא אחזור על זה שוב, עזור לי להבין, פרחים, אפשר ללכת לים, בסדר, אני אפסיק, זה בא ממקום של אהבה, אני נשבעת, אתה רעב? ביקשתי שתפסיק, לא, אני יודעת, אני נשבעת, זה באמת קורה הרבה, צר לי שאתה, חיבוק, אל תסתכל בעיניים, ידעתי את זה, ואתה רוקד, מצומצם, אני נשבעת, לראות את עצמך במראה, למסור כדור בחזרה, לדבר, לשנוא, אני נשבעת, איך אפשר, השעה אומרת, סגור את החלון, מעל לתחתונים, מקלחת במים רותחים, פשיטה על הסיר, מתוך הסיר, אני נשבעת.

\*

לידיים אין תפקיד  
את שואלת.

רק מכף רגל ועד ראש  
אבל בלי הידיים.  
אמרתי לך בלי ידיים.  
לכן אוריד אותן ותישארי  
קמע של אישה לא  
מזיזה  
מעיפה  
שורטת.  
לא הודפת לא  
חונקת צוואר של מישהו אחר,  
הוא יישבר.

ואז כבר לא יוכל לפסל ואת?  
את תלכי לטיפולי פוריות.

## התחלה

אפשר שהכלב יוותר על משכנו בחפשו  
אחר בעלים חדשים.  
אפשר שאוסף עלים יבשים ייכנסו  
הביתה וישמשו משחק לקטנים.  
אפשר שהווילון יסתיר מהשמש.  
אפשר שיסתיר אותך כשאת פושטת בגדיך  
ואת הולכת זקופה

ונותנת מבטך לעבר ילדים והוריהם  
בגן השעשועים  
שצבעו מערבלים את חושייך.  
ואפשר שיגידו לילה טוב לשמש ויפנו מקום  
לכוכבים ולעוד ירח.  
ואפשר שהלילה לא יירדמו על הספה בסלון  
כשטלוויזיה דלוקה.

### אפשר להיכנס

את תצעדי על שפת הים והשמלה שלך תעלה באש.

שפת הים  
היא הדרך לבית החדש שלי.  
כשאקרא לך מהחלון את לא תשמעי אותי  
ואני לא רוצה לצעוק  
את שמך בין כל האנשים האלו.  
שמלתך תכלה את איברי גופך הכבד,  
עד שתלכי על ידייך וכך  
תחזקי את חגורת הכתפיים  
אחרי שנים של התרופפות.

כשתגיעי לסף דלתי  
כבר תהיי מפויחת, לא שחורה



כי אז תהיי נוכחת  
כמו הפחד שלי מהחושך.

את תבקשי שארים אותך  
למיטתי כדי שנשכב ונביט  
במדבקות הכוכבים.

ואת תגידי לי, "איזה יופי,"  
ותכניסי את האצבע שלך  
אל תוך הפופיק שלי  
ותשלשלי אותה  
לאט.

האצבע תדקור עד שלבסוף תיגע בחתיכה  
מחבל הטבור, שלך.  
ואז תשתלשלי פנימה  
כולך,  
ואני אירדם  
על מיטה מלוכלכת  
מפיח שחור.

## איתן

כי בשיר אהבה  
לא מתכוונים למיטה בה שני  
אנשים ישנים בנפרד. לא לגעת  
אחרי שאתה נרדם, ביקשת  
ואני חיבקתי  
את הקיר. שהיה קר.  
ולך קר  
כשמדמיינת את עצמי  
אוהבת אותך.  
לא להעיר אותך אם לא הצלחתי להירדם  
עד עכשיו.

לא ידעתי אם תרצה  
לשמוע מה כתבתי.

אני עדיין רואה אותך  
כשבחוץ אור של יום.  
אבל אתה ואני בלילה -  
ערומים ומסתכלים על  
ים המלח.  
אני יושבת,  
אתה עומד.

## לבוקר אין זהות

מי את שביקשת  
שיאהב או שיאהבו אותך או  
שתאהב אותי

וכל זאת מבלי שהבטחת  
שתאהבי בחזרה.

יש אנשים שפעם  
היו תינוקות, שכנראה לא  
נולדו עם היכולת ההיא  
לאהוב עם שחר.

## בחוץ

לא תמיד אפשר לעצור  
אפילו שאור אדום  
וכדאי לעשות מתיחות  
רגליים מתרוצצות  
בחוסר משקל  
וזה בניגוד  
לאיבוד שיווי המשקל  
לאחרונה.

אי אפשר לעצור, לבקש לדעת  
איך מגיעים לשכונה  
בקצה העיר  
שמעולם לא היית בה.  
לדמיין מה בא אחריה.

אותו דבר עם הים.

## אילה פופקו

### שבורה

בעודה שוכבת ללא תזווה, רואן קיוותה שהמוות יתגלה כחוויה מעניינת. אבני המרצפות ציננו את עלי השלכת, את בד שמלתה, את גבה, וגנבו את התחושה מזרועותיה ומרגליה. מבעד לענפים הערומים נעצה בתקרת הזכוכית מבט חלבי וריק. דממה כבדה כיסתה את העולם. רוח לא תוכננה לנשוב היום, כך שאפילו העשב לא רישרש. נותרו עוד שעתיים עד שעת הטה, כל הגבירות עודן נמו, והמשרתים עוד לא החלו בעריכת השולחנות והכלים. היתה זו השעה השקטה והשנואה ביותר על רואן.

היא נשמה עמוקות, עצמה את עיניה ושילבה את ידיה על חזה. זו היתה התנוחה שבה שכב הרוזן גוטנברג לפני כשבוע, מוקף פרחי נחושת ובני אצולה דומעים בחינניות. עד לפני שלוש הלוויות היתה התנוחה האופנתית ידיים לצדי הגוף, ושתי הלוויות לפני כן היה על המת לחייך כמיטב יכולתו, עדיף בשפתיים סגורות. היתה זו גסות רוח לחשוף שיניים לאורך זמן, בין שהיית מת ובין שהיית חי. הרוזן גוטנברג המסכן, חשבה לעצמה רואן. היא פקחה את עיניה ופרשה ידיה לצדדים. כיפת הזכוכית עדיין בהתה בה. רואן קראה באחד הספרים, שמעליה יש כיפה נוספת העשויה גזים שקופים ברובם, ולכיפה הזאת קוראים רקיע, או שמייים, וצבעה כחול. ספר אחר טען, שלשם אנשים הולכים לאחר מותם. היא ניסתה לדמיין את הרוזן גוטנברג המסכן, עם שעריו השחור הפרוע ועיניו

התמימות, מטייל בשמיים. הוא בוודאי ינהג לאחר מותו כפי שנהג בחייו, יביט נואשות סביבו ויחפש אחר מישהו שיוכל להבהיר לו את מצב העניינים. כמה חבל שהוא היה חייב למעוד במורד המדרגות. רואן נהנתה מסיפוריו על יכולות המצאתו: מכונה המעבירה אנשים מרחקים גדולים ברגע אחד.

היא הסיטה מבטה מהכיפה האטומה והתבוננה על השדירה סביבה. דרכים רחבות מרוצפות אבנים לבנות, עצים מסודרים בשורות ישרות, ומעבר להם בתי האצולה. כך נראה אזור המגורים הנחשק ביותר בעיר. אחוזות ענק, צמחייה כלואה בגדרות וגזומה למשעי, שבילים ברורים המראים את הדרך הנכונה ללכת בה, ודממה כל כך כבדה שרואן מצאה עצמה מרותקת לקרקע.

אילו היה הרוזן גוטנברג המסכן מסיים לבנות את המצאתו, אולי היתה יכולה לבקש ממנו לנסות אותה. האם המכונה היתה מצליחה להעביר אותה רחוק יותר מבתי האצולה? האם היתה יכולה לעבור דרך חומות הרובע העליון? האם היתה מצליחה להגיע למקום שבו תוכל לראות את כיפת הרקיע מעליה? למקום שבו האנשים אינם אצילים והבתים אינם אחוזות? רואן עצמה את עיניה שוב וניסתה לדמיין מקום רחוק, אבל הצליחה לדמיין רק את הרוזן גוטנברג המסכן, אבוד לו אי-שם, פונה לעברה בחיוך מתנצל ופותח פיו לומר:

“קומי מייד על רגלייך!” גופה נהדף בפראות מהקרקע לתנוחת ישיבה. ליבה עמד בגרונה וניסה לפעום את דרכו החוצה, בעוד עיניה הפעורות מחפשות אחר מקור הקול.

“התביישי לך!” צעק הקול, ורואן הבחינה בו מייד. היה זה הדוכס גוטנברג. הוא הידס לעברה בזעם, מתרחק מן הכרכרה והמשרתים,

רוקע באמצעות מקל ההליכה שלו במרצפות החיוורות. "ליידי  
במעמדך – הוא התנשף, פניו הרחבות סמוקות מזעם – "שוכבת  
לה כך באור יום! כפרוצה בחוצות העיר!" אגלי זיעה נספגו  
בצווארונו בעודו נעמד מעליה.  
רואן יכלה להריח את צחנת הזיעה פורצת את ביצורי הבושם  
המקיפים אותו.  
"קומי!" ציווה עליה.  
רואן אספה אליה את רגליה, התרוממה לעמידה, יישרה חצאיותיה,  
סידרה את שרוולי התחרה ופלתה עלי עשב אחדים מביין קפלי הבד  
המרובים.  
הדוכס גוטנברג הזועם עמד והמתין, מצמיד את שפתיו לכדי פס דק  
בעודו נזכר במעמדה של רואן.  
היא הרימה אליו ראשה ובחנה אותו. לפי כללי הנימוס, זכות  
הדיבור היתה שלה כעת. לו רצתה להביך אותו, יכלה להזכיר לו  
את חומרת המילים שזה עתה אמר. לו רצתה, יכלה לעשות אף יותר  
מזה. לו רצתה.  
רואן חייכה וקדה מעדנות לעבר הדוכס.  
"יום טוב גם לך, כבוד הדוכס. אני מודה לך שבחרת להנעים את  
זמני בנוכחותך."  
"כ-כן. כמובן... אהמ... כמובן." הסומק נסוג מעט מלחייו, ושפתיו  
נראו דקות פחות כעת. הדוכס גוטנברג הזועם חיפש נואשות אחר  
מטרה חדשה לכעסו, כדי שיוכל להרחיק עצמו מן המבוכה ומרואן  
במהירות האפשרית. הוא הבחין בשני המשרתים הממתינים לו לצד  
הכרכרה. "אתה שם!" הוא רעם והחל לרקוע במקלו לעברם.  
"כבוד הדוכס," אמרה רואן בנועם. הוא נעצר במקומו. "לאן

מועדות פניך, אם יותר לי לשאול?"

לאן כבר היה יכול ללכת? הוא בוודאי בדרכו לחייט או לבית הנימוסים לרכישת משרת חדש או לכל מקום אחר שיוכל להמיר בו כסף בחומר.

הדוכס גוטנברג פנה לעברה וניסה לחייך. מראה מטריד, לדעתה של רואן, שכן שנים של זעף כבר נחרטו עמוק מדי בפניו.

"פגישת עסקים בעיר בעניין משעמם ביותר."

"משעמם". רואן חייכה. אם כך, חנות המקטרות.

"אני סקרנית, כבוד הדוכס. עד כמה משעממת יכולה פגישת עסקים כזו להיות, אם אתה נמנע מלפרט עליה?"

לחייך החלו רופסות. "ל-ליידי במעמדך בוודאי לא תמצא עניין ב - "מניין לך?" רואן פסעה לעברו בחיוך. כיאה לליידי במעמדה, היא העמידה פנים שהיא נהנית מאי- הנוחות הניכרת בבירור. והרי זו היתה הבעיה. הכול היה ברור וצפוי כל הזמן. כל מילה שאמר, כל העוויה של פניו.

"עסקיו של אדון הם עניינו הפרטי, כבוד הליידי. אני בטוח שתסכימי." הברקה של רגע או, לפחות, כך חשב.

"אם כך, פגישת העסקים הזאת פרטית?" שאלה.

כבוד הדוכס הינהן בסיפוק. רואן הכניעה דחף לפהק. היא ידעה על החדר האחורי בחנות המקטרות. ידעה גם ששום אציל לעולם לא יודה באוזני ליידי כמותה בקיומו של החדר. אלא אם כן...

"ובכן, אם הפגישה פרטית, אני מניחה שאין זה ממקומי לדעת מה מתרחש בה."

הדוכס הינהן בהסכמה. "בדיוק", אמר. "עכשיו, אם תסלחי לי, כבוד הליידי." הוא פנה ללכת.



“ כל שנותר לי הוא לנחש. ” מילותיה עצרו אותו. “איזו פגישה עשויה להיות כה פרטית, שכבוד הדוכס גוטנברג לא יעז לפרט עליה באוזני?”

הבעה משונה נחה על פניו.

היא המשיכה, “באיזו חנות עשוי כבוד הדוכס לבקר, שאסור שלידיי כמוני תדע על קיומה? שעת התה מתקרבת. אני תוהה מה יוכלו הגבירות האחרות לנחש. הרמז היחיד שאוכל לתת להן הוא שכבוד הדוכס בקיא במנהגי הפרוצות.”

רואן יכלה לראות את הבעת פניו גם בעיניים עצומות. ורידים פעמו במצחו, לחייו סמקו, וגמגום זועף נורה מפיו בעודו ממהר לכרכרתו.

הדוכס גוטנברג עמד זקוף מולה, פניו שלוות, מהורהרות, ורואן לא ידעה מדוע. היא לא ידעה על מה הוא חושב, מה האפשרויות שהוא שוקל. למה אין היא יודעת את המתרחש בראשו? !  
“האם תרצי להתלוות אלי?”

אל החדר האחורי? רואן הסמיקה ופסעה צעד אחד לאחור. היא ידעה מה מתרחש שם, ראתה זאת כמו עיניה. הדוכס נראה כנהנה מאי-הנוחות הניכרת בה. חיוך התגנב לשפתיה. האם צפה את תגובתה? למה? האם הוא מנסה להרחיק אותה? או שמא הוא מנסה לנצל אותה לאיזו מטרה? לרואן לא היה מושג, והיא חייכה בהנאה גלויה כאשר אמרה, “אשמח מאוד, כבוד הדוכס.”

חלל הכרכרה היה חשוך ומחניק. הדוכס גוטנברג ניחן בריחות עזים, ואלה היו נחוששים להתחפר בתוך אפה של רואן. היא פנתה להסיט את הווילון כדי להקל על ריאותיה.

“אני מעדיף שתימנעי מכך, בקע קולו מן האפלולית שמולה.  
מדוע שירצה לשמור על חשאיית? האם רצה להסתיר ממנה את  
יעדו? אין דבר, רואן הכירה את רחוב החלונות גם בעיניים עצומות.  
היא הכירה את החנויות שהם חולפים על פניהן מכל נסיעותיה עם  
אימה. צמוד לשער זו חנות השמלות, לצידה חנות החרסינה, מולן  
חנויות התחרה והנעליים. ככל שהכרכרה התקדמה, המשיכה רואן  
את הרשימה בראשה.

“זו היתה תאונה מצערת ביותר, אינך חושבת כך?” אמר החושך  
בקולו של הדוכס.

“סלח לי?”

“הרוזן הצעיר שלי, מההלוויה שבוע שעבר, הסביר.

“אה, כן. ודאי. אני מקווה שמיהרת לתקן את הנזק.”

“נזק?”

“המדרגות. למיטב הבנתי, הרוזן מעד כאשר ירד במדרגות. אני

מניחה שהשיש לפחות נסדק.”

“אה, כן. לא. לא נגרם נזק, למרבה ההקלה.”

“אני שמחה לשמוע.” היא המשיכה לרשום את החנויות בראשה:

כלי כסף, צלחות וכלי הגשה, מנורות ואהילים, כפפות ומטפחות.

“האומנם?”

“סליחה?” רואן העדיפה למעט במילים. הריח עורר בה בחילה,

וספירת החנויות עזרה להסיח את דעתה.

“האומנם את שמחה? האם סלדת מן הרוזן?”

“לא. ודאי שלא. לא היתה לי כל כוונה רעה כלפיו.” היא שמחה

שהם התקרבו לקצה הרחוב למרות האכזבה שיעדם אכן היה

חנות המקטרות והחשש שמא היא עומדת להיכנס לחדר האחורי

לראשונה בחייה. האם הדוכס יהיה זה שישב בכיסא מולה? קרירות פשתה בפניה בעוד הדם מתנקז מהן. היא הניחה יד על ידית הדלת והמתינה לעצירה.

“אנא שבי בנוח, איני חפץ בתאונה נוספת.” היא השתוקקה לאוויר צח, אך צייתה בנימוס, מצפה שהכרכרה תעצור כל רגע. פרסות הסוסים נקשו בקצב אחיד. הדממה נמתחה ביניהם. אי-נוחות גאתה בה. האם טעתה בספירה? כעת היתה נחושה להבין היכן היא, והושיטה ידה לווילון פעם נוספת, אך יד הדוכס לפתה אותה בזריזות.

“אנא ממך, לידי רואן.”

בעודו רכון לעברה, ודאי יכלה להבחין בפניו. צללים התחפרו עמוק בין הקמטים ושיוו לו מראה זר. היא התקשתה לזהות את הדוכס שמולה כאדם. צמרמורת התגנבה במעלה זרועה, מחלחלת מתחת לעורה. רואן הצמידה את גבה למשענת המושב, וכעבור רגע עשה זאת הדוכס גם הוא. בחשש האזינה רואן היטב לצלילי הרחוב. היא הכירה את קולותיהם של אדונים וגבירות, משרתים ומוכרים, המולה עדינה של שמלות מלמלה ונקישות עקבים. אף לא אחד מן הצלילים האלה לא נשמע כרגע. העולם מחוץ לכרכרה היה שקט. רק נקישות פרסות הסוסים נשמעו. לא. היו עוד נקישות. רחוקות, מתכתיות, חסרות מקצב אחיד. הן גברו בהדרגה והידהו סביבם, מלוות ברעש לא מוכר.

“ובכל זאת, בחרת שלא להציל אותו.”

“מה?” רואן מאסה בכרכרה הזאת, מאסה בבחילה הגואה בה, בחושך, ומעל הכול - בחרדה שניצתה משום שלא ידעה היכן היא. “יכולת להציל אותו. מילה אחת ממך, והוא היה נותר בחיים.”

”כבוד הדוכס, אני חוששת שאתה מבולבל.“

”אני בטוח שאימך בוודאי היתה שמחה לאדרן שינהל את אחוזתה.“

”אין כל ספק שלא. הנה בטוח שאימי יודעת היטב כיצד היא מעוניינת לנהל את אחוזתה. מדוע שהרוזן גוטנברג המנוח ינהל אותה במקומה?“ מחשבה הבריקה בראשה. ”האם אתה רומז שהיה עליו להינשא לאימי? אולי לי?“

הכרכרה נעצרה באחת. ”אני חושש, כבוד הליידי, ששיחתנו תיאלץ להמתין. עסקי הפרטיים דוחקים בי.“

דלת הכרכרה נפתחה, והמולה סואנת פרצה פנימה עם משב אוויר שעיקצץ בגרונה. רואן ראתה ידיים, הרבה ידיים, חשופות ומוכתמות, מתנופפות מצד לצד, אוחזות בצורות משונות, ובשורשי הידיים כובעים, עקומים ומרופטים, וראשים חשופים עטורי שיער מדובלל ופרוע. משרת מיהר להניח מדרגות כדי לסייע לדוכס לרדת, וזה התעטף בגלימה שנחה לצידו על המושב ויצא. הדלת נטרקה, ורואן נותרה לבדה. קריאות האנשים עוד נשמעו היטב גם מבעד לדופנות הכרכרה.

”מר דוכס, יש לי משו להרות לך! מר אציל, סו אמצאה אכי טובה שראית! רק תראה מה יש לי בשבילך!“

רואן נותרה דוממת במקומה, ליבה הולם בחזה, ופניה לעבר הדלת הסגורה. האם להישאר בכרכרה? תהתה. היא הסיטה מעט את הווילון. כל האנשים, בבגדיהם הבלויים המוכתמים ועם פיסות המתכת המשונות שבידיהם, עמדו בגבם אליה ונשאו ידיהם וקולם לעבר מבנה עץ רעוע, שבו, כפי הנראה, עמד הדוכס וניהל את עסקיו.

האם להישאר בתוך קופסת העץ הזאת? הרחוב געש המון אדם,

כולם צועקים, כולם הולכים או רצים במהירות וברעש, ומעל לכול - אלף ואחת נקישות, גבוהות ועמוקות, רמות וצורמות, מהדהדות, מצטלצלות ומתנגנות כל אחת במנגינה משלה. כיצד תוכל? כיצד תוכל להישאר בתוך ארון הקבורה המצחין שעה שכל העולם כולו ממתין לה בחוץ? ! ידה נלחצה כנגד ידית הדלת, רגליה זינקו לתוך הרחוב, ושוליות הבוץ והטינופת שבו חיבקו את מגפיה. היא אחזה בחצאיתיה וצעדה קדימה. ניחוחות זרים הסתחררו בריאותיה, אלפי סימפוניות ניגנו באוזניה, וכל הדברים שלא ראתה מעולם משכו את מבטה מכאן לשם ושוב לכאן.

מישהו הבחין בה. אדם מן הקהל מולה הביט בה וטפח על שכם חברו. זה בתורו הסיט גם הוא את ראשו, וכשראה אותה נגע בכף האדם שלידו. תוך שתי פעימות לב כולם ראו אותה. היא צעדה לעברם, והם נעו כאיש אחד, יוצרים מעבר עבודה.

למבנה לא היו לא דלת ולא קיר. רואן מעולם לא ראתה מוסך בחייה, לכן יכלה לתאר זאת לעצמה רק כחדר גדול עשוי שלושה קירות עץ ונג. הכול היה בתנועה מתמדת: גלגלי שיניים בכל הגדלים שהסתובבו במהירויות שונות, צינורות מתכת ארוכים וקצרים, צרים ועבים, קפיצים שחרקו, שלל ידיות וזרועות מתכת שעלו וירדו, בוכנות ומכבשים - הכול זז ונקש ושרק.

"ליידי רואן! קול הדוכס נישא מעל המולת המכונות. היא הבחינה בו עומד לצד אחד השולחנות, לצידו שני אנשים נוספים, ועל השולחן משהו שזז. רואן התקרבה והביטה מקרוב. קופסת מתכת המחוברת לארבעה גלגלים מצידה אחד נעה במעגלים על גבי השולחן.

"כמה נפלא! קראה. "איך זה אפשרי?" היא הביטה בשקיקה

בשני הגברים לציידו של הדוכס, ואלה רק הביטו בה, ואז הביטו זה בזה ואז בדוכס. לבסוף פתח אחד מהם את פיו ואמר, "טוב, אז מה שעשינו -"

"אני חושב שזה מספיק," קטע אותו הדוכס. "גבירתי, את ואני נחזור כעת למקומנו." ובלי לומר מילה נוספת אחז בידה ומשך אותה הרחק מן השולחן, מעבר לקהל האנשים הדוממים ולעבר הכרכרה. הדלת נטרקה מאחוריהם, והרכב האיץ בסוסיו. היא הניחה שכבוד הדוכס נזף בה. היא ראתה אותו רוקע במקלו על רצפת הכרכרה, ראתה את פניו הזועפות כאשר נפרד ממנה לשלום בפתח ביתה, ואת פיו נפתח ונסגר בעוד עיניו מביטות בה. אבל היא לא שמעה מילה. באוזניה עדיין רעמו גלגלי שיניים ושריקות קיטור, ולנגד עיניה הקניט אותה מבוך צינורות נחושת ודחק בה למצוא את דרכה אל התשובה. איך זה אפשרי?

היא לא זכרה את כל שקרה אחר כך, את ארוחת הערב או את הרחצה באמבט, אבל בשעת לילה מאוחרת מצאה את עצמה ערה במיטתה. דבר-מה נקש בראשה, והבנה נגלתה לפניה, ברורה כאור יום. רואן מצאה את השאלה, שאלה שאפילו לא ידעה שכמהה לה, וכל עוד רגליה יכולות לשאת אותה היא תלך עד קצה העולם בחיפוש אחר כל התשובות האפשריות.

רואן רצה עם השק המקרקש בידיה, וקקופוניה של נקישות נישאה באוויר בעוצמה מתגברת ככל שהתקרבה לרחוב הראשי. הרוח נשבה ונשאה עימה ניחוחות נחושת ושמן מכונות, וסינרי עור בגדלים שונים הוצגו לראווה בדוכנים לצד מבחר נוצץ של מפתחות ברגים, גלגלי שיניים, קפיצים וצינורות, הכול במבחר גדלים ולמען

שימושים שונים ומגוונים. המרצפות היו בגדלים שונים, חלקן מרוקעות בפיסות מתכת, אחרות מוכתמות וסדקיהן מלאים בשברי מתכת זעירים. הרחוב שקק מכונאים, סוחרי כלים וחרשי מתכת. איש מהם לא נעץ בה מבט או טרח להביט לכיוונה, ולמה שיטריחו עצמם למראה נער רזה ומלוכלך? ! היה זה מראה נפוץ ברובע זה של העיר, ובזכותו יכלה לנוע בחופשיות.

רואן התעלמה מקריאות המוכרים ומהתמקחות המכונאים והתקדמה לעבר סמטת הבורג. ערימות חלקי מתכת חלודים ועקומים נחו לצד הדלתות. רואן ניגשה לאחת הדלתות. היא דפקה פעמיים, המתינה רגע, ואז נקשה שלוש פעמים נוספות. רעש של שרשרת מתכת נעה וחריקת מוטות ברזל נשמעו לפני שהדלת נפתחה כדי סדק צר, ועינו של אלאריק הביטה בה בחיוך.

”רק עוד רגע,” אמר. הדלת נסגרה, ולאחר סדרה ארוכה של צלילים מתכתיים נפתחה הדלת ורואן נכנסה.

”מנעול חדש?” שאלה, מביטה בנער הרזה הנועל את הדלת.

אלאריק חייך ובמבוכה ניסה ליישר את תלתליו הסוררים.

”לעולם אי אפשר להיות זהירים מדי,” אמר. ”זה מה שאני חושב שזה?” הוא הצביע לעבר השק בידיה של רואן.

”אני בהחלט מקווה שכן,” אמרה בחיוך.

השניים מיהרו לעבר השולחן היחיד בחדר, שולחן עבודה רחב מכוסה ניירות ושרטוטים ופיסות מתכת. רואן התירה את הקשר וסגרה את השק ובזהירות שפכה את תוכנו על שולחן. גלגלי שיניים זעירים, הגדול בהם בהיקף הזרת של רואן, ומברגים עדינים, נשפכו עליו בקרקוש נעים. אלאריק פתח את אחת ממגירות השולחן והוציא ממנה ציפור מתכת קטנה. הוא מייץ את הכלים השונים ואת

כל גלגלי השיניים הזעירים לפי גודלם בתנועות עדינות הסיר את כנפי הציפור ואז שניים מגלגלי השיניים.

”קח את מספר שש.” רואן הביטה בקפידה מעבר לכתפו.  
”השישי קטן מדי,” מילמל בחוסר ריכוז ובחר בגלגל השביעי ובגלגל התשיעי.

הכנסת החלקים למקומם החדש היתה עבודה עדינה יותר מהוצאתם, ואלאריקהתקשה לתמרן את המברג הקטן בידו. רואן פנתה בינתיים לכיוון החלון היחיד בחדר. כל דבר בחדר הזה היה יחיד: דלת אחת, מיטה אחת, שולחן אחד, כיסא אחד, ווילון אחד המכסה את החלון האחד. רואן הציצה בזהירות מבעד לווילון. הרחוב היה ריק, כל הדלתות סגורות, וכל התריסים מוגפים או מכוסים וילון. מכונאים קנאים מאוד לסודות המקצוע, ובעיקר להמצאותיהם האישיות. אפילו אלאריק לא היה מראה את עבודתו לאיש, אבל רואן סיפקה לו חלקים שכל האחרים לא יכלו להשיג. לא בלי עזרת אחד האצילים.

דלת במורד הרחוב נפתחה בקול, ושניים מעדו לעבר המרצפות, מקללים וצועקים. רואן זיהתה אותם. היא היתה מיודדת עם רוב המכונאים באזור ולעיתים קרובות חלקה עימם מאפים גנובים מהמטבח למעלה. הם בתמורה חלקו איתה את השמן המר שהסריח את נשימתם. הנמוך מבין השניים היה גארן. היו שמועות שהוא עובד על מכונה בדמות אדם. הוא אהב במיוחד את טעם השמן, וחולצתו היתה מוכתמת תמיד. הדמות האחרת על המרצפות, שכבר התרוממה במהירות על רגליה, היתה דאריקה. היא היתה גבוהה וגדולה. אנשים ראו אותה סוחבת צינורות מתכת גדולים. תהיה המכונה שלה אשר תהיה, היא דרשה הרבה מאוד כוח רק



לשם תחזוקה ותפעולה. כל המכונאים היו רזים, אבל לא דאריקה. מעט הבשר שהיה על עצמותיה תפח לכדי שרירים מובחנים. היא לא היתה גדולה כמו כורי הנחושת למטה, אבל היא היתה גדולה יחסית למכונאית. דאריקה התכופפה לעבר גארן והושיטה יד לקחת ממנו את הפחית הגדולה שאחז.

“זה מספיק בשבילך, גארן,” אמרה.

אבל גארן התנער ממנה וקם על רגליו הרועדות.

“את לא יודעעעת כלום!” צעק, מנסה להזדקף. “כשהאטסילים

יראו ת'אמצאה שלי, אתם כוולכם תראו!”

דאריקה התקרבה אליו באיטיות, זרועותיה מושטות לפנים כאילו כדי לתפוס את גארן לפני שייפול.

“עופי ממני, חת'כת ראש פח!” צעק גארן והטיח לעברה את

הפחית, וזו החטיאה את מטרתה וקירקשה ברעש על המרצפות.

רואן הבחינה בעיניים נוספות מציצות מבעד לחרכי תריסים

ווילונות. כולם ידעו כבר איך זה ייגמר, אבל הבידור היה טוב תמיד

למרות היותו צפוי. גארן שלף כעת את סכינו, וכפות ידיה של

דאריקה נקפצו לאגרופים, והיא השתופפה לתוך כתפיה.

“אל תעשה שטויות, גארן,” ניסתה דאריקה להזהירו. היא שברה

יותר אפים ושיניים משהיתה רוצה להודות, וכולם כבר ידעו שמוטב

שלא להכעיס אותה.

“אני אראה לך מה זה שטויות! תתכוני לאכול ת'מילים שלך, ראש

פח! אני אוכיח לך את הפער בינינו!”

הסכין הונפה בתנועה מהירה, ודאריקה נסוגה לאחור, אך לא היה

בכך צורך. היה רגע של שקט, ואז היתה צרחתו של גארן הצליל

היחיד. הוא אחז בכף ידו המדממת, מתנשף ומתנשם, מתכופף ואז

מזדקף ואז מתפתל. הוא ניסה לשלוט בקולו שלו והשתמש בידו הבריאה כדי להוציא משהו מכיסו. הוא החזיק שוב בידו הפצועה, מקלל בשצף, ואז פרש את אצבעותיו אל מול פניה של דאריקה, מחייך בכוח מבעד לשיניים חשוקות.

“רואה?!” צעק.

רואן ראתה. זרת הנחושת הזדקרה בזווית לא טבעית מהחתך הטרי, מהמקום שהזרת האמיתית היתה בו עד לפני רגע והדם. היה הרבה ממנו. רואן נשמה עמוק וניסתה להתעלם מהסחרחורת שנתקפה.

“קרה משהו?” שאל אלאריק, עדיין עובד על המצאתו, אך ראשו מופנה לעברה.

“רק גארן ודאריקה שוב, אבל הפעם הוא הוריד לעצמו אצבע.”

“הוא מה?” אלאריק הניח את כליו והביט מעבר לכתפה לעבר הרחוב.

דאריקה נאנחה וניגשה להרים את הפחית. עדיין נשאר בה קצת משקה, והיה חבל לבזבז אפילו טיפה ממנו. בעודה לוגמת ניגשה לאחת הדלתות הסמוכות ודפקה בכוח.

“דוקטור!”

פניו של גארן שבו וקדרו. “אין בו צורך! ההמצאה שלי עובדת!” הוא פיתל אצבעותיו כדי להוכיח את טענתו, אך זרת הנחושת רק נפלה ממקומה, ונקישתה הקלה במרצפות הידהדה ברחבי הסמטה. הדוקטור יצא מביתו, שערו החום מסורק כלאחר יד וחולצתו נקייה. הוא לא היה רזה כשאר המכונאים, רופאים תמיד אוכלים טוב יותר מכל האחרים. הוא העיף מבט זריז סביב, על גארן הרועד בזעף, על דאריקה השותה בשתיקה, ואז על המרצפות המוכתמות. הוא ניגש והרים במהירות את שתי הזרתות, אוחז אחת בכל יד.

“איזו מהן תרצה?” שאל ברוגע.

דממה. גארן נאבק לבלוע את כבודו ולבסוף החווה בראשו לעבר הזרת האמיתית, והדוקטור הזמין אותו בחיוך לתוך מרפאתו. הדלת נסגרה אחריהם, דאריקה נעלמה גם היא, והרחוב שוב היה שומם והעיניים הסקרניות נעלמו.

אלאריק ורואן הסיטו גם הם את הווילון ופנו כאיש אחד מן החלון. אלאריק התיישב אל שולחנו והמשיך להעסיק עצמו במכניקת הכנפיים. רואן התיישבה על המיטה ושיננה בראשה את פרטי האירוע כדי שתוכל להעביר ניתוח מדויק ככל האפשר לאימה הדוכסית. גארן עבד עבור המוסך של אקהים, ולמרות מזגו הרע היה המכונאי הטוב ביותר במוסך. כעת, משאקהים איבד את המכונאי הטוב ביותר שלו, כיצד יתנהל מול האציל המממן אותו? האם אקהים יבקש מימון נוסף או שמא ישכור מכונאי חסר ניסיון? “אה...” אלאריק בהה פעור פה בציפור המכנית שמולו ובאיטיות סובב את המפתח בגבה. גלגלי שיניים וקפיצים נעו לראשונה בהרמוניה, פיסות מתכת זעירות נעו בתיאום זו עם זו, ושני ראשים הביטו מעלה בחיוך, עוקבים במבטם בחיים הקטנים המרפרפים סביב בחלל החדר.

עליית הגג קרסה או, נכון יותר, הקיר הצפוני נכנע לפגעי הזמן, ובמקום לתמוך ברואן, שנפלה כנגדו, הוא שאב השראה מתנועתה והזמין אותה למפגש עם הקרקע תחתם. פיסות אבן ישנות, מוטות מתכת, לוחות עץ מן הרצפה ורואן - כולם נשאבו מטה בערבוביה, והאדמה חבטה בהם ובלעה את כל שהיו. הכאב שטף אותה בגלים. כאשר הגיע יכלה לשמוע קולות, צעקות, אנשים קוראים זה לזה וכפי הנראה קוראים גם לה. היא ניסתה

לפקוח את עיניה, או שמא הן כבר היו פקוחות? היא לא ידעה.  
לא עלה בידה לפענח דבר כאשר הדם שָׁבַה ניסה לפעום את דרכו  
החוצה ועצמותיה ניסו להימלט מתוך הבשר המרוטש הכולא אותן.  
היא רצתה לצרות. ניסתה לצרוח, לבכות, לברוח. חיפשה דרך  
להימלט. אך זרועותיה ורגליה אבדו, והחושך לא הרפה ממנה.  
רואן לא יכלה לעשות דבר מלבד להמתין לקולות שימצאו אותה,  
להמתין לאיבריה שיחזרו אליה, להמתין לכאב שימאס בה.

היא התנשמה בכבודות, מספיגה את המצעים בזיעתה. חדר השינה  
היה מואר היטב בזכות קרני ירח אחדות. מדהים כמה אפשר  
לראות אחרי שנמנעים מאור שמש במשך כמה ימים. צחנה כבדה  
רבצה בחדר, וזבובים סעדו את ליבם בטינופת שלרגלי מיטתה.  
כלוב צלעותיה בלט בבירור מבעד לעורה הדק המתוח ונע לקצב  
נשימותיה. היא שאפה דרך פיה בלבד, כמובן.  
רואן רצתה לברוח. רצתה לקום מהמיטה ולרוץ עד קצה העולם.  
צללי החדר נמתחו למלוא אורכם ועיקמו אפם לעברה. "טינופת, א"  
הם התלחששו ביניהם. "היא אינה אצילה, אינה ראויה עוד לכינוי  
'אנושית', לעגו. היא שנאה את העלבונות, אבל פחדה מהרגע  
שייפסקו, ורואן לא תהיה עוד על הגבול שבין סיוט למציאות.  
כאשר ישתקו, זיכרונות יבעבעו מעלה מתוכה, והאמת שהטביעה  
בסיוטיה תושיט ידיים רקובות לעברה.  
"ראו כמה היא פוחדת, מטנפת את עצמה מרוב אימה. אף אחד לא  
יבוא. הם מחכים שתמותי."  
היא הקשיבה להם, אינה מעיזה לזוז, שוכבת על גבה, ממתינה  
לנצח שיסתיים.

דפיקה.

“הע - העלמה רואן?”

היא ניסתה לשקוע בחזרה לסיוטיה.

הדלת חרקה, ואור עששית בהיר וחם זרם פנימה. “העלמה? הבאתי

לך כוס מים ו –”

צעדים. רואן עצמה עיניה, מנסה לצלול לתוך מצעיה הספוגים

בזיעה, מעבר לצחנת הצואה בחדר, מעבר לכאבים שהתדפקו על

דלתה. היא ניסתה להיזכר בכאב לפרטי פרטים, ניסתה לשרטט

אותו בראשה, ניסתה להיזכר בטעמו.

המציאות נגעה קלות בכתפה.

“אל תיגע בי!”

הפחד משך אותה לתנוחת ישיבה, ובן רגע ידעה הכול מחדש.

ידעה אור עששית מסנוור ומדי משרתת. ידעה רעב שאוכל את דרכו

לעבר גבה, וידעה גוף דביק מזיעה וטינופת על מצעיה והרצפה לצד

מיטתה. ידעה כאב חד נושך וצורב ברגליה וידעה עור חם מדלקת,

נפוח ואדום ומתוח, ותחבושות פריכות ספוגות מוגלה ודם יבש

ודם טרי.

אך על אף כל אלה, ואף שהושיטה ידיה לעברן שוב ושוב, רואן

לא ידעה היכן רגליה. כפות ידיה סטרו לסדינים שמעבר לברכיה

כמצפות למצוא רגל או שתיים מסתרות בין קפלי הבד. בחילה

טיפסה בתוכה, והמיטה והחדר נעו מעדנות מצד לצד. היא לפתה

את המציאות המפוחדת לצידה בידיים חזקות לשעבר.

“תחזירי אותן.”

היא רעדה, ניסתה לסגת חזרה לעבר הדלת שממנה באה.

“תחזירי לי את הרגליים שלי!” נהמה בקול לא לה.

”העלמה רואן, את... את שברת אותן, ו... אני אקרא לדוכסית, היא  
”-

זיכרון. רגליים לבנות ויפות עשויות חרסינה. שבירות. הרבה  
צרחות.

”אני רוצה את הרגליים שלי. אני רוצה רגליים בשר ודם. רגליים  
שלא נשברות. רגליים לרוץ איתן, ללכת בהן לאן שאני רוצה,  
רגליים שלי. שלי!”

היד נרפתה, והמציאות חמקה ממנה והלאה. רואן נפלה, נשאבה  
לתהום תחתיה. רגליים לבנות חיכו לה שם. רגליים קרות, מתות,  
שקרניות. הן נצמדו לפציעה הפתוחים וניסו לשתות את דמה,  
ניסו להיות אמיתיות, אבל הדם רק זלג והחליק על גבי החרסינה  
וצרב בה נתיבים שחורים. בכל זאת הן ניסו לשאת אותה, התעקשו  
למלא תפקיד שלא נועד להן, נעו תחתיה בעקשנות לכיוון שחשבו  
שרצתה ללכת בו. הן הכאיבו לה. היא שנאה אותן. אמא שלה היתה  
שם. מחייכת. זרועות חרסינה לבנות מעורסלות בחיקה, מחובקות,  
ממתונות לתורן שיגיע.

”האין הן יפות?” חייך החושך ונשך ברגליים הלבנות. סדקים  
נפערו בהן, והחרסינה נכנעה, קרסה והתפרקה ומשכה את רואן  
איתה לעבר שברים חדים וכאב וצרחות ודם.

בוקר. קרני שמש ליטפו את פניה, ורואן פקחה זוג עיניים. היא  
פיהקה והושיטה יד לסגור את הווילון. כמה גיליונות נייר גדולים  
רישרשו זה כנגד זה בעודם מחליקים מן השמיכה אל הרצפה. היא  
קיללה חרש והתרוממה לשיבה. אלף פעם כבר הזכירה לעצמה  
לסדר את הגיליונות לפני שהיא הולכת לישון, ואלף פעם ניסתה

לשרטט רק עוד חלק אחד לפני שעיניה ייעצמו. היא ערמה וגילגלה את הגיליונות הפזורים, הניחה אותם על השידה והתכופפה להרים את רגליה ממקומן לצד המיטה. לפחות את רגליה היא זכרה להסיר בטרם נרדמה. היא החליקה את הגדמים לתוך השקעים המרופדים והתרוממה לעמידה. כיפות המתכת על רגליה התחברו למחטים הדקות שבתוך השוקיים המכניות, וצמד נקישות חבק את ברכיה. היא עמדה על רגל אחת, סובבה את כף רגלה באוויר, ואז חזרה על התהליך עם רגלה השנייה. קרסולה השמאלי חרק מעט. היא שלפה פחית שמן מהשידה והזליפה טיפות אחדות עד שהחריקה נדמה. רואן התמתחה, שטפה את פניה, אספה את שערה, לבשה חולצה כותנה ומכנסי ברך, אספה את גלילי הנייר ויצאה מחדרה. היא טופפה במורד המדרגות, דילגה לעבר המטבח, עמדה במקומה כאשר אספה כמה מאפים טריים, ואז רצה לאורך אולם הכניסה, מבעד לדלת המרתף ובמורד המדרגות. צרחות מילאו את חלל המרתף הגדול והמואר. היא מיהרה לפינת העבודה שלה, סמוך למדרגות, וסידרה את הגיליונות בסדר הרצוי לה. על השולחן המתינו לה החלקים שביקשה אתמול. הצרחות הפכו ליבבות, ורואן הביטה לאחור, לעבר הווילונות הלבנים שתחמו את אזור העבודה של הדוקטור. הוא לא קרא לה. היא פנתה חזרה לשולחנה והתחילה לעבוד, מניחה את החלקים החדשים על גבי השרטוט האחרון. כעת יש לה הכול. היא פתחה כמה מגירות, שלפה כלי עבודה וחלקים נוספים והסירה כיסוי בד מהקצה הרחוק של השולחן. שלד מתכתי של רגל מכנית שכב ערום והמתין למגע ידיה. הכול נדם כאשר עסקה במלאכתה. הצלילים היחידים מצידה

היו נקישות המתכת, ומצד הדוקטור - דפיקות על הדלת ותחקור מטופלים. הזמן נמדד לפי רטינות בטנה והרגל הקורמת עור וגידים לנגד עיניה. היא הושיטה יד למאפה, הידקה ברגים והרכיבה קפיצים. רטינה נוספת, היא לעסה עוד מאפה בהיסח דעת ובחרה בגלגלי השיניים הנכונים. כך פעלה ברצף: מאפה, מברג, קפיץ, מאפה, גלגל שיניים, אום, מוט, מברג, מאפה, שולחן. שולחן? רואן הרימה את מבטה, מאשרת בעיניה את מה שאצבעותיה כבר אמרו לה. פירורים ספורים נחו במקום שבו עד לפני רגע היתה ארוחת הבוקר שלה. היא לעסה באיטיות את מה שנותר בפיה, מביטה על הרגל מולה ומהרהרת. ללכת למטבח עכשיו? הרגל כמעט גמורה, והכנת הרגל השנייה תימשך חצי מזמן ההכנה של קודמתה. היא הידקה את הבורג האחרון, קמה והתמתחה וניגשה לעבר המדרגות, מחשבת את כמות האוכל שתביא עבור הרגל השנייה.

”בואי.”

היא נעצרה על המדרגה הראשונה. הדוקטור קרא לה. רואן בלעה בחשש, מקווה שלא תאבד את תוכן קיבתה. היא נשמה עמוק, אספה דף נייר, סרט מדידה ומקל פחם ופסעה מבעד לווילון. היה זה עולם אחר, בחצי הזה של המרתף. אומנם גם כאן היו הקירות עמוסים שרטוטים, אך בזאת נגמר הדמיון. חלקי גוף, פנים, איברים פנימיים ועוד - כולם פשוטי עור, חשופים ומדממים על הנייר מול העין הבוחנת. על המדפים, צנצנות רבות הכילו חלקי גוף פגומים שנאלצו להיקטע: אצבעות רקובות, עיניים קרועות, שיניים שבורות, אפים, רגליים וידיים - כולם צפים בנוזל שקוף. הדוקטור הוציא מדי פעם איבר כזה או אחר, בחן אותו לעומק, שירטט אותו מחדש והוסיף הערות בכתב יד נקי ומסודר, בעודו דוקר בפיסת



הבשר שמולו, חותך ומקלף אותה.  
מול שולחן העבודה שלו היו מיטות המטופלים והדלת המובילה  
לאחת הסמטאות האחוריות ברובע הסמוך. מכונאים, כורים,  
סוחרים ועוד - כולם באו אל הדוקטור, שיכרות את הרגל שנשברה  
והחלה להקיב, שיוציא את העובר שמת ברחם אימו, שיעקור את  
השן הכואבת. לעיתים, אם הפציעה היתה קשה והמטופל היה נגרר  
על ידי חבריו, היה הדוקטור משכיב את האדם על אחת המיטות  
ותופר את איבריו בחזרה למקומם. דם היה תמיד, ולעיתים קרובות  
היו צרחות. כשהרעש היה חזק מדי, היתה רואן יוצאת לבדוק את  
אחד המודלים, מרכיבה זוג רגליים, מטפסת במעלה המדרגות  
ובמורדן, מדלגת, מקפצת, רצה ועומדת על קצות האצבעות, ואז על  
רגל אחת, ואז על השנייה, ורושמת הערות במחברת שלה. עד אשר  
היה הדוקטור קורא לה לשוב, כפי שעשה כעת.  
על המיטה שכב גבר גדול, גובהו שני מטרים לפחות, פניו חיוורות,  
עיניו גדולות, ראשו קטן. כורה מתכת. כפי הנראה, לא יותר מבן  
חמש-עשרה. דם טרי נספג בסדינים במקום שעד לפני דקות אחדות  
היתה רגלו השמאלית. הרגל עצמה נחה על שולחנו של הדוקטור  
בעודו משרטט במחברתו את השבר הפתוח. רואן הרגישה את  
קיבתה זעה באי-נוחות. יתיכן שתוותר על ארוחת הצהריים. היא  
נשמה עמוק וניגשה לעבודה, נחושה לחזור במהרה לצידו השני של  
הווילון.  
היא מדדה את אורך הרגל הבריאה, את אורך השוק, אורך הירך,  
כף הרגל, עובי הקרסול ועובי הברך. כל המספרים נרשמו במהרה.  
עבורו תצטרך סגסוגת חזקה במיוחד, משהו יציב שלא נשבר  
בקלות.

”זה ייקח הרבה זמן?”

רק כעת הבחינה רואן במנהל העבודה. אדם נמוך, גבוה מרואן רק בראש, בגדיו מאובקים ומרופטים, אך מכופתרים היטב.

”שבוע, ” אמרה, מסיימת את רשימותיה ופונה לעבר הווילון.

”שבוע ? ! הרכבת למכרה יוצאת בעוד שבע-עשרה דקות !”

”הכנת הסגסוגת לוקחת זמן, אני לא יכו -”

”תבריגי עליו כמה מקלות, הוא לא צריך יותר מזה. אני רואה שיש

לך הרבה שם מאחורה.” הוא הצביע לעבר אזור העבודה מבעד

לווילון שרואן פתחה.

”אף אחד מהם אפילו לא בגודל המתאים !”

”אז שיצלע, העיקר שיעמוד ויזוז !”

”אם אתה רוצה תירוץ עלוב לרגל, תכין אחד בעצמך ! אני לא

אשפיל את -”

”יש לי פתרון.”

השניים פנו לעבר הדוקטור. הוא סגר את מחברתו. הרגל השבורה

כבר צפה מולו בתוך צנצנת חדשה, ובסמרטוט לח הוא ניקה את

הדם משולחנו.

”מר שולץ, כמה עובדים פצועים יש לך במחלקה?”

”עשרים ושבעה, אנחנו בפיגור ובקושי מכסים את עלויות המכרה.”

”אכן מצער ביותר, אך מה דעתך על הנחה גדולה עבור עשרים

וחמישה מהם?”

רואן יצאה. לא היה בה עוד צורך. היא שמעה אותם מתמקחים על

גילאים ועל חוסן גופני וידעה שבקרוב תצטרך לבנות רגליים רבות.

היא השליכה את הנייר לפח והתיישרה לעבוד, מתרכזת בבניית הרגל

השנייה כדי להסיח את דעתה מהבחילה שטיפסה במעלה גרונה.

רואן התיישבה ונשענה כנגד הקיר, מביטה על רגליה כלא מאמינה. היא קפצה גרם מדרגות שלם בבת אחת. היא בחנה את הרגליים החדשות מקרוב, מחפשת סדקים או ברגים רופפים. כל חלק נח בשלווה במקומו. צחוק התגנב אל שפתיה, והיא מיהרה לכתוב את הממצאים במחברתה, רצתה למהר ולבחון את גבולות היכולת של הרגליים החדשות האלה, אך לא נותרו גרמי מדרגות לטפס. היא תצטרך לרדת ולטפס שוב ואולי תוכל למצוא מקום בחוץ לבחון בו את רגליה. כדאי שתשאל את הדוקטור אם הוא מכיר מקום שכזה. - בבקשה.

אם תעמוד מחוץ לדלת הכניסה ותקפוץ, תהתה, האם תגיע לגובה קומה אחת או שתיים? רגליה החדשות קיפצו במקום בהתרגשות, משתוקקות ללמוד עוד על עצמן.

”בבקשה!”

רואן עצרה. דממה. מי דיבר? בקומה הרביעית היו רק חדר אחד ודלת אחת, וזו נעצה מבט בגבה של רואן. היא מעולם לא טיפסה עד כאן, מכיוון שעד היום תמיד היתה חלשה מדי. טיפוס במדרגות תמיד עייף אותה, ובהתחלה בקושי יכלה לטפס קומה אחת מבלי להתנשף. רק לאחרונה הצליחה לטפס עד הקומה השלישית. היא אפילו לא ציפתה לטפס עד הקומה הרביעית והאחרונה היום, אבל רצתה לבחון את רגליה בקפיצה, והן נשאו אותה עד לכאן. רואן פתחה את הדלת. עליית גג, חלון יחיד. אפלולית, צללים מגובבים בפינות, וקרני שמש אחדות משחקות בוילון החלון הפתוח. היא נכנסה.

”בבקשה...”

ראשה פנה, והיא אימצה את עיניה. צורה בצללים גיבשה צבעים

ופרטים. גארן. פניו חיוורות, נשימותיו מאומצות, רדודות.

“רואן?”

ראשו נטה לצד. גארן ישב מאחורי ארון עץ שהסתיר את כל גופו, למעט הראש. הארון נח על שולחן.

“הדלתות. בבקשה. תוציאי את זה...” עיניו בהו באוויר הריק,

מחפשות משהו שלא היה שם.

משהו רע הזדחל תחת עורה של רואן, משהו שהיה שם כל הזמן

ועכשיו קשר את קיבתה והתגנב לגרונה. היא פתחה את דלתות

הארון. הריח סתם את נחיריה ודחף עצמו לתוך קנה הנשימה.

דמעות קרעו את דרכן החוצה מתוך עיניה, והיא פערה את פיה

בניסיון להקיא את האוויר מתוכה. הקשרים בקיבתה לפתו את

שריריה וגזלו את הכוח מידיה ומרגליה. הרצפה היתה קרובה מדי.

היא צריכה אוויר. היא חייבת להקיא אותו מתוכה. היא צריכה

לנשום. הקשר דחף את עצמו למעלה כנגד האגרוף שהתערסל בתוך

קנה הנשימה שלה. הקשר היה אלים יותר, ותערובת של מיצי קיבה

ושל שאריות בשר, ירקות ומאפים מעוכלים למחצה זינקה מתוך

פיה, בורחת כאילו השטן שוכן בה.

היא נשמה עמוק נשימות חמוצות ושורפות של אוויר קר מדי.

עכברוש זינק מן השולחן אל הרצפה וכירסם את מה שהיה עד לפני

שעות אחדות ארוחת צהריים טובה. רואן קמה, רגליה מעגנות

אותה בקרקע הנעה תחתיה. היא ניגבה את הדמעות מעיניה והביטה

בארון. היא סתמה את אפה. אחת מדגימות הבשר של הדוקטור.

אדום וירוק וסגול וכחול וחום. גיבוב רמות שונות של רקב. על

פי רוב שמר אותם הדוקטור בצנצנות, צפים בנוזל שימור שקוף.

למה לשמור את הדגימה הזאת בארון עץ? ולמה לקשור את הבשר

בחוטמים ובצינורות? החוטמים נמתחו מן הקירות, תולים את דוגמית  
הבשר מרחפת באוויר, מחוברת רק לתקרת הארון. הצינורות בקעו  
מהקיר האחורי של הארון, עברו דרך הבשר וחזרה ודרך דופן  
הארון. על רצפת העץ היו גללי מכרסמים.  
"תרכיבי..."

ראשו של גארן היה קרוב. האם לא ישב עד לפני רגע מאחורי  
הארון? למה הוא עומד כל כך צמוד אליה פתאום, ראשו כמעט  
מונח על...

שתי אמיתות התנגשו בתוכה, אחת מהן בלתי אפשרית. בתוך  
הדממה פעמו שני לבבות: האחד בתוכה, והשני בתוך... כעת היא  
ראתה אותו, קבור בתוך הרקב, אבל עדיין...  
"תרכיבי אותי... בבקשה..." דמעה זלגה מעינו. דמעה עייפה,  
תשושה.

מה הוא חיפש באוויר הריק? לא היה שם דבר. רגליה נסוגו לאחור.  
רגליה רצו להתרחק. גבה נתקל בקיר. היא חשבה שהחדר גדול  
יותר. מאחוריה היה ארון פתוח לרווחה שפתח עגול בחלקו העליון.  
הוא במידה שלה. הוא היה ריק.

רגליה רצו. היא צריכה לצאת מחדר. היא נפלה והשליכה את עצמה  
במורד המדרגות, התנגשה בקירות וברצפה. היא צריכה לצאת  
מהאולם הגדול. הקירות סגרו עליה.  
"רואן?"

רצפת השיש תפסה אותה. צעדים נשמעו עולים מן המרתף. קומי.  
קומי קומי קומי קומי קומי קומי! ידיה קרעו את האוויר וסטרו לשיש  
ודחפו אותה לעמידה לריצה היא צריכה לצאת אחרת הוא ישים  
אותה ב- הדלתות הכפולות שעטו לעברה, והיא פרצה דרכן, נואשת

לצאת החוצה, החוצה, לצאת מתוך כל חלל סגור חדרים בית רחוב  
עיר היא לא תיתן שישימו אותה בתוך ! קולו של הדוקטור ננעץ  
בגבה, ניסה ללפות את רגליה, אבל הן רצו מהר מדי, בועטות חזק  
מדי בריצוף הלבן ומיירטות את עצמן לעבר הרחוק והחוץ והפתוח  
וחוטפות את רואן איתן.

## חגית טגפאו

### שאריות

בקונדום הקרוע יש שאריות של אנשים  
שלא הספיקו לחיות ואז למות.

### קלצ'ניקוב

והיא כל כך קרובה לנשק ת'שיגעון  
והרופאים כאלה יפים  
מקושטים באקדחים  
כדורים כדורים  
הם יורים  
מבלי לפגוע במטרה  
כמו קלצ'ניקוב שאיבד שליטה  
מיתה.

### פּוּס

תמיד רצית שאציל אותך מעצמך  
חיית גוזזת ציפורנייך ובוהה בי במבט ריק

בימים סוערים היית מתכסה בחיבוקים שלי  
ממלמלת שיר הרס שפעם שמעת  
היית חוזרת הביתה כגווייה מהלכת  
ידענו שזה הסוף  
פוס שנייה למחשבות  
פוס לאהבה שלי אלייך  
פוקי פוס לסיפוק  
פוקי פוס לאומללות.

### צנזורה

המוח שלי בוגד בי איתך כל לילה  
הוא מפשיט אותך בשנייה  
מכניס אותך אליו, עמוק  
המוח שלי עושה צנזורה  
מה לזכור ומה לשכוח  
מקשט את הכיעור שלך  
נסחף עם הזרמים שלך  
נותן לך לגמור  
ומחסל עצמו  
כמו שאהיד  
שכמה לשבעים ושתיים בתולות.



## התפרקות

צעקות יכולות לעבור מעלי  
לחשופים, מבטים  
רכילויות של אנשים, נשים  
פיתחתי עור של פיל עם השנים  
אבל מספיק שיר אחד  
שיגרום לי לבכות כמו ילד  
וזה מזכיר לי אותך  
ואני במשרד הגדול לבד  
מתפרקת משיר שמתנגן ביוטיוב  
מראה מחוספס  
כאילו שום דבר לא נוגע בי  
מעטפת מושלמת  
של קשיחות מהודרת  
אהבתי אותך, אולי עדיין.

## לועסת

זה יושב עלייך טוב  
המשבצת  
זה לא כזה מפלצת  
כמו שאת חושבת  
תזוזי קצת ימינה

טיפה שמאלה  
עוד שנייה ואת נכנסת  
נו מה נהיית כזו מבאסת  
לועסת  
בואי נשמע אותך כועסת.

### עש לילה

הרוק שלך נגוע בשאריות של שקרים  
הלשון המטורפת שלך נלחמת בשלי  
והודרת אלי במתיקות מוסווית  
הפרפרים בבטן לאט-לאט  
הופכים לעשי לילה  
כמהים לטיפת אור

### קור

את מתכסה ברגשות שלי  
עוטפת עצמך היטב  
ואני  
ערומה.

## קליפה

אני לא רק הקליפה  
אני הרבה מעבר  
לחום שוקולד לזהט  
אני לא עמוד חולף  
בקטלוג הזיונים שלך  
לא נבראתי כדי  
לספק לך את הפנטזיה  
של הגבר השחור שיש לו זין ענק.

## סקטים

אין דבר כזה אין  
יש הכול מהכול  
אבא יאלתר לך גיטרה מעץ וכמה חוטים  
אמא תאלתר לך חולצת הייק שמצאה בשוק  
לא חייב סקייטבורד לחוג, אפשר סקטים  
גם איתם את גולשת מהר  
לתוך החיים  
למדת לאלתר אושר  
ועכשיו  
תאלתרי את החיים.

## תפוח

אתמול ראיתי איש זקן אוכל תפוח ירוק  
הוא נגס בו בחוזקה  
בזמן שהשיניים שלי לא העזו להתקרב לאוכל שהוא לא רך  
הן רגישות  
כמעט כמוך  
נשברות בקלילות מבפנים  
אתמול ראיתי איש זקן אוכל תפוח ירוק  
הוא ישב עם הנכד שלו וצחק מבדיחה שהוא סיפר  
רק שלא ייחנק  
אתמול ראיתי איש זקן אוכל תפוח ירוק  
הרעשים של הנגיסות שלו  
הזכירו לי את ההודעות הקטועות שלנו  
אתמול ראיתי איש זקן אוכל תפוח ירוק.

## רעש

בתי חולים  
מסדרון ארוך שלא נגמר  
תגידי להם שהכול טוב  
אפילו שלא  
הרעל חודר לי עמוק לוורידים  
מוחק את רעש החולים

אני אוהבת רעש  
מי כמוך יודעת  
רעש זה תמיד טוב  
סימן לחיות  
הזיכרונות נמחקים בקצב מהיר  
כמו רכבת שאיבדה את הבלמים  
עוד כמה שניות  
אהיה קבורה בארון מעופש  
כזה מטופש  
שלוש  
שתיים  
אחת  
שקט.

### דיסק שרוט

אני דיסק שרוט משני הכיוונים  
אני מוזיקה שחורה עם נגיעות לבן  
הכונן מקיא אותי לעולם  
הלבן לא תמיד מצליח לעכל  
אני סודוקו ללא תשובה  
אני דיסק שרוט משני הכיוונים  
אני מילים קטועות  
ממולמלות

המסרבות  
להתאחות.

### חתול שחור

הפסקתי לירוק כשרואָה חתול שחור  
מקסימום זורקת לו חתיכה של נקניק  
הוא בטח רעב  
הוא התרגל לחיות בקופסה של פח  
הוא מצליח לזהות זבל ממרחקים  
עוד לפני היריקה  
הוא איבד חברים שכבר ראו תשע נשמות  
הוא לא מתרגש יותר מדי  
חושף שיניים חדות  
ונושף הכי חזק שרק יכול  
לתחזק את האימה שהוא מטיל  
הפסקתי לירוק חתול שחור.

### עיר האלוהים

אנשים, נשים רצים לאורך החוף  
משאירים שובל של ניחותות זיעה  
אני ואת מרימות לחיים

עם אותה בירה קרה נוטפת  
את  
חושפת לשון וצוחקת  
אישה תמהונית בוהה בנו  
עיניה פעורות כמו העיר  
עיר האלוהים  
או עיר שאין בה אלוהים  
בולעת אנשים, נשים  
ומקיאה אותם החוצה  
מבלי לשבוע.

## שישה פרקים של סיפור קצר

### פרק 1

לכי תסבירי להם שהתאבדות זה לא רצח. שיחררתי את חגורת המושב וסידרתי את חולצת המדים. יובל כיבה את המוזיקה והחנה את האוטו. פתחתי את הדלת ושלחתי רגל אחת החוצה. "סתיו, חכי שנייה," עצר אותי. הסתכלתי עליו בשאלה. "אני צריך שתביאי לי את הנשק לפני שאת נכנסת." הרגשתי איך העיניים שלי מצטמצמות לכדי היעלמות. "זה פשוט הנוהל," הסביר יובל. "נוהל זה נוהל," אמרתי ושיחררתי את הנשק מהחגורה. הוא לקח ממני את האקדח ותחב אותו לתא הכפפות. יצאתי מהאוטו וניערתי את המדים עם היד. נכנסנו לתחנת משטרה, ויובל הצביע לכיוון חדר החקירות. "את הולכת ישר, שמאלה, ואז דלת שנייה." הינהנתי לחיוב והתחלתי ללכת לכיוון, חולפת על פני חדרים אפלוליים. בספסל צדדי ישבו שני נערים ושוטרת שהשגיחה עליהם. עמדתי מול דלת החקירות והתלבטתי אם להקיש או פשוט לפתוח. לבסוף פתחתי את הדלת לאט. החוקר ישב מול שולחן משרדי קטן. הוא הרים את מבטו ושאל, "סתיו?" "כן," יצא ממני קול חלש. בואי ב'קשה, כנסי," אמר. נכנסתי וסגרתי אחרי את הדלת, התיישבתי על הכיסא מולו ובחנתי אותו. הוא היה לבוש ג'ינס וחולצת טריקו פשוטה. הוא לקח שלוק מהקפה לידו ושאל בקול עמוק שלא היה מבייש שדרן רדיו ותיק, "אז מה שלומך, סתיו?" הוא פתח מחברת יומן וקישקש כמה דברים.



"בסדר, עניתי. "יופי, אני שמח, את יודעת למה את פה, סתיו?"  
בהיתי בתמונה מאחוריו ועניתי, "לא ממש." הוא קירב את כיסאו  
טיפה קדימה. "אז בואי אני אגיד לך. קודם כול אני שי, חוקר ראשי.  
בעקבות המוות של ענת כל מי שהיה קרוב אליה נחקר." "אוקי,"  
אמרתי. "מה היתה הקרבה ביניכם?" ירה. ניסיתי למחוק את  
הפרצוף החייכן שלה שקפץ לי לראש. "היא היתה חברה טובה,  
עניתי. "מה זה טובה?" שאל. "חברה מהעבודה," אמרתי. הוא  
הוסיף כמה דברים ליומן ואמר, "אני אשאל את זה ישר ולעניין,  
הייתם זוג?" הדם החל לבעבע בתוכי. "לא," אמרתי. "את לא  
אוהבת נשים, סתיו?" הוא שיחק בשפם שאין לו. "לא אוהבת  
נשים," חזרתי על המשפט שלו. "היית בין האחרונים שהיו אצלה  
לפני שהיא מתה, אמת?" "אתה כבר יודע, לא?" אמרתי. "פשוט  
תעני," השיב. "כן," מילמלתי. הוא העביר דף ביומן ואמר, "ספרי  
לי מה עשיתם."

## פרק 2

"תעמדי רגע מול החלון ותסתכלי למטה." היא הניחה את צינור  
הנרגילה בצד ובאה לכיווני. היא נשענה על המעקה, והעיניים  
החומות הגדולות שלה סרקו אותי. חיוך קטן ברח ממני. "טוב,  
סתכלי למטה," אמרתי. "מה הסיפור?" ציחקקה. "הוא לא נראה  
מוזר?" שאלתי. חתול ג'ינגי שכב באמצע הדשא כשרגליו וידיו  
פשוטות לצדדים. "למה מוזר? הוא בטח משתזף," קרצה. "לי הוא  
נראה די מת, תראי איך הגוף הקטן שלו זרוק ככה." היא התרחקה

מהמעקה והלכה בחזרה לכיוון הספה תוך כדי שהיא מזיזה את ראשה מצד לצד ומסננת, "אני לא מאמינה שבשביל זה הקמת אותי." היא צנחה אל הספה ומשכה אליה חזרה את הנרגילה. "תני להוריד ראש בשקט."

### פרק 3

יובל עצר לי מול השכונה. לפני שירדתי מהמכונית, הוא חיטט בתא הכפפות והוציא משם את האקדח שלי. "קחי." לקחתי ממנו את האקדח והכנסתי אותו לחגורה במכנס. יצאתי מהרכב וסגרתי את הדלת. "ביי, יובל," אמרתי. "ביי, סתיו, ההלוויה היום בשלוש." בלעתי רוק והתחלתי ללכת לכיוון הבית. הכול נהיה אמיתי מדי, הרגשתי איך הלב שלי משתגע. נכנסתי לבית והלכתי ישר למטבח, הוצאתי מהמגירה שקית אשפה והלכתי איתה לחדר. נשכבתי על הרצפה הקרירה ועצמתי עיניים, מבחינתי להישאר ככה לנצח. הגוף שלי רעד, וקול שבור של בכי יצא ממני, קול שלא זיהיתי. שלחתי יד אל מתחת למיטה ומשכתי משם קופסת נעליים, עברתי למצב ישיבה ופתחתי את הקופסה. הוצאתי את הדפים המקופלים ופתחתי אותם תוך כדי שאני מסניפה אותם אלי, בלעתי את המילים הכתובות ולאחר מכן קרעתי לחתיכות דף דף. ראיתי איך המילים נשברות. מתחת היתה תמונה שלי ושלה, החיוך שלנו היה מרוח. הרמתי את התמונה אלי וקרעתי גם אותה. אספתי את כל הקרעים, הכנסתי לשקית האשפה וזרקתי אותה לפח בשכונה, מעלימה ראיות ועל הדרך גם אותי. עלייתי בחזרה לבית, נשכבתי על המיטה

ועקבתי אחרי מחוגי השעון. ההלוויה עוד מעט תתחיל. אני לא בנויה לעמוד שם, מול כל המבטים. ניב, הבן הקטן שלה, בטח יבוא עם אבא שלו ולא יבין מה קורה, או שכן.

#### פרק 4

"הוא לא מת בסוף," חייכתי מבעד למרפסת. היא מזגה לעצמה כוס קולה וציחקקה. "זה מצחיק אותך, אני מבינה," אמרתי. היא הניחה את הכוס ולקחה שכטה ארוכה מהנרגילה. הרעש הזכיר לי בריכת גלים שהמים מבעבעים בתוכם. החיוך שלי נתקע עליה בזמן שהיא עשתה עיגולים ומרובעים. נשענתי על המעקה והרגשתי את הידיים שלה עוטפות אותי. חיוך דבילי יצא ממני. היא ליטפה אותי והכניסה את היד שלה לאט אל מתחת לחולצה, נשכתי את השפתיים, וחצי נשימה ברחה לי. הידיים שלה המשיכו לטפס ולבסוף נחתו לי על החזה.

#### פרק 5

אומרים שהנשמה מטיילת במשך שבעה ימים עד שהיא עולה למעלה, זה אומר שנשארו לך יומיים בעולם הזה. מצאתי את עצמי הולכת הלוך חזור, מקיפה את השכונה שלך. לבסוף התיישבתי על הגדר מול הבית. התריסים היו מוגפים.

## פרק 6

הכנסתי את הפתק לכיס וקמתי. עגלה עם תינוק חסמה לי את המעבר. אחרי כחכוח קל האמא משכה את העגלה אליה וחייכה בהתנצלות.

רחל, המשוגעת של העיר, נכנסה לביטוח הלאומי. היא סרקה את כולם במבט מהיר, עד שנתקעה עלי. "את!" אמרה תוך כדי שהתקרבה אלי. "אני," חזרתי אחריה. היא המשיכה לבהות בי כאילו שכחה את שאר המילים ולבסוף החלה לצעוק, "יום גדול היום, יום גדול." האנשים מסביב ציחקו. התחמקתי מהמבט הלא יציב שלה. "אחלה יום," מילמלתי.

יצאתי החוצה ותפסתי פינה בחוץ, מול הכניסה, ככה אפשר לראות שהתור לא בורח לי. הדלקתי סוף-סוף סיגריה, מעיפה מבט לפנים. המאבטח לידי חייך ואמר, "תקשיבי לרחל." הוצאתי את העשן ומילמלתי, "מה שתגיד." המאבטח קם למכונה להוציא תור, שלף את הפתק מהמכונה והביא לרחל. "קחי, נשמה." רחל חטפה לו את הפתק והשיבה, "תודה, אדוני השוטר, תודה." חיוך קטן ברח ממנו. "אני לא שוטר, עדיין לא." ציחקתי לעצמי. רחל הזיזה את כתפה בחוסר אכפתיות והלכה להתיישב באחד הכיסאות הריקים תוך כדי שלחשה לעצמה, "יום גדול."

נשענתי על החומה ושאפתי את שארית הסיגריה לתוכי. הצצתי בפתק שבכיס. עוד שני אנשים. התלבטתי אם להדליק סיגריה נוספת. הפקיד הוציא את ראשו מהאקווריום שהיה תקוע בו וצעק, 421, 421, 422. "התנתקתי מהחומה ונכנסתי מהר. הגעתי אל הפקיד ומשכתי את הכיסא אלי, התיישבתי וזרקתי את התיק לצד.

הפקיד סימן לי עם היד שתכף יחזור, ונעלם לו. הרגשתי איך שאר הממתינים בוהים בי. התיישרתי בכיסא, זקפתי את הראש וחיפשתי את הפקיד בעיניים. בחורה צעירה ניגשה אלי. "אז איזה מספר את?" הראיתי לה את הפתק. היא הינהנה וחזרה לקבוצת הבוהים. עיניהם היו תלויות בה. היא התיישבה וזרקה לעברם, "היא 422". ניפנפתי בפתק מולם, כאילו גאה. הפקיד חזר אלי לבסוף, התיישב וסידר את משקפיו המרובעים. "שלום, במה אני יכול לעזור?" "עבודה", עניתי. "משהו נורמלי הפעם." הוא חייך לעצמו. "משהו נורמלי, בואי נראה קודם מה יש." נשענתי לאחור, מחכה. "הו, הנה יש לי פה ניקיון מפעל, עבודה בבקרים, מתאים לך?" נאנחתי. "רק ניקיון? אין לך עוד משהו?" הפקיד הרים את מבטו אלי ואמר, "זה מה שיש כרגע, תבואי בראשון, אולי יהיה משהו חדש." "אולי", מילמלתי. "אני אומר תיקחי בינתיים את העבודה הזאת, ואם תצוין עבודה אחרת, אגיד לך".

## פופקורן

את שוכבת על המיטה, ערה לא ערה. ריח של פופקורן מתגנב לך לנחיריים, את שואפת את הריח ומלקקת את שפתייך. הדלת הוורודה נפתחת, והוא נכנס. את חושבת רק על הרגע שאחרי, כשהמים החמים יזרמו עלייך וישרפו את המגע שלו. הוא סוגר את הדלת אחריו ובוחר את גופך הערום. הוא מביט בך כּאֵל שווארמה מסתובבת, מחפש איפה לתת את הביס הראשון. תחושה של קיא מתגנבת לך במורד הגרון, את בולעת ושולפת את החיוך

הקבוע. הוא מוריד מעליו את הז'קט וכמעט מזנק עלייך, ריח של זיעה מהולה בסיגריות מציפה את החדר. הוא מוריד את החולצה וחושף יער, את שולחת יד ומלטפת לו את החזה בתנועה מסרקית. הוא פותח את רוכסן מכנסיו ומבקש ממך שתורידי את התחתון. את מצייתת ושולפת את התחתון מהמקום, שוכבת כמו בול עץ כשידייך פרושות על המיטה. התרגלת. הוא מטפס עלייך במהירות ונכנס לתוכך בחוזקה, חזק יותר, חזק יותר. הראש שלך מחליף ערוץ ומסיח את דעתך. הוא נהיה מומחה לעניין. את עוצמת את העיניים במטרה להיעלם ומדמינת שאת בלונה פארק, כמו אז, כשהיית בת שמונה. הצמר גפן מרוח לך על כל הפרצוף ואת מאושרת, הצבעוניות מסביב מסנוורת לך את העיניים, את רוצה את הרכבת הרים שעולה ויורדת ובו-זמנית את המכוניות מתנגשות ואת הרכבת שדים. אמא אומרת שאת צריכה להחליט, ואת עולה לבסוף למכוניות, תופסת שליטה על ההגה ומנסה להתחמק ממכוניות שרוצות להתנגש בכך פעם אחר פעם. את מתחמקת מהראשון, השני נצמד, השלישי מצליח, הוא גומר, קם ומתלבש, שולף מאתיים שקל ואומר, "תקני לך משהו לאכול." את מרגישה שהמילים תקועות לך אי-שם, ואת רק מהנהנת. הוא שם מעליו את הז'קט שמהול בריח של וודקה וסיגריות ויוצא מדלת מספר 4. את נשארת לשכב על המיטה, בוהה בקורי עכביש ורואה איך העכביש ממתין לטרף שלו. את מצחקקת לעצמך ותוהה מה יקרה אם הוא בעצמו ייתקע בקורים של עצמו.

## אולי אתה

אולי אתה איש של כמה אנשים, אולי אתה מאלה שמחכים לאחד באפריל הזה, אולי שם יותר נוח להיות או לא להיות. אולי אתה משאיר טיפה אוויר במזוודה הענקית שאתה אורז, אולי הבגדים הישנים שלקחת מהארון מיועדים לאנשים אחרים באותה מידה כמו שלי, כמו שלנו.

אולי הרעש של המטוס זה רק הרעש של המחשבות שלי. אולי הנשיקה הגדולה שהדבקת לי והשטרות שהגנבת לי רגע לפני, אולי הם בכלל שייכים לילדה אחרת.

אולי אתה סוגר את הפלאפון שלך כשאתה נוחת על אדמה אחרת, מתהלך בעיר הגדולה עם חיוך של מיליון דולר כשאינ לך בכיס אפילו שקל. אולי אתה חוזר לבית כמו שלנו, רק מרוהט אחרת. אולי אתה מתיישב במטבח מול אוכל שנראה כמו של אמא, רק שמישהי אחרת הכינה לך אותו. אולי על הקיר בסלון יש תמונה גדולה שלך ושל אותה אישה, היא בשמלת כלה, ואתה כבד מארוחת צהריים.

אולי בזמן שאני מחכה שתחזור יש ילדה אחרת שרוצה שתישאר. אולי כשאתה שם אתה מתגעגע לפה, אולי כן ואולי לא. אולי עכשיו אצלך לילה, כולם ישנים וחולמים חלומות, ואצלי בוקר, אנשים מתעוררים על עצמם בזמן שאתה עדיין ישן. אולי יום אחד תביא איתך את הילדה מאותה ארץ זרה. אולי תפגיש בינינו, ואנחנו נבחן כמה דומות-שונות אנחנו, כמה הפרש יש בינינו, אני אנסה למצוא בה אותך, אולי אצליה, אולי לא.

## בחיים אחרים

שולה המנהלת טענה שאני פחות טובה במתמטיקה, בלשון ובעוד כמה מקצועות מזוינים. "תשכחי מבגרות," ציינה בחיוך יעני מתנצל.

בחיים אחרים אני מתמטיקאית שמקשקשת נוסחאות על הפנים שלה.

אני הולכת, שקטה, עם אבא שמדבר הרבה על בית ספר חדש, נקי משולה מוקשים.

אבא אומר שזה הכי טוב בשבילי, ואני מסכימה.

בחיים אחרים אני נאבקת.

אני מזיזה לך קווצת שיער מהמצח ועל הדרך מלטפת לך את הלחי.

בחיים אחרים היד שלי נשארת מאחורי הגב.

אני בונה איתך פירמידות של רגשות.

בחיים אחרים אני מפרקת אותם לחתיכות.

אני אוכלת חתיכת תפוז, והכול חמוץ לי.

בחיים אחרים

מתוק.

## רגשות

אני לא יודעת מי מכם התחיל, אבל אל תבואו לי ככה ביחד, אתם מכבידים עלי. הרי דיברנו על זה שלכל אחד יש את הזמן שלו. אז אתה, געגוע, לא יכול לבוא עם הכאב. אתם בלתי נפרדים, וזה נהיה



מעצבן. כאב, תנוח שנייה, אתה שובר לי את הלב. וגעגוע, תנסה לגרום לפחות זעזוע. בקצב הזה אולי תעשו שבוע שבוע. נושאת אתכם כבר תקופה ארוכה. הסברתי לכל אחד מכם כמה זה חשוב לשחרר, גם אם לא רוצים. לפעמים חייבים. געגוע, תקשיב שנייה, אני יודעת שאתה מתגעגע למגע שלה ולמבט הממזרי שהיה גורם לי לצחקק קלות. למרות הכול לא היית צריך להישבר, שלחת אותי אליה בחזרה למרות ההיגיון שצרח לי באוזן השמאלית. למה זה טוב, געגוע ארוך? וכשהיא הופיעה מולי שוב, ברחת, השארת אותי לבד עם ההחלטה שלך, חצוף.

התיישבנו שם על הספה הדהויה שלך, בקבוק וודקה חצי ריק עמד בצד, הכלבה דפקה לי מבטים, וכשניסיתי ללטף אותה היא התחילה לנבוח. חייכת ואמרת שככה היא, כי היא לא מכירה אותי, היא עוד תתרגל. חצי חיוך התגנב לי לשפתיים. "ברור שהיא תתרגל." בלעתי רוק ובהיתי בך. עבר כולה חודש וחצי מאז הפרידה האחרונה שלנו, חשבתי לעצמי. אבל את עדיין נראית כל כך אחרת, כאילו לא נפגשנו שנים. והשפתיים שלך, האם מותר לי לנשק אותן שוב? האם אני ארגיש את אותה תחושה ראשונית? והפרפרים האלה שאומרים שהם חיים רק יום אחד, האם הם יקומו לתחייה בשבילנו? התקרבותי אלייך מעט והצמדתי נשיקה רכה אל ראשך, תוך כדי שהסנפתי את השיער שלך, אותו ריח מתוק. יכולה להסניף אותך ככה כל היום.

חזרנו.

חזרנו להיות נאהבות בלילות ואויבות בימים. בורות מילים, ממלמלות חצאי משפטים. ארבעה קירות, שתי נשים ומילה אחת שהידהדה בחלל הדירה, אהבה. והיא תפסה מקום בכל פינה, הפכה

לאליבי מנצח בכל ריב, שיבשה את כל המגננות של המוח, והכוח נטש אותי. נכנעתי להגדרה של האהבה שלך אלי, נכנעתי לפחדים האיומים, נכנעתי למילים היפות שלך שמכוסות בחצאי אמת, אמת שאת שלי? אמת שאת אמיתית?

וכמה כואב זה לישון עם מלאך ולקום עם אדם שהעיניים שלו ריקות. אסירה ללא חנינה, מְרצה את האהבה, מְרצה אותך. וזה מצחיק כמה שניסיתי להיכנס לראש שלך, אבל תמיד זה נגמר בבלבלות רציניות, אז יצאתי משם מהר. ואת המשכת לנגן את התקליט השבור, "את חושבת אחרת מאנשים רגילים, וכל מה שנראה בעיניי הכי לא הגיוני, בשבילך זה בסדר." זה בסדר לרקוד כמו חשפנית ב"גוגו", זה בסדר לתת לאחרים תחושה שהם יכולים להשכיב אותך ברגע, זה בסדר, וזה בסדר, זה בסדר. זה בסדר כל עוד את לבד. ועכשיו? את לבד.

הכול בסדר.

נפרדנו.

ואת עוטה על עצמך שוב את מסכת המלאך, אסירה מספר 300 היתה פה.

### יום שבת ויחולו השמיים וכו'

קומה שנייה או שלישית, הבחורה הדתייה מתבוננת בי ארוכות, מנסה אולי למצוא בי שאריות של דת. אני זורקת חתיכת גבינה לחתולה מאחורי שמייללת כבר שעה. העיניים שלי חוזרות למחשב, אבל אני מרגישה את המבט שלה, כיסוי ראש עוטף את

ראשה. יש לי חשק עז להדליק סיגריה, בכוונה. האם היא תמשיך לצפות בי או שהיא תיכנס, כי זה פאקינג מוקצה? חם לי רצח, והזיעה נוטפת לי בין המשקפיים. היא בטח בת 32, עם ארבעה ילדים חמודים, שלוש בנות ובן אחד. לקטן עוד מעט ימלאו שלוש שנים, ואז יקצצו לו את השיער הגולש בטקס פולחני משהו. הילדות בטח לובשות חצאיות וחולצות חצי שרוול שגורמות להן למות מחום. עוד מעט השבת יוצאת, היא מתה שהשבת תצא, שתוכל לצפות בתוכנית כלשהי בערוץ 22, למרות שבטח היא מחכה יותר ללילה שבו תוכל להגניב את המחשב הנייד שלה ולשוטט באתרי צ'אט מלוכלכים. היא חולה על לכלוך. ביום כיפור היא תפעיל מכונת ניקוי ותשליך לתוכה את כל החטאים שלה כדי לפנות מקום לאחרים.

## התעמלות

"לעמוד ולהתיישר, יפה, בנות, ככה. עד שתרגישו את השרירים שלכן נמתחים. חזה זקוף, נשימה עמוקה ו... להרפות! נשימה, להרפות, נשימה, להרפות, נשימה..."

החזקתי את האוויר בתוכי וסירבתי להוציא אותו. אחרי חצי דקה נחנקתי והתקפלתי למצב ישיבה, מסדירה את הנשימה. רות המאמנת ניפחה את נחיריה הענקיים וצעקה, "לא לשבת, קדימה, לקום!" התעלמתי ממנה ורוקנתי את בקבוק המים שהיה לידי. היא ריכזה את כולן, ולפני שהמשיכה בהוראות האימון, הצביעה עלי וזרקה, "בנות, זה מה שקורה כשלא מרפים."

נצמדתי לקיר ויישרתי את הגב ונשכתי את השפתיים חזק. הוא שלח יד מחוספסת לכיוון הירך שלי והתחיל ללטף, הנשימות שלי עלו וירדו בקצב מהיר, והבחילה התפשטה לאורך כל הגוף. הפה נפתח ונסגר, והרגליים החלו לרעוד. הוא שלח לעברי חיוך מתוק כביכול והתחיל לדבר בקולו העמוק, "את חייבת להרפות." פות, זה בטח הדבר היחיד שעובר לו בראש, הברקים במוח שלי לא מצליחים להתאזן, כמו חוטי חשמל שקרסו. היד המחוספסת שלו ממשיכה לטייל לי על הגוף כמו נמלה ארוורה. החספוס ממשיך לטפס, הפה שלי יבש.

"בנות, להרפות!"

## תגיד לה

תגיד לה, תגיד לה שלפעמים כשאני עוברת באוטובוס, אני מעיפה מבט לפארק שליד הבית שלה. תגיד לה שאני לא רוצה לראות אותה יותר, אבל תגיד לה גם שאני משתעשעת לפעמים במחשבה שאראה אותה. היא בטח תכשכש בזנב ביחד עם הכלבה שלה, תרחרח את הכלבים האחרים ותאסוף שאריות של קקי. תגיד לה שזה לא יעזור לה, הריח של הסירחון יותר מדי חזק, יותר מדי חזק. תגיד לה שבא לי לשרוף את התמונה היפה הזאת, שהפנים שלנו שם מחייכות כאילו זכינו בלוטו. נו, אותה תמונה עם הלב. תגיד לה שבא לי לזרוק את התמונה למדורה ולראות איך הלב משחיר לאט. תגיד לה לא לשאת את שמי ברחובות תל אביב, תגיד לה שתלך, הכי רחוק שאפשר. תגיד לה שכל יפנית ברחוב גורמת למבט שלי

להתארך. בעצם אֵל, שלא יעוֹף לה הפוני. תגיד לה שהשם החדש שלה פתטי בעיני. תגיד לה גם, שלא משנה כמה היא תחליף את השם שלה, זה לא ישנה את מי שהיא, והיא, נו, אתה יודע. תגיד לה שאני שמחה שהצלחתי לנתק בין הלב לשכל, וזה עשה לי די טוב, גורם לי לנשום יותר בין זיכרון לזיכרון. תגיד לה שתשאיר את המשחקי שליטה לפלייסטיישן האחרון שקנתה בכסף שאין לה. תגיד לה שאם היא תמשיך להזיז אנשים כמו כלי משחק, היא תפסיד יותר ממה שהיא כבר הפסידה. תגיד לה שתסתכל על עצמה במראה שתי דקות ארוכות בלי לעשות שום דבר. תשאל אותה מה היא רואה.

תגיד לה ששנאתי את זה שהיא רצתה להחביא לי את הגרביים הלא תואמים שהתעקשתי לשים. אני אשים גרב אדום על רגל ימין וגרב כחול על שנייה ועוד אלפי גרביים צבעוניים שיציפו את חלל הדירה, אני אכין חולצה מגרביים צבעוניים, אני אחתוך, אקרע ואתפור.

תגיד לה ששנאתי את הכביסה שהיא היתה עושה לי כל יום, ערימת בגדים שהיתה נעלמת בשנייה, כאילו היא מפחדת שיישאר לכלוך. תגיד לה שנשאר כתם אחד גדול, אבל הזמן מנקה אותו. תגיד לה שאני מרססת את הדירה כל בוקר באותו בושם שהיא לא אהבה, תגיד לה שאחרות אהבו ואף התמכרו. תגיד לה שהדובי החום שהיא השאירה פה מת. נטרף על ידי כלב מדהים שאימצתי פעם. כן, כלב, תגיד לה שהיה לי כלב תקופה, מכלבות נמאס לי מזמן. תגיד לה תודה על הספר של אליס שהיא שכחה פה. תגיד לה.

## קוקו

היצור הקטן עמד ליד אמא שלו, שהיתה עסוקה בפלאפון. הוא החזיק לה את השמלה הפרחוניית ומשך אותה בזמן שהוציא קולות לא ברורים מהפה שלו. בחנתי את רעמת השיער השופעת שלו וחייכתי, והוא החזיר לי חיוך מלווה בהוצאת לשון. הוא נראה כבן שנתיים, צוציק חמוד. הוצאתי את הלשון הענקית שלי והחזרתי לו. הוא פרץ בצחוק מתגלגל וכיווץ לי מעט את שרירי הלב. התיישבתי על ספסל הקרוב והמשכתי להביט בו. הוא הסתתר מאחורי העגלה שלו וצעק בקול, "קוקו." כססתי ציפורניים והמשכתי לבהות בו. אמא שלו הכניסה את הפלאפון לתיק, הרימה את הילד לעגלה והמשיכה ללכת לכיוון הקניון.

התנתקתי מהספסל וחציתי את הכביש לכיוון הבנק. השומר בכניסה קיבל אותי בפנים עייפות והכניס אותי בלי בדיקה. נאנחתי כשראיתי את העומס. הוצאתי מספר והתיישבתי ליד אישה צעירה בעלת פנים נעימות. היא העיפה מבט לעברי. סידרתי את קצוות השיער שברחה למצח והתרווחתי על הכיסא. האישה לידי המשיכה לנעוץ בי מבט. שונאת את זה, כאילו אנשים שכחו לדבר. את רוצה להגיד משהו, תגידי, חשבתי לעצמי. למה לתקוע ככה את ה... "שלך?" קטעה לי את המחשבות.

הרמתי חצי גבה בשאלה. "מה שלי?" השפתיים שלה התמתחו לכדי חיוך. "הבונבון הזה." היא סימנה עם הראש לאחור.

הסתובבתי וראיתי אותו. הוא עמד מאחורי מקושט בנזלת צהובה ירוקה. "קוקו," קרא בקול. צחוק פרוע נפלט ממני. פתחתי את

הפה כדי לענות, והיצור חייך אלי ושם את היד הקטנטנה שלו על הברכיים שלי. הבחורה לידי המשיכה להסתכל, מחכה לתשובה. פרעתי את תלתליו השחורים ואמרתי, "כן." היצור חזר אחרי בהתלהבות, "כן, כן, כן." "הוא מקסים, יש לכם אותו חיוך." "תודה," עניתי תוך כדי שחיטטתי בתיק. שלפתי משם חתיכת טישו וקינחתי לצוציק את האף. "לא לזוז, מותק, לא לזוז." האישה לידי המשיכה עם החקירות שב"כ שלה. התיישרתי בכיסא ובדקתי מה השעה. "ואיך קוראים למקסים שלך?" שאלה. התכופפתי לעברו ואמרתי לו, "תגיד לאישה הנחמדה איך קוראים לך." הוא מילמל כמה הברות שנשמעו כמו "און" או "רון". סרקתי את המקום בעיניים בחיפוש אחר אמא שלו. היא לא היתה בסביבה. קמתי מהכיסא והתמתחתי. "טוב, רונצ'וק, הולכים." "גידה, גידה," דרש. "גלידה?" חייכתי. "בוא נלך לגלידה." הוא הושיט לי את היד הקטנה שלו, לקחתי אותה והתחלתי לצעוד לכיוון דלת היציאה. האישה נופפה לשלום לרון ולאחר מכן שאלה, "רגע, את לא מחכה לתור שלך?" הצוציק משך אותי ומילמל, "גידה, גידה." "החמוד רוצה גלידה," עניתי, "לא ניתן לו?"

## שוב

הנה שוב השיר הזה מתנגן ברקע, הוא עדיין משפיע עלי באיזשהו מקום. למרות שחלפו בערך שבע שנים, שבע שנים מאז שעזבתי את הדירה שלך, משאירה אחרי ראיות בשטח, הספר של מרלין מונרו. אין לי מושג אם הספקת לקרוא אותו, מקווה בשבילך שכן. הוא יספק לך הרבה שם למעלה, כי אין לי מושג מה החוקים שם. מה מותר ומה אסור ומה בכלל יש שם. עם מי תעשי סקס מטורף ואחרי זה תשבי לדבר איתה ערומה כביום היוולדך. נראה לי שמלאך המוות פחות בעניין. לא כועסת עלייך, אם זה הרושם, סתם מאוכזבת, אבל יעבור לי מתישהו.

דאיים, אם היית פה, הייתי מספרת לך איזה דברים מטורפים עברתי ועוברת, ואין לי מושג אם אני נהנית מהם. יוצא לי לחשוב על זה הרבה, אם אני רוצה חיים רגועים וצפויים מראש או חיים משוגעים עם אנשים מסובכים שכלום לא צפוי אצלם, מתחבטת בין הרוע לשגעת. אחזיר לך תשובה כשאגלה, בינתיים לא יודעת כלום.

## תיק גב

מי החיה הכי פצועה בעיר, מי? ! גוררת את המזוודות הגדולות, ותיק הגב מכביד עלי שעוד שנייה אני נופלת, ואוח! כמה בא לי ליפול. לנוח רגע מהכול, מעצמי. רגע לפני שמתייאשת הוא מגיע,



אותו אביר שאמור להציל. אך במקום סוס, הוא מגיע עם מכונית  
לבנה שמעליה חצי עיגול צהוב. הוא דופק לי כמה צפירות וצועק,  
"מונית, כפרה?"  
הוא מצליח להוציא ממני חצי חיוך. "מונית, כפרה," אני מחזירה לו  
וגוררת את המזוודות לבגאז'.  
הוא מוריד מעלי את התיק העמוס וזורק אותו למושבים האחוריים.  
אני נכנסת למונית המוצפת ריח וניל, נושמת עמוק ומתרווחת על  
הכיסא.  
"אז לאן נוסעים?" שואל.  
"סע הכי רחוק שאתה יכול."  
הנהג מצחקק. "אל תנסי אותי."  
שמה את החגורת בטיחות ומפקת, "מנסה אותך."  
הוא שם גז ומפעיל את המוזיקה. אני מעיפה מבט לשעון ונושכת  
שפתיים.  
ניידת משטרה חולפת על פנינו במהירות, אני מחייכת בעצבנות  
ומדליקה סיגריה.  
הנהג מונית מוריד את המשקפי שמש מהפנים ואומר, "ממה בחורה  
כמוך בורחת?"  
בולעת רוק ובוהה בו בלי להגיד כלום.  
הוא מצחקק ודופק שיעול כבד. "אני צוחק, נשמה, את כזאת  
רצינית."  
אני מגייסת חיוך מאולץ ומנסה להרגיע את הרגל הימנית,  
שמחליטה לרעוד.  
"דרך אגב, אני משה, לשירותך תמיד."  
הרגל מעט נרגעת.

”אני שקד, נעים מאוד.”  
הוא שולח יד מחוספסת, לוחץ לי את היד ונתקע איתה מעט.  
שולפת את היד.  
”מה, משה, שלא נמות היום, ידיים על ההגה.”  
הוא מחזיר את היד אל ההגה וממלמל, ”גם יפה וגם קשוחה.”  
המונית נעצרת ברמזור, בחורה צעירה בצידי הכביש מנופפת  
ומסמנת לנו לעצור. היא סוחבת תיק גב ענק, לבושה בג’ינס קצר  
וגופיית סבא. היא צועדת לעברנו עם ג’וינט בפה.  
משה מסתכל עלי ושואל, ”אז מה, שניקה אותה?”  
עוד לפני שאני מספיקה לענות, חצי ראש שלה כבר בפנים. היא  
חושפת שיניים לבנות ושואלת בתמימות-לא-תמימות, ”אפשר?”  
משה מסתכל עלי מזיזה את הכתפיים בחוסר אכפתיות.  
היא פולטת צחוק מהול באושר, פותחת את הדלת האחורית ונזרקת  
עם התיק.  
משה מלקק את שפתיו ונאנח, ”אחח! במה זכיתי, שתי יפות כאלה  
במונית?”  
הבחורה מאחורה מצחקקת, ”נהג, אין עליך, אני שעתיים מתייבשת  
פה.”  
היא שולחת אלי מבט. אני מתעלמת ומדליקה סיגריה נוספת.  
”אז לאן את צריכה?” שואל אותה משה, ”לא אמרת.”  
אני מסתכלת עליה דרך המראה ובורח לי חיוך קטן. היא נשכבת על  
התיק כאילו זה מזרן ים ועונה לו, ”לתחנת דלק הקרובה.”  
”אין בעיה, מיס.”  
הוא מעביר תחנה ברדיו, וקריין החדשות מתחיל לדבר.  
”נהג, כפרה עליך, מה חדשות על הבוקר? שים איזה שיר טוב

שיגרום לי לזוז קצת, " אמרה.  
משה מחייך ומחליף תחנה. "מה שתגידי, יפה, " שולח לעברה  
קריצה.

התחנת דלק מתחילה להיראות באופק, והנשימות שלי עולות  
ויורדות בקצב לא אחיד בעליל.

משה עוצר בתחנת דלק ואומר, "שלושים בסך הכול."

היא שולפת מהחזה שלה שטר של מאה ומביאה לו.

משה מצקצק בלשון, "איך לי עודף, נשמה, חכי פה שנייה, אני  
פורט ובא."

היא מהנהנת בהסכמה, ומשה יוצא מהרכב וזורק, "חצי שנייה,  
בובה."

אני עוקבת אחריו עם העיניים, וכשהוא נכנס לתחנה נושמת לרווחה  
ואומרת, "יאללה, רותם, צאי כבר!"

רותם, שיושבת מאחורה, יוצאת במהירות מהמושב האחורי ונכנסת

למושב הנהג. היא טורקת אחריה את הדלת ושמה גז. אני מתחילה

לצחוק כמו משוגעת וצועקת, "תודה לאל!"

רותם מצמידה לי נשיקה מהירה על השפתיים וממלמלת, "את

גדולה, קרייזי."

